

ABDURRAHİM DEDE
DAVAM İÇİN
AVUKAT OLMAK

DAVAM İÇİN
AVUKAT OLMAK
Abdrurahim Dede

YAYINLARI

DAVAM İÇİN AVUKAT OLMAK

Yazar: Abdurrahim DEDE

Editör: DD Teknoloji Yayıncılık Organizasyon A.Ş.

Kapak Tasarım: Gürkan Irmak

İç Sayfa Tasarımı : Ali Yiğitcan ÖZTÜRK

1. Baskı / İstanbul Ekim 2024

ISBN :978-625-99327-9-8

Yayıncı Sertifika No: 47095

© Abdurrahim Dede

Bu kitabın yayın hakları DD Teknoloji Yayıncılık Organizasyon A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

DD Teknoloji Yayıncılık Organizasyon A.Ş.

Yıldırım Oğuz Göker Cad. No: 11 Akatlar - Beşiktaş / İ STANBUL

Baskı ve Cilt:

Veysel TOPUZ

Karagümrük Küçükdeğirmen Sk. No: 11/1

Fatih / İ stanbul / Türkiye

Matbaa Sertifika No: 48132

WhatsApp: +90 530 132 01 34

DAVAM İÇİN
AVUKAT OLMAK

İÇİNDEKİLER

Ön Söz.....	13
-1- Haymatlos (Vatansız)	15
-2- Çare.....	21
-3- Tanışma	29
-4- Hastane	35
-5- 6 Ay	41
-6- Hukukçu	47
-7- Ömür 1 Gün.....	53
-8- Tezgâh	59
-9- Yasak	65
-10- Döngü	71
-11- İspat	77
-12- Yeni Hastane	83
-13- Şifanın Kaynağı	89
-14- Evlât.....	95
-15- Taç.....	103
-16- Hayır Dememek.....	109
-17- Dergi.....	115
-18- Aile Doktoru.....	121
-19- Tehdit	127
-20- Su Gibi	135
-21- Kara Çarşamba.....	141
-22- Haciz.....	147
-23- Öfke.....	153
-24- Doğru Zaman	159
-25- Yağmur Suyu.....	167
-26- Mektuplar	173
-27- Huzur	181

-28- Hukuk Cinayeti	187
-29- Borç	193
-30- Sabır.....	199
-31- K�n	205
-32- Kad�	211
-33- Böcek.....	223
-34- Hel�lle�mek	229
Son Söz.....	235

Abdurrahim DEDE

Batı Trakyalı Türk yazar, tarih ve folklor araştırmacısı Abdurrahim Dede 1954'te İskeçe'de dünyaya gelmiştir. İlk, orta ve lise öğrenimini memleketi İskeçe'de, yüksek öğrenimini İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesinde tamamlamıştır. Siyasi, edebi ve tarihi kitaplar yazan Dede, Batı Trakya Türkleri halk edebiyatı alanındaki araştırma, derleme ve makaleleriyle tanınmaktadır. Batı Trakya Türklerinin tarihi ve sorunları üzerine araştırmalar yapan, bu konularda yerinde incelemelerde bulunan yazarın, Batı Trakya Türk basınında yayınlanan şiir, mani ve hikâyeleri de bulunmaktadır. Ayrıca şiirleri, TC Milli Eğitim Bakanlığı müfredatına girmiş (2004) ve bazı eserleri TC Kültür Bakanlığı tarafından basılmıştır.

ESERLERİ:

- ▶ ▶ Rumeli'nde Bırakılanlar (1975)
- ▶ ▶ İnhanlı Destanı (1977)
- ▶ ▶ Batı Trakya Türk Folkloru (1978)
- ▶ ▶ Balkanlarda Türk İstiklâl Hareketleri (1978)
- ▶ ▶ İskeçe'deki Türk Eserleri (1984)
- ▶ ▶ Azınlıklar Ezilmemeli (1984)
- ▶ ▶ Bulgaristan'daki Müslüman Türklerin Dramı (1985)
- ▶ ▶ Hak Verilmez Alınır (1988)
- ▶ ▶ Azınlık Musalla Taşında (1988)
- ▶ ▶ Batı Trakya Manileri (1989)
- ▶ ▶ Tarih ve Memleketim (2004)
- ▶ ▶ Pomaklar veya Ahîyanlar (2012)
- ▶ ▶ Kosturma Esareti (2013)
- ▶ ▶ Kırım'da İlk Ezanlar (2015)
- ▶ ▶ Damdan Düşen Avukat (2021)
- ▶ ▶ Güneş Nasihatleri (2021)
- ▶ ▶ Ben de İnsanım (2022)
- ▶ ▶ Benim Avukatım Var (2024)
- ▶ ▶ Evini Arayan Babam (2024)
- ▶ ▶ 1441 No'lu Parsel (2024)
- ▶ ▶ Batı Trakya Köyleri ve Tarihi (2024)
- ▶ ▶ Kızıldeli Sultan (2024)

- ▶ ▶ Yavuz'un Çatlak Dedesi (2024)
- ▶ ▶ Şiir Yüklü Bulut (2024)
- ▶ ▶ Gnothis Eafton- Kendini Bil (2024)
- ▶ ▶ Dimokritos'un Satranç Atı (2024)
- ▶ ▶ Pipina'nın Eşi (2024)
- ▶ ▶ Ay Dede (2024)
- ▶ ▶ Halife (2024)
- ▶ ▶ Miraç (2024)
- ▶ ▶ Kızlarımın Rüyası Kidsnook (2024)
- ▶ ▶ Bize Nasıl Kıydılar (2024)
- ▶ ▶ Barut ile Ateşin Birlikteliği (2024)
- ▶ ▶ Örgüt Üyeliği (2024)
- ▶ ▶ Deha mı Dolandırıcılık mı? (2024)
- ▶ ▶ Güç (2024)
- ▶ ▶ Mesh -Dönüşüm (2024)
- ▶ ▶ Davam İçin Avukat Olmak (2024)
- ▶ ▶ Var'la Yok'un Hikayesi (2024)
- ▶ ▶ Var'la Yok'un Hikayesi / Rabbimle Alışveriş (2024)
- ▶ ▶ Var'la Yok'un Hikayesi / Rabbimin Memleketi (2024)
- ▶ ▶ Var'la Yok'un Hikayesi / Rabbimin Hediye­leri (2024)

ÖN SÖZ

Aramakla bulunmaz, ama bulanlar arayanlardır, sözünden feyz alan Ferîdüddin Attâr, Bestamî'nin yaklaşımını bir adım öteye taşır ve **bulunanların, aranandan daha fazlası** olabileceğini anlatır Simurg hikâyesinde. Tasavvufun merhalelerini (talep, aşk, marifet, istiğna, tevhit, hayret, fenâ) bir bir aşarak **hakikate** ulaşan kuşların gördüğü, aradıklarının çok ötesindedir. Herkesin Kafdağı kendi nefsidir o hikâyede. Ve kendinde saklı hazineye ulaşmak, elde edilebilecek en büyük başarıdır insan için.

Kuşkusuz, Kafdağı'nın ardına gitme cesaretini göstermek ve oradaki gizli hazineyi bulmak niyetiyle yola çıkmak, insanın kendisiyle karşılaşmayı (kendisini keşfetmeyi, bilmeyi) göze almasıdır öncelikle. Ki insan, en çok kendisiyle karşılaşmaktan korkar bu hayatta; sorumluluğu artacağı için. Doğru bildiği şeylerin yanlış olabilme ihtimalinden korkar sonra; yeniden başlamaktan korktuğu için...

Yaşanmış olayların samimi bir dille anlatıldığı **Davam İçin Avukat Olmak** adlı bu kitap, bir iş adamının kendisi için verdiği zorlu hukuk mücadelesini, şeffaf bir şekilde ve tüm ayrıntılarıyla anlatıyor.

Hukukçu olan ama avukat olmayı tercih etmeyen yazarımız, gittikçe içinden çıkılmaz hale gelen davası nedeniyle, yıllar sonra avukat olmak mecburiyetinde kalıyor. Bu davayı kazanmak için, iş dünyasının acımasız

savaş meydanlarında, tek başına hukuk mücadelesi veriyor.

O nedenle bu kitap için **bir savaşçının hikâyesi**, diyebiliriz. İnançla *aramaktan* vazgeçmeyen, aşkla *öğrenmeyi* seçen, hep *yeniden başlamaktan* korkmayan, sorumluluklarının *bilincinde* yaşayan, bildiklerini *paylaşmayı* görev sayan ve hazinesine ulaşmak için sürekli *çalalayan* cesur yürekli bir savaşçının hikayesi...

Bu savaşçı, yeri geliyor hayatın getirdiği zorluklara, yeri geliyor nefsinin aldatmacalarına, yeri geliyor doğru bildiği yanlışlara, yeri geliyor kendine, yeri geliyor Don Kişot misali yel değirmenlerine karşı savaşıyor. Yeri geliyor, çıkarları uğruna her şeyi yapabilecek insanlarla, yeri geliyor içinde yaşadığı sistemin yanlışlarıyla çatışıyor...

Ancak hepsini büyük bir nezaketle, insanlığından ödün vermeden, hoşgörüyü terk etmeden, başkalarından önce kendini yargılamayı ilke edinerek, hatalarını kabul etmeyi bir erdem olarak görerek ve her koşulda **adaletin terazisini** doğru tutmaya gayret ederek yapıyor.

Çünkü inanıyor... Adalet ya herkes için vardır ya kimse için yoktur!

Aylin SÜER

Yazar

HAYMATLOS (VATANSIZ)

Hukuk Fakültesini bitirmiş ama avukat olmamış-tım henüz. Avukat olmaya da hiç niyetim yoktu. Gerçi istesem de olamazdım ya... O sıralar Türk vatan-daşı değildim zira.

Yunan vatandaşlığından çıkarılınca, “haymatlos” yani vatansız olmuştum, sonradan ıskat edilen 19. madde uyarınca...

1990’da vatandaş olunca da iş-güç sahibi, dört çocuklu bir aile reisiydim. İşlerim de kazancım da yerindeydi. Bir taraftan işime gücüme bakıyor, bir taraftan da kültürel faaliyetlerimi devam ettiriyordum...

Avukat olmasam da “hukukçu” olduğum bilindiği için dönem dönem bir avukatmışım gibi, mesleki sorulara maruz kalıyor, yardım talepleri alıyordum çevremdekilerden. Bu kişiler genellikle, başvurdukları avukatlardan istedikleri sonucu alamayanlar oluyordu.

Bir seferinde, Erzurum’dan İstanbul’a kurbanlık hayvan getiren ve satış yaptıkları şahıs tarafından dolandırılan birkaç kişi geldi. Kendilerine verilen yüksek meblağlı çekler karşılıksız çıkmış, 3 yıldır devam eden hukuk mücadelesinden de bir sonuç alamamışlardı. Perişan ve üzgün haldeydiler.

Birileri beni önermiş onlara, ***bu adamın farklı çözümleri var, ona bir danışın mutlaka***, diyerek. Herhangi bir ücret talep etmediğimi de duyunca, bir ümit iş yerime gelmişlerdi. Dinledim onları, evraklarını

inceledim. Tam 3 avukat değiştirmişlerdi. Emekli savcı, emekli hâkim, avukatlar tutmuşlardı.

Dosyada bir hata, bir eksiklik yoktu. Tahsilat yapılamamasının sebebi borçlu kişinin *müflis* olmasıydı. Yani, minareyi çalan kılıfını hazırlamıştı çoktan...

-Parayı tahsil etmenin bir yolu olabilir, dedim. Ama söylediklerimi yapar mısınız bilmem...

Gözleri parladı... Merakla sordular;

-Gerçekten mi? Peki bu bize kaç mal olacak?

-Maliyeti yok, dedim. Yeterince bedel ödemişsiniz zaten.

-Eğer bu tahsilâtı yaparsanız, biz de elbette bunun altında kalmayız, dediler.

-Ben iş adamıyım avukat değilim, dedim. Bedel karıştırırsanız söylemem çözümü.

-Peki, dediler.

Ben de onlara yapılması gerekeni kısaca anlattım:

-Borçlunun çek ve senetlerini bir zarfa koyup, Adapazarı'na, borçlunun adresine gidecek ve onu icraya verdiğiniz için kendisinden özür dileyeceksiniz. Sonra da çek ve senetlerini iade edeceksiniz adama...

Şaşkınlıkla yüzüme bakıyor, latife yaptığımı düşünüyorlardı. Biliyordum ki az sonra söyleyeceklerim onları daha da şaşırtacaktı.

Şöyle devam ettim;

-Adama diyeceksiniz ki; *“Yahu kardeşim, biz seni sahtekâr, dolandırıcı biri sandık. Bu yüzden seni icraya verdik. Aleyhinde işlemler yaptık. Oysa şimdi hakikati*

*öğrendik. Meğer sen gerçekten iflas etmişsin. Üstelik çok iyi, hayırsever, Allah'ı bilen, hesaptan korkan bir insanmışsın. Allah Kur'an'da; borçluya **mehil** verilmesini ve ödeyecek durumu yoksa borcun silinmesini tavsiye ediyor. Biz de bu tavsiyeye uyarak geldik buraya. Çek ve senetlerini de getirdik. Borcunu siliyoruz. Ama yapılan bu işlemin karşılığını elbette Rabbimizden bekleriz. Allah işini, gücünü rast getirsin. Seni sıkıntılarından azat eylesin. Günün birinde durumun düzelerse, borcunu ödersin.”.* Bunları söyleyin ve sonra da oradan ayrılın.

-Sen ne dediğinin farkında mısın hukukçu bey, dediler. Adama çek ve senetlerini geri mi verelim, alacağımızı silelim mi yani? Üstelik bir de ondan özür dileyelim, öyle mi? Bize önerdiğin yol bu mu, gerçekten böyle mi yapacağız tahsilâtımızı?

Söylediklerimden hiç memnun kalmamışlardı belli ki.

-Evet, dedim. Bunu yaptığınız an, tahsilâtı da gerçekleştirmiş olacaksınız.

-Hadi canım ya, nasıl olacakmış o? diye sordular.

-Alacağınızı Allah'a (Celle Celâluhu) **temlik** etmiş olacaksınız, dedim. Onun emrine uyduğunuz için de sorunuz çözülecek. Allah, kendi rızası için yaptığınız **temliği** hiç yerde bırakır mı? O andan itibaren sizin alacağınıza Allah kefildir. O nasıl isterse, o borcu size ödetir. Bundan hiç şüpheniz olmasın.

-Hadi canım! dediler. Söylediklerime inanmadıklarını belli ederek...

-Evet canlarım, dedim.

Ve şöyle devam ettim konuşmaya;

-Ayrıca, Peygamber Efendimiz (SAV) *insan iyiliğın kölesidir*, der. Size borcu olan o kişi, yapacağınız bu büyük iyilik karşısında, çok ezilecek. Nefsi bunu kaldıramayacak. Altta kalmamak için de ne yapıp edecek, bir şekilde size olan borcunu ödeyecek.

-Vay, dediler.

-Vay ya, dedim. Şimdi iş sizde... Bakalım, zaten tahsil edemediğiniz bu çek ve senetleri, ona iade edip üstüne bir de özür dileyebilecek misiniz? Benim endişem o borçlu adamdan değil, sizden. Bunu yapabilecek babayiğitlerin sayısı çok az çünkü...

Teşekkür edip gittiler. Belliydi, söylediklerimden hiç memnun kalmamışlardı. Bütün ümitleri suya düşmüştü hatta.

Alacaklıyken borçlu çıkmak!

Üstüne bir de özür dilemek!

Olacak iş miydi?

İçlerinden “Bu adam kaçık!” demiş bile olabilirler.

*

Aradan aylar geçti. Kurban Bayramı’na 1 hafta kalmıştı. İş yerine geldiğimde kapıda bir kurbanlık dana gördüm. İçeri girdim. Bizim Erzurumlular gelmiş, beni bekliyorlardı. Belli ki satılık kurbanlık getirmişlerdi.

-Ben koç kesiyorum, dedim. Teşekkür ederim.

-Yok abi, dediler. Biz senden para mı istedik? Bu dana, bizim sana teşekkür hediyeimiz. Dediğini yaptık, paramızı tahsil ettik verdiğin akıl sayesinde. Allah senden razı olsun.

ÇARE

Hukuksal mevzularla ilgili gelip fikir isteyenlere bir başka örnek de, işle ilgili sıkıntıları yüzünden intihar etmeyi düşünen bir komşumuzla alâkalı.

Kahvaltı sofrasında eşim Züleyha Sultan, üzgün bir yüz ifadesiyle bana, komşumuz Meliha Hanım’dan söz etti.

-Meliha Hanım’ın eşi intiharı düşünüyormuş. Rica etsem, kocasıyla bir görüşsen, belki derdinin bir çaresi vardır. Vazgeçer...

-Benim aramam uygun olmaz ki, dedim. Onun gelmesi lazım. Gerçekten faydalı olabilmem için, onun yardım istemesi gerek.

İntiharın eşiğindeki birinin gelip benden yardım istemeyeceğini ikimiz de biliyorduk. Birlikte bu işi nasıl çözeceğimizi düşünmeye başladık. Bir araya gelmemizin bir yolunu bulmalıydık.

-İstersen yemeğe davet et onları, dedim. Karı koca gelsinler, birlikte yemek yiyelim bizim evde. Bakarsın, aile ortamında rahatlar, açılır bana...

-Olabilir, dedi eşim. Arayıp davet edeyim...

*

Meliha Hanım İstanbul sosyetesinden sayılırdı. Babası yıllardır bir partiden İstanbul milletvekiliydi. 5 dili ana dili gibi bilirdi. Londra, Paris ve New York’ta tamamlamıştı eğitimlerini...

Babası, İstanbul'a dönünce, Levent'teki villayı kızına vermiş ve onu Metin Bey'le evlendirmişti. Kocasını da Meliha Hanım'a denk biriydi. Uzun boylu ve yakışıklı bir adamdı. O da eğitimini yurt dışında yapmıştı. Birçok yabancı dili su gibi konuşurdu.

Gecikmeli de olsa bir kızları olmuştu. Ben Metin Bey'i de kızlarını da hiç görmemişim. Eşlerimiz görüşürlerdi sadece. Ben de Meliha Hanım ve ailesiyle ilgili, bilmem gereken her şeyi eşimden öğrenirdim.

Metin Bey'in tam olarak ne iş yaptığını bilmiyordum. İthalat, ihracat işleriyle meşgul olduğunu duymuştum eşimden sadece...

*

Ailecek ilk defa gelmişlerdi bize. Bu nedenle eşim sofraya oldukça özenmişti. Sevdiklerini bildiği için, kalkan balığı aldirtmıştı hatta. Onlar da çok güzel bir çiçek buketi ve çikolata ile gelmişlerdi...

Metin Bey gerçekten çok etkileyici bir insandı. 1.85 boyuyla, atletik yapısıyla göz doldurucuydu. Oturması, kalkması, konuşması muhteşimdi. İntihar etmeyi düşünen bir adamın havası yoktu onda...

-Kahvelerimizi bahçede içelim mi, diye sordum.

-Olur, dedi.

Metin Bey ile bahçede kahvelerimizi yudumlarken, konuya girmek için bir soru sordum.

-Merakımı mazur görün Metin Bey, dedim. İşinizi tam olarak bilmiyorum, anlatır mısınız biraz...

-Tabii ki, dedi. Ben Avustralya'dan ham yün alıyorum. Türkiye'deki fabrikamda bu yünleri **tops** (ipliğin

yarı mamul hali) biçimine, yani iplikten önceki son haline getiriyorum. Sonra da bunları, dünyanın değişik ülkelerine satıyorum. Tamamı ihracat yani... İç piyasayla hiç işim yok...

-Maşallah, dedim.

-Lakin sıkıntıdayım şu sıra, dedi. Bazı ülkelerde paralarım takıldı, ne yaptıysam çözemedim sorunu. Leasing ve banka kredilerini ödeyemez, Avustralya'dan mal alamaz oldum. Bu işin sonu nasıl olacak bilmiyorum. Allah yardımcım olsun.

-Olur tabii, dedim. Allah bütün kullarını çok seviyor. Ve bizlere, *doğrunun yardımcısı olduğunu* bildiriyor her fırsatta. Hiçbir dert yoktur ki dermanı olmasın. Yeter ki doğru bakışı yakalayabilelim...

Başını salladı, *haksınız* der gibi. Ama üzüntüsü, çaresizliği yüzünden okunuyordu.

-Bana, kabaca da olsa, borçlarınızın detayını verir misiniz, dedim.

-En büyük borcum leasing şirketine, dedi. 12 milyon dolara aldığım makinelerin 6 milyon dolar borcu kaldı. Fakat taksitlerimi ödemem imkânsız. İkinci borcum, Avustralya'daki tedarikçi firmaya. 5 milyon dolar da onlara borcum var. Ödeyemediğim için ham madde gelmiyor artık. Durum böyle olunca, fabrikadaki işçilerin hakkını ödedim, gönderdim. Yani şu an fabrika kapalı... Ayrıca, 3 milyon dolar civarında da bankalara kredi borcum var. Tüm özel mülklerim onlara ipotekli. Durum ortada... Ve ben ufukta bir çözüm göremiyorum. Ya siz?

-Sizin bir borcunuz yokmuş ki, dedim. Endişeniz boşuna...

-Nasıl yani, dedi... Şaka kaldıracak halde değilim!

-Ben de şaka etmiyorum, dedim. Gerçekten hiç borcunuz yok üstadım. Bakış açınızı değiştirip gerçeği görürseniz hiç borcunuzun kalmadığını siz de fark edersiniz.

Pür dikkat beni dinleyen Metin Bey'e durumu izah ettim. Kiraladığı makineleri leasing şirketine geri verirse, bu makinelerin satışından elde edilecek bedelle borç kapanırdı.

Bunun üzerine Metin Bey heyecanla;

-İkinci elde 6 milyona rahat satılır, dedi. Ben bile müşterisini bulurum. Yeter ki leasing şirketi izin versin.

-Leasing kanununa göre, zaten izin vermek zorunda, dedim. Satılan makinelerin parası kira borçlarına mahsup edilir.

Leasing borçlarının ödendiğine ikna olan Metin Bey, keyiften oturduğu yerde oturamadı, ayağa kalkıp bir sigara yaktı ve dolaşmaya başladı bahçede... Az sonra durdu, bana bakarak;

-Ya Avustralya'daki borçlarım? diye sordu.

-Onlar da ödendi, dedim. İsterseniz şirketi arayıp teyit alın, şu anda orada gündüz vakti. Türkiye, Avustralya için ihracat bakımından riskli bir ülkedir. Bu yüzden şirket, gönderdiği malları sigortalamıştır. Bedelini de tahsil etmiştir. Sigorta şirketi sizi takibe aldığı zaman, yurt dışında takılan paralarınızla, onları da rahatlıkla ödersiniz.

-Peki bankalar ne olacak? dedi heyecanla

-Metin Bey, dedim. Hiçbir banka teminat almadan

kredi vermez ki. Bankalarla görüşüp, teminatları verip borcunuzu sıfırlarsınız Allah'ın izniyle.

Metin Bey söylediklerimin doğru olduğunun farkındaydı, gözleri parlayarak bana baktı.

-Bankalara da borcunuz kalmadı gördüğünüz gibi, dedim. Yeter ki teminatlarınızı da kurtarmaya kalkışmayın!

Mutluluğu yüzünden okunan Metin Bey, gülümseyerek bana doğru yürüdü. Ellerimden tutup beni de ayağa kaldırdı.

Önce sarıldık, sonra da sevinçle halay çektik bahçede.

TANIŞMA

İş adamıyım. Parafın, plastik ve peynir fabrikalarım vardı.

Büyük oğlum Evren de üniversiteyi bitirmiş, fabrikaların başına geçmişti.

EYT'liler gibi erken yaşta emekli olmamıştım aslında, ama yine de bir boşluk oluşmuştu bende. Yani bir şeylerle uğraşmalıyım muhakkak, boş durmamalıyım.

Rusya çökünce, orada oluşan yeni ülkelerde fuar düzenleme işine girmiştim. Halimden memnundum, keyfim yerindeydi.

Ukrayna, Kırgızistan, Kazakistan, Azerbaycan, Çeçenistan, Özbekistan, Türkmenistan, Sibiry, Moskova, Tataristan, Doğu Türkistan gibi ülkelerde fuarlar düzenliyorduk. Oralar kazan ben kepçeydim adeta.

Eşimin doktor arkadaşı, kalp cerrahı olan kocasının (Ali) işle ilgili büyük sıkıntılar yaşadığını anlatmış. Eşim de ona, benim bulduğum değişik çözüm yollarından bahsetmiş. İntihar etmeyi düşünen komşumuzun nasıl kurtulduğunu da anlatmış sonra...

-Ne olur, demiş kadın. Eşin, kocamla da bir görüşse... Belki faydası olur.

-Olur, dedim. Gelsin. Seve seve yardımcı olurum... Peygamber Efendimiz ***“Sizin en hayırlınız topluma en çok faydası dokunandır.”*** demiyor mu?

*

Aynı akşam geldiler.

Kalp cerrahı Ali Bey, nur yüzlü, gözlüklü, 35 yaşlarında güzel bir insandı. Tam bir bilim adamı tipindeydi...

Eşlerimiz salonda sohbet ederken, biz de ayrı bir odada, özel olarak görüştük. Derdini anlattı bana. Gaziosmanpaşa'daki Şafak Hastanesi'nin bünyesindeki kardiyoloji departmanını, kendi şirketleri ve kendi cihazlarıyla işletiyorlarmış. Ancak Şafak Hastanesi şimdi SSK'nın (bugünkü SGK) ödemelerine el koyduğu gibi, bunların da derhal hastaneden ayrılmasını istiyormuş. Bu nedenle leasing taksitlerini ödeyememişler. Şirket olarak; doktor, hemşire ve personel ödemelerini yapamaz hale gelmişler. Tamamen çaresizmişler. Şafak Hastanesi yönetimi onu hastaneye bile sokmuyormuş.

-Kusura bakma doktorum, dedim. Söylediklerin aklıma hiç yatmadı. Düşman bile olsa, böyle bir kötülük yapmaz kimse. Bunun mutlaka bana söylemediğin bir sebebi olmalı. Doğruyu söylemezsen sana yardımcı olamam.

Biliyordum doktorlar ketum olurdu. Hasta yakınları, ağzından çıkan sözleri farklı algılayıp başlarına dert açtıkları için, alışmışlardı çok az konuşmaya. Ağızlarından adeta cımbızla alınırdı kelimeler...

Ben bunları düşünürken, Doktor Ali Bey'den gerekli açıklama da geldi:

-Hastane yönetimi beni, hasta yakınlarından bıçak parası alırken yakaladı. Ama beni buna onlar mecbur etti. SSK'dan gelen paralarımızı vermedikleri için şirketi ayakta tutmamın başka çaresi yoktu. Aldığım o bıçak

paralarını kendim için değil, şirketin borçlarını ödemek için kullanıyordum.

Durum anlaşılmıştı. Hastane yönetiminin neden öyle davrandığı belliydi. Ve görünüşe göre, son derece haklıydılar. Hatta isteseler doktoru savcılığa şikâyet ederek, hapse bile attırabilirlerdi.

-Allah rızası için bana yardım edin, dedi Doktor Ali Bey.

Hukukun temel prensibidir; *nizaya* (uyuşmazlığa) düşmüş kişilerde, her iki tarafı dinlemeden, delillere bakmadan hüküm veya karar verilmezdi.

-Şafak Hastanesi'nin sahibi kim, dedim.

-Sadettin Bey, dedi.

-Cep telefonu var mı sende?

Verdi. Aradım. Açtı, kendimi tanıttım Sadettin Bey'e.

-Sadettin Bey, dedim. Eğer bana randevu verirseniz ve karşılıklı görüşürsek, belki Ali Bey ile aranızdaki nizanın çözülmesine katkımlar olabilir.

Randevu verdi. Ancak yalnız gelmemi, Doktor Ali Bey'i görmek istemediğini söyledi.

-Peki, dedim, tek gelirim.

Eyvah, dedim içimden. Anlaşılan, aralarındaki nizanın boyutu çok derin!

O akşam Doktor Ali Bey bana kısaca, medikal şirketinin kuruluş hikayesini ve gelişim safhalarını anlattı.

Kalp doktoru 20 arkadaş bir araya gelip Kadıköy'de bir kalp merkezi kliniği açmışlar. Sermayelerini de

merkezin mülk sahibi olan ünlü bir baklava markasının patronunun eniştesi konumundaki Musa Bey vermiş. Tabii karşılığında şirketten belli bir hisse alarak...

Bir süre güzel iş yapmışlar, iyi para kazanmışlar. Doktor Ali Bey, kârı ortaklarına dağıtmak yerine, işi büyütme önerisinde bulunmuş. ***Kliniğimizi, kalp ameliyatı yapılan bir hastaneye dönüştürelim***, demiş. ***Ben bankalardan leasing cihazları alırım***, demiş.

Ortak olduğu doktor arkadaşlarından pek çoğu, bu fikri doğru bulmayıp ortaklıktan ayrılmış. Böyle olunca, onların hisselerini de bizim Doktor Ali Bey toplamış.

Sonuçta şirkette kala kala, 4 doktor ile mülk sahibi Musa Bey kalmış. Anjiyo ve kalp ameliyatı ekipmanlarını leasingle almışlar. Ve böylece Şafak Hastanesi'nin kardiyoloji bölümünü, kendi cihazlarıyla faaliyete geçirmişler.

İlk zamanlar işleri çok iyi gitmiş. Doktor Ali Bey'in söylediğine göre, kardiyolojinin çok iyi gelir getirdiğini fark eden hastane yönetimi, bu pastayı onlarla paylaşmak istemediği için Doktor Ali Bey ve ekibinin oradan kaçması için her şeyi yapmışlar. Mobbing uygulamışlar, ödemelerini vermemişler, personel ve doktorlarına müdahale etmişler vs...

Doktor Ali Bey de ekonomik olarak zora düşünce hastalardan bıçak parası alarak, yaşanan sıkıntıyı aşmaya çalışmış.

-Her işte hayır vardır Doktor Bey, dedim. Bakalım yarın görüştüğümüzde, Şafak Hastanesi'nin sahibi Sadettin Bey neler söyleyecek.

HASTANE

İstanbul'da, Gaziosmanpaşa'nın göbeğinde, yepyeni, gıcır gıcır özel bir hastaneydi Şafak Hastanesi.

En üst katını yönetime ayırmışlardı. İki kardeşi sahipleri. Sadettin Bey büyük kardeşti. Olgun, oturaklı, 50-55 yaşlarında bir adamdı. Kardeşi Sadi Bey ise 40-45 yaşlarındaydı.

İkisi de saygıyla karşıladı beni. Ben de onlara yanımda götürdüğüm kitaplarımdan birkaçını hediye ettim.

Meğer onlar da Balkan kökenliymiş. Birbirimizi ölçüp tarttıkça, müşterek tanışıklıklar çıktıkça, sıcak bir ortam oluşmaya başladı.

-Doktor olayını bir de sizlerden dinlemek isterim, dedim.

Anlattılar:

-Biz her şeye göz yumabiliriz ama hırsızlığa asla. Aramızda bir sözleşme var. Hastanemiz zaten yeni. Bıçak parası aldığımız duyulursa, büyük sıkıntılar yaşarız, hatta hastanemizi bile kapatabilirler. Yani bizim bu olaya göz yumma şansımız yok.

Doğru söze ne denir ki? Hak verdim onlara...

Ayrıca, SSK ödemelerini yapmadıkları iddiasını da reddettiler. Ve bunu belgeleriyle ispat ettiler.

-SSK ödemelerini biz değil, devlet geciktiriyor, dediler.

Görünen kadarıyla, onlara ait bir suç yoktu ortada...

-Peki, dedim. Haklısınız... Lakin bu kararınızı uygularken insafı elden bırakmamak, masum kimselere zarar vermemek lazım değil mi?

-Elbette, dediler.

-O zaman başka bir yer bulup taşınmaları için süre vermeniz lazım. Ve bu süre içerisinde de Doktor Ali Bey, burada çalışmaya devam etmeli...

-Asla! dediler. Böyle bir ihtimal dahi olamaz. Hastanemizi riske atamayız. Kusura bakmayın. Biz o insanla bir daha asla muhatap olmayız.

Anladığım kadarıyla, Sadettin Bey ve kardeşi, kardiyoloji cihazlarını satın almışlardı. Kardiyoloji bölümünü kendileri işleteceklerdi.

Yani Doktor Ali Bey'in *kârı benimle bölüşmek istemiyorlar* tezi doğru olabilirdi.

İş çıkmazdaydı. Yapılacak bir şey yok gibiydi.

“Allah’ım”, dedim içimden, *takdir senin!*

Teşekkür ettim, ayağa kalktım. El sıkıştım her iki kardeşle de...

Ve giderayak şöyle bir soru sordum onlara;

-Muhatabınız ben olsam, durum değişir mi?

-Nasıl yani, diye sordular merakla.

-Medikal şirketinin Yönetim Kurulu Başkanı ben olsam, sizinle ben muhatap olsam, o zaman istediğimiz süreyi verir misiniz? diye sordum.

İki kardeş birbirine baktı. Gözleriyle anlaştılar. Beni uğurlamak yerine yeniden içeri davet ettiler.

Oturduk, konuştuk. Ben, 1 yıl süre istedim. Onlar ise sadece 1 ay verebileceklerini söylediler. Pazarlık sünnetti. Biz de öyle yaptık... Ve sonunda 6 ayda mutabık kaldık.

Bu süre içerisinde Doktor Ali Bey de hastaneye girebilecekti. Ancak sorumluluğu bana ait olacaktı.

*

Hastane dışında büyük bir heyecan içinde beni bekleyen Doktor Ali Bey, haberi alınca bayram etti. Yanında esnaf ortağı Musa Bey de vardı. O da durumdan memnun görünüyordu.

Onlara, beni Yönetim Kurulu Başkanı yapmaları gerektiğini söyledim. Bunu duyan Musa Bey,

-Yeter ki bizi bu dertten kurtar, ben bilâbedel bütün hisselerimi sana devretmeye hazırım, dedi.

-Ben de hazırım, dedi Doktor Ali Bey. Yeter ki bu bela bitsin, şu sıkıntı kalksın üzerimizden.

-Çok akıllısınız, dedim. Batmış şirketi ben neden üzerime alayım ki? Ben sadece 6 aylığına Yönetim Kurulu Başkanınız olurum. Ve 6 ay hastanede durur, işleri toparlamaya çalışırım. Bu arada da siz, taşınacağınız yeni yeri organize edersiniz.

İkisi de memnundu halinden. Şaşkınlıkla şöyle sordular,

-Bu iyiliği bize gerçekten yapacak mısın?

6 AY

Şirket muhasebecisi ile görüşüldü. Kararlar alındı. Ticaret sicil gazetesinde ilan edildi ve ben Yönetim Kurulu Başkanı oldum.

Sonra da bu sıfatla Şafak Hastanesi'nin sahipleri ile yeniden masaya oturup, onlarla 6 aylık sözleşme imzaladım.

Yönetim Kurulu Başkanı olmak büyük sorumluluktur. Yönetici olduğum dönemde şirketin tüm kamu borçlarından (SSK, vergi, vesaire her şeyinden) şahsi mal varlığımla sorumlu olacaktım.

Bu nedenle yönetim kurulu başkanlığını, sadece hastane ile sözleşme imzalamak için kullanamazdım. Aldığım sorumluluk gereği, ayrılacağım tarihe kadar, şirketi fiilen yönetmem de gerekiyordu.

Doktor Ali Bey'i de yanıma alarak yeniden hastaneye gittim. Kardiyoloji bölümündekiler (doktor, hemşire ve personel) bayram etti bizi görünce. Doktor Ali Bey, beni tek tek tüm ekiple tanıştırdı ve onlara yeni Yönetim Kurulu Başkanı olduğumu söyledi.

Aynı gün ekiple ilk toplantımızı yaptık. Dertlerini dinledim...

Şükür ki, hastalar mağdur edilmemişti. Çalışanlar da (doktor, hemşire ve personel) maaşlarını alamadıkları halde sabretmişlerdi. Evet gönülleri kırıktı, cepleri boştu, umutları kalmamıştı. Ama buna rağmen, ameliyat ettikleri hastaları asla ihmal etmemişlerdi.

Acaba bu, Hipokrat yemininin etkisi miydi? Yoksa Müslüman olmanın sorumluluğu mu? Cevabı bilmiyorduk. Belki de her ikisi birdendi...

Doktor Nedim, şirket ortağıydı aynı zamanda. Çok sempatik ve sıcak bir insandı. Bizim Doktor Ali, ona göre daha resmi biriydi. Başhemşire Cansu da çok cana yakındı.

Ekibin, maaşları dışında bir problemleri yoktu.

-Maaşlarınızı gününde, gecikmeksizin, üstelik çalışmaya göre primli şekilde alacaksınız, diyerek onlara söz verdim.

Bunları söyleyince de kendimi **Bako Ağa** gibi hissettim.

Bako Ağa kim mi? Anlatayım...

*

BAKO AĞA

Memleketin birinde tıpkı bizim Doktor Ali Bey gibi bir adam varmış. Yoksul bir hayattan, çok çalışarak, adeta tırnaklarıyla kazıyarak çıkmış. Rabbimiz ona güzel bir iş nasip etmiş, hatta sonra güzel bir fabrikası da olmuş.

Önceleri çok iyi kazanıyormuş. Ama gel zaman git zaman işleri bozulmuş. İflas noktasına gelmiş. Tıpkı Ali Bey'in medikal şirketi gibi.

Borçlar gırtlığına kadar birikmiş, fabrikada işçiler isyandaymış. İlerleyen yaşının da tesiriyle mücadele gücü tükenmiş adamın. Ailesini toplamış. Yani, karısını ve öncesinde fabrikaya bir gün olsun uğramamış olan hayta oğlunu... Onlara durumu kısaca anlatmış;

-Ben battım, demiş.

Hayta oğlu, babasından batış hikayesini dinlemiş. Fabrikanın borçlarını, işçilerin laf dinlemezliliğini öğrenmiş.

-Babacığım, demiş. Fabrikayı bu haliyle bana sat. Allah'ın izniyle ben tüm borçlarını iki- üç senede öder, kurtarırım seni bu dertten. Yeter ki dediğimi yap, fabrikayı bana sat.

-Batmış fabrikanın satışı mı olur oğlum? demiş babası. Benim tek isteğim borçlardan kurtulmak. Kurtulalım ki, kul hakkıyla göçmeyelim bu dünyadan.

Oğlu ısrarcı olmuş teklifinde.

Babası da daha fazla direnememiş ve fabrikayı oğluna resmen devretmiş.

Hayta oğlu ilk iş olarak sürekli birlikte takıldığı, kendi gibi hayta bir arkadaşını çağırmış yanına.

-Bak, demiş. Ben bu fabrikanın sahibi oldum. Bundan sonra sen de benim özel kalem müdürüm, yani asistanım olacaksın. Dolgun bir de maaşın olacak.

Sonra arkadaşına bir zarf dolusu para uzatmış,

-Bu paralar senin, git kendine güzel bir takım elbise al. Bana da bir ağa elbisesi al. Kasketi, kamçısı ve av tüfeği de olsun. Sonra bunları fabrikaya getir. Fabrikayı, BAKO Ağa'nın satın aldığı, senin de onun asistanı olduğunu söyle personele. Bunu tek tek herkesin duymasını sağla. Sonra git, en güzel odayı bana makam odası olarak hazırlat. Bir ağaya layık şekilde düzenlenmesini sağla... Duvarda av tüfeğim ve tesbihim de olsun mutlaka. Ha bir de herkese, ne kadar gaddar ve acımasız biri olduğumu anlat. Ama düzgün çalışanlara nasıl merhamet ettiğimi ve cömert davrandığımı da anlat... 15 gün sonra, fabrikaya

bizzat geleceğimi, o güne kadar herkesin kendine çeki düzen vermesi gerektiğini de izah et bir güzel.

Asistan denilenlerin hepsini harfîyen yapmış.

15 gün sonra Bako Ağa başında kasketi, elinde kamçısı ve tesbihiyle fabrikaya teşrif etmiş. Bütün personel hazır ol vaziyetindeymiş.

Bako Ağa onlara sertçe şöyle demiş;

-Herkes işinin başına geçsin. Hata yapanı affetmem!

Sonra da sert ve ağır adımlarla makam odasına doğru yürümüş. O arada asistanına da şunları söylemiş:

-Borçlu olduğumuz insanları davet et, selamlarımı söyle. Gelsinler hemen borçlarını ödeyelim!

*

Aynı günün ilerleyen saatlerinde Bako Ağa, makam odasında, elinde tesbihi, duvarda av tüfeği ve avlanmış hayvanların doldurulmuş başları altında, alacaklılara ödeme planını sunmuş. Acı kahvesini yudumlamış alacaklılarla beraber.

Alacaklılar, alacaklarının garanti altına alınmasından memnun şekilde ayrılmışlar oradan. Gerçi alacaklarına epey geç kavuşacaklarmış, ama *hiç almamaktan iyidir*, diye düşünüp rahatlamışlar. Hatta, *iyi ki fabrikayı Bako Ağa satın alda da paralarımızı ve fabrikayı kurtardı*, demişler.

İşçiler de aynı şekilde, *Bako Ağa sağ olsun yoksa işsiz kalırdık* diye konuşmuşlar aralarında.

İşte Bako Ağa bu.

Ben de kendimi bu hastanede Bako Ağa gibi hissettim.

Bakalım başıma bu Bako Ağalıktan neler gelecek?

HUKUKÇU

Bako Ağa gibi kendime özel oda yaptırmadım, ama Başhekimin odasına el koydum.

Önce finansal duruma baktım. Alacaklarımız, borçlarımız tam bir bataklıktı. Doktor Ali Bey banka borçlarına, leasing borçlarına öncelik vermiş, personel ve medikal malzeme firmalarını es geçmiş, onlara olan borçlarını ödememişti.

İlk kararımı aldım. Bundan böyle öncelik sırası personel ve doktorların olacaktı. İkinci sırada ise medikal firmaları yer alacaktı. Leasing ve bankalar ise üçüncü sıradaydı artık...

Sadettin Bey ve kardeşinden, birikmiş alacaklarımızı tahsil edip doktor, hemşire ve personeli memnun ettim. İçerideki kimseye bir borç kalmadı. Artan parayla da medikalcileri memnun ettim.

Böyle olunca da banka ve leasinge kuruş kalmadı.

-Banka leasing ödemelerini ne yapacağız, dedi Doktor Ali Bey.

-Ödemeyeceğiz, dedim. Gelen paralardan artan olursa öderiz.

-Ama, dedi. Cihazları geri almazlar mı?

-Alamazlar, dedim. Onları 6 ay oyalayabilirim. Bu arada sizler yeni yer ararken, yeni bir ortak da bulur, ödersiniz. Böylece sorunsuz devam edebilirsiniz işinize.

*

Avukat değildim ama hukukçuydum. Yasaları, sözleşmeleri yorumlamayı, değerlendirmeyi bilirdim. Ayrıca avukatlarım da vardı. Onlara teknik konularda danışır, fikirlerini alırdım.

Leasing yasasına göre, ödenmeyen taksit için bana ihtar gönderip 60 gün içerisinde taksitimi ödememi talep etmeleri gerekiyordu. Zaten onların yetkilileriyle de temasa geçip durumu bütün çıplaklığıyla anlatmıştım. Taksitleri ödeyemeyeceğimi, ancak 6 ay sonra birikmiş bütün taksitleri ödeyebilme imkânı bulabileceğimi belirtmiştim. Hatta gelir gider tablolarını da şeffaf bir şekilde önlerine koymuştum. Önceliği personel ve tedarikçilere verdiğimi, ancak artan gelirleri kendilerine aktaracağımı söylemiştim açıkça.

Tabii bu arada kendimi de tanıtmıştım. Av tüfeği ve tesbih kullanmadım. İkna etmek için tek yaptığım yazdığım kitapları hediye etmek oldu. Ve sahip olduğum şirketleri anlattım onlara.

Samimiyet, içtenlik acayip bir şeydi... Doğrunun vücudu efsaneydi...

-Yasal prosedürü takip ederiz, dediler. Ancak 6 ay size işlem yapmayız.

*

Bir hafta içinde bizim şirkette ve Şafak Hastanesi'nde her şey yerli yerine oturmuş, keyifler yerine gelmişti. Tabii kurtarıcı Bako Ağa'ya da herkes hakkını veriyor, onu tebrik ediyorlardı.

Huzur, güven, emniyet sağlanınca işlerin gidişatı da değişti tabii. Aşkla şevkle çalışan personel ve doktorlar,

hasta memnuniyetini, hasta memnuniyeti de yeni hasta sayısını ciddi şekilde artırdı.

Daha ilk aydan artıya geçmiştik. Az olsa da leasinge dahi ödeme yapabildik. Bir gün şirket ortakları gelip bana şöyle söylediler;

-Ağabey, sen bunları yaptın ama biz çok eziliyoruz. Bedelsiz hisse verelim sana. Veya sen kendine bir maaş tayin et...

-Ne maaş isterim ne de hisse, dedim. Allah işinizi rast getirsin. **Allah razı olsun** sözünüzden daha büyük ödül yok bana.

Yine de yaşanan tatlı bir tartışma sonunda, ayda 5 bin doları dilediğim yere harcama yetkisi verdiler bana. Ben de kabul etmek zorunda kaldım.

İşim gücüm zaten vardı, gelirim de yerindeydi. Karşılıksız iyilik insanı eziyordu, doğru. Bu yüzden kabul ettim zaten. İlave bir **hayır** imkânımın daha olması, elbette bir zarar vermezdi.

Tabii meraklı bir insanım, ayrıca vaktim de yetkim de var. Ben de zaman zaman hastanede, izleyici olarak, ameliyatlara bile girmeye başladım. Açık kalp ameliyatları da dahil...

Çok acayıpti gerçekten. İlk girdiğim açık kalp ameliyatı, 12 yaşındaki bir kız çocuğunun kalp deliğinin onarılması ameliyatıydı. Beni de sterilize ettiler bir doktormuşum gibi ve ameliyat elbisesi giydirdiler. Hasta geldi. Sevimli mi sevimli bir yavrucaktı. Doğuştan sorunluymuş kalbi ve ameliyat için bu yaşa gelmesini beklemişler. SSK'lı bir hastaydı. Anestezi uzmanı, ameliyat öncesi, küçük kızla biraz sohbet etti. Konuşurken de kızın gözleri kapandı, bilinci gitti.

Küçük kız artık doktorların elinde, kesilmeye, biçilmeye hazırdı. Kan dolaşımını kalp makinesine bağladılar. Kalp cerrahı, bildiğimiz elektrik testeresiyle, kızın göğsünü tam ortadan kesti. Hemşireler de kanama olmasın diye **koter** ile kılcal damarları yakıyordu. Ortalığı yanık et kokusu sardı. Kesim işi bitince göğüs kafesini açtılar mengeneyle. Kalp ve ciğer görüldü. Kalp kuş gibi çırpınıp duruyordu. Çok duygulandım.

Kalbi durduruyoruz dediler ve akabinde kalp durdu. Kalbin görevini artık kalp makinesi üstlenmişti.

Kalp cerrahı, tam kalbin üzerinde işleme başlayacaktı ki

-Doktor Bey, dedim. Siz işleme başlamadan önce bu küçük kalbe dokunabilir miyim?

ÖMÜR 1 GÜN

Karşımda göğüs kafesi mengeneyle açılmış canlı bir insan vardı. Küçük bir kız... Karşımda değil, estağfurullah ameliyat masasında.

Kafesin içindeki akciğer de kalp de durmuştu. Sadece kalp makinesinin pompalama sesleri duyuluyordu.

Benzer bir sahneyi yıllar önce beşinci çocuğum Paşa'nın doğumunda yaşamıştım. Doktor, onun doğumuna katılmama izin vermişti, babası olduğum için.

Orada bir insanın nasıl dünya değiştirdiğini, “sulu” dünyadaki hayat sona erince, “havalı” dünyaya nasıl geldiğini müşahade etmiş ve sonra da maddi manevi bütün zerratımla secdeye kapanmıştım. Bir daha da o baş, secdeden başını kaldırmamıştı.

Şimdi de masadaki hastanın açık göğsünde kendi göğsümün içini müşahade ediyordum. Bu nasıl bir sanat, bu nasıl bir ustalıktı Allah'ım?

Elimle dokundum kalbine. Bildiğiniz sıcacık bir et parçasıydı.

Şifa diledim yürekten. Şifa bulup tekrar çalışması için dua ettim. Çünkü böyle ameliyatlarda, durdurulan kalp bazen tekrar çalışmayabiliyormuş.

-Bu kadar yeter, işimi yapmalıyım artık, dedi doktor.

Kenara çekildim ama bütün zerreatımla, bana içimi,

o canlı insanda gösteren Rabbime karşı bir daha secdeye kapandım.

-Senin başın zaten secdedeydi hani, dediğinizi duyar gibi oluyorum.

Öyle değil!

Benim tek başım yok ki...

Benim başım ve zerrelerim her gün yenileniyor. Ve bu baş ve zerreler, o günkü idrak oranında, her gün secdeye kapanıyor. Secdeye kapananlar da bir daha başlarını kaldıramıyorlar. Secdenin lezzeti buna izin vermiyor çünkü.

Böyle olunca da Allah, her gün bana yeni hücrelerle yeni bir baş lütfediyor. Bu yüzden insan ömrü 1 günden ibarettir. Secde etmeyi becerebildiği her gün sayısınca da ömrüne ömür katar insan.

Bu yüzden ricamdır: Evli babalar eşlerinin doğumuna mutlaka katılsınlar. Bir dünyadan bir başka dünyaya nasıl geldiğini görsünler. Görsünler ve mezarda neler olup biteceğini, bizzat canlı canlı yaşasınlar. Burada nasıl ki onlar bebeği karşılıyorlarsa, mezarda da onu kimlerin karşılayacağını görsünler.

*

Masadaki yavrunun yüzüne baktım. Mışıl mışıl uyuyordu. Güzel rüyalar gördüğü yüz ifadesinden belliydi. Zerrece acısı yoktu. Yapılanlardan habersizdi.

Hey büyük Allah'ım ne kadar merhametlisin. Resmen bizlere bir **sigorta** koymuşsun. Duyduğumuz acı dayanılmaz boyuta erişince veya anestezi ilacıyla sigorta atırılınca bilinç gidiyor ve zerrece ağrı-sızı duymaz oluyoruz. Bedenle ruhun irtibatı kesiliyor adeta...

Aslında bunun değişik bir versiyonunu uyku ile yaşıyoruz. Sanki her gece birisi geliyor, sigortamızı attırıp (üstelik acısız, ağrısız) bizim dünyayla alâkamızı kesiyor. Gözlerimiz görmez, kulaklarımız duymaz oluyor. Vücudumuz da paralize oluyor. Ve biz bu olayı, uyku diyerek basitleştiriyoruz. Halbuki resmen, her gece ölüyoruz uykuya dalarak... Dünyayla irtibatımız kesiliyor...

Uykudayken ne çekler kalıyor ne senetler. Ne borçlar ne sıkıntılar kalıyor ne de kavgalar... Bir başka aleme gidiyoruz çünkü. Ruh yapımıza göre orada bazen kâbus görüyor, bazen de güzel şeyler yaşıyoruz. Hem de bunlar, bizim kontrolümüz olmaksızın gerçekleşiyor...

*

Ameliyatı yapan ekibe baktım. Pompanın başında bir hemşire nöbetteydi. İki hemşire de doktoru asiste ediyordu. Bir doktor da yardım ediyordu... Hastanın değerlerini gösteren cihazlardan ara sıra sesler geliyordu. Anestezi doktoru da oradaydı.

Ne mübarek insanlar! Ne mübarek bir meslek şu doktorluk!

Bir Âlimden duymuştum, ***doktorlar yeryüzünde Hızır Aleyhisselam'ı temsil eden kişilerdir.*** Zira bir iğneyle, bir ilaçla insanın ızdırabını dindirebiliyorlar. Allah'ın ***Şafi*** isminin tecellisine vesile olarak. Bu nedenle bir doktorun, ibadet etmese dahi -imanlı olması şartıyla- kurtulma ihtimali olabilir demişti Âlim...

Şifa bulan insanlar, doktorlara o kadar çok hayır duası ederler ki... Bu dualar, onların ahirette kurtuluşuna yetebiliyor.

Benim de ilk günden itibaren çok dikkatimi çekmişti. Hasta ve hasta yakınlarının ağızlarından düşürmedikleri iki kelime vardı:

-Doktorum, önce Allah, sonra sen! Sana güveniyoruz!

*

-Kapatalım kalp makinesini. Elhamdülillah ameliyat güzel geçti, dedi doktor.

Makine kapatıldı. Ama kalp çalışmadı.

Ben panikledim. Doktor ise rahattı:

-Sorun yok, dedi.

Sonra da kalbe resmen bir tokat attı.

Tokadı yiyen kalp, bir anda **tık tık tık** diye çalışmaya başladı.

TEZGÂH

Banka ve leasing ödemeleri hariç, şirketin ödemeler dengesi düzelmişti. Gerçekten güzel bir işti.

Kazancı da yerindeydi.

Resmi kazançlarının dışında gayri resmi kazançları da vardı.

Nasıl mı?

Hayır hayır bıçak parası değil. O yasaktı ve yasal değildi.

Gayri resmi kazanç, medikal ürünlerle ilgiliydi...

Kalp kapakçığı gibi medikal ürünlerin kullanımında SSK ile anlaşmalı 3 firma vardı. Bu firmaların temsilcileri kendi firmalarının ürünlerini tercih edersek, taktığımız **stent** ya da **kalp kapağı** başına 500 ile 1000 dolar arasında “tercih bedeli” veriyorlardı bize. Resmi değil gayri resmi olarak yapılıyordu bu iş. Ödemeler de peşin ve nakit oluyordu.

Gün geliyor 5-6 tane stentli anjiyo ve 2-3 kapakçık ameliyatı yapılıyordu. Bazı anjiyolarda 2-3 stent takılıyordu.

Ortaya çıkan toplam meblağın boyutunu tahmin edersiniz...

Bunun yanında gayri resmi giderlerimiz de oluyordu tabii. SSK’daki doktorların hastalarını özel hastaneye sevk yetkileri vardı.

Tezgâh kurulmuştu yani.

Sevklar kendi hastanelerine yapılıncâ, özel hastane de gayri resmi olarak anlaştıkları doktora ödeme yapıyordu...

Bu beni rahatsız etmişti.

Ancak doktorlara göre bu çark kullanılmazsa özel hastanelerin ayakta kalması mümkün değildi.

Neticede hastane benim değildi. Ben yıkımı önleme namına geçici olarak kendimi görevli saymış biriydim sadece.

İktidar alanının büyüklüğü, yönetim kurulu başkanlığının cazibesi, itibar görmek, *önce Allah sonra sen* diyenlerin sürekli artması, doktor olmadığım halde doktor muamelesiyle karşılaşmak... Bunlar, kısa zamanda nefsimi beslemiş beni değiştirmişti. İş sevmeye başlamıştım.

Hatta bir gün, bir hastanın 3 kalp kapakçığı değişecek denilince, oturup hemen hesap yaptım. Kapakçıklara gayri resmi olarak bin dolar veriyorlardı. *İyi para* dedim içimden.

Ameliyata ben de katıldım. Yaşlı bir insandı. Kalp açılıp operasyon başlayınca, tek bir kapakçığın değiştirilmesinin yeterli olduğu anlaşıldı. Diğer kapakçıkların değiştirilmesinden vazgeçildi. Doktorlarımızın, gereksiz işlem yapmamaları beni mutlu etmişti etmesine, ama bununla birlikte *gitti bizim 2 bin dolar* demekten de kendimi alamamıştım. Oysa ne para benimdi, ne de iş. Bunlar bizim doktorun ve ortaklarının. Peki bana ne oluyordu böyle?

Ameliyatlarda önemli bir gider kalemi de dikiş ipleri

ve anjiyo ***kateterleri*** idi. Doktor Ali Bey, kazancını artırmak için yasak olduğu halde, bu ***kateterleri*** sterilize ederek, ikinci ya da üçüncü defa kullanıyordu. Bu da anjiyo işlemini zorlaştırıyordu.

Şöyle ki: Kanın pıhtılaşmasını önleyen, kanın akışını sağlayan ve damarın iç çeperini saran ince bir zar varmış. ***Kateterler***, sterilize işlemi esnasında bir miktar sertleşiyormuş. Ve bu sertlik sebebiyle de, o ince zarın yırtılma ihtimali bir miktar artıyormuş. Bu ihtimal gerçekleştiğinde, yırtık yerinde kan pıhtılaşp tıkanıyor ve kalp krizine sebep oluyormuş. Açık kalp ameliyatı da zorunlu hale geliyormuş o durumda...

Hatta anjiyoların, açık kalp ameliyatı yapılabilen yerlerin dışında yapılmasının **yasak** olmasının sebebi de buymuş.

Nitekim bizde de böyle bir vaka yaşandı. Ve hasta, açık kalp ameliyatına alınıp **bypass** uygulandı. Ameliyat ipi de işlemin rahat ve kolay uygulanması için uzundu. Fazlası makasla kesilip atılırdı. Ama bizim doktor ise bu ipleri ikiye bölüp öyle kullanırdı. Bu biraz zahmetli bir iş olduğu için, ameliyat süresini uzatırdı. Oysa operasyonun bir an önce bitmesi çok ama çok önemliydi. Zira, kalp pompalama makinası, kalbin gördüğü işlevi tam olarak karşılayamıyordu. Beyne giden kan miktarında sorun olabiliyordu.

Bu yüzden bypass geçiren hastaların, iyileştikten sonra ahlâkları, huyları değişiyordu. Nasıl oluyorsa, beyinde oluşan bu değişiklikler, tavır değişikliğine sebebiyet verebiliyordu. Böyle olunca da hasta, psikolojik destek almak zorunda kalabiliyordu.

Tabii bu ihtimaller, hastalara söylenmiyordu.

Hasta ameliyat olunca her şeyin düzeleceğine, ameliyattan sonra hemen şifa bulacağına inanıyordu.

Bu kısmen doğrudu. Ancak kişinin, ameliyat öncesindeki sağlığına kavuşması için en az 2 sene gerekliydi. Yani tam iyileşme 2 sene sürüyordu.

Çünkü hasta, gerçekten de ameliyat esnasında perişan ediliyordu. Mengene ile açılan göğüs kafesi, sonrasında bildiğiniz tellerle bağlanıp kapatılıyordu. Ve asıl sıkıntı da buydu. Enfeksiyon kapıda bekliyordu. Ameliyat çok iyi geçse de göğüsteki dikiş yerleri enfeksiyon kapmaya çok müsaitti.

Bunun için de hastaya, göğsünü koruması için *iman tahtası* adında bir tahta verilirdi ve dikiş yerleri kapanıncaya kadar, göğsünü her türlü darbeden koruması istenirdi.

*

Yepyeni gerçeklerle tanışıyor, hayretle izliyordum etrafımda olan biteni. Görüyordum ki, her yerde olduğu gibi bu işte de, Habil- Kabil, iyi kötü, doğru yanlış hep bir aradaydı.

Peki şimdi ben ne yapmalıyım? Veya bir şey yapmalı mıyım, yapmamalı mıyım?

Bana düşen görev var mıydı burada?

YASAK

Bir cuma günü akşam üzeri saatlerinde, vergi dairesinden gelen kurye evime bir tebligat bırakmıştı. Eşim, bana telefon etti

-Alayım mı, diye sordu.

-Al tabii ki, dedim. Aç ve oku bana lütfen.

Okudu:

Tebliğ zarfı:

Abdurrahim Dede (..... A.Ş. Yönetim Kurulu Üyesi).
Dairemizin vergi numaralı mükellefi olup vergi dairemize olan borçlarınızın tahsilinin güvence altına alınması amacıyla, hakkınızda yurtdışı çıkış **tahdidi** konulması, emniyet makamlarına bildirilmiştir.

1- Bu borcun ne şekilde tasfiye olunabileceği konusunda görüşme yapmak üzere dairemize müracaatınızı,

2- Yurt dışına çıkış tahdidinin kaldırılabilmesi için borcun ödenmesi veya borcu karşılayacak miktarda 6183 sayılı yasa hükümlerine göre teminat gösterilmesi gerektiğini bilgilerinize tebliğ ve rica ederim.

Vergi Dairesi Müdürü

(İmza)

*

Borç miktarı 5.092.728 YTL ve o zamanki kur da 1.2 idi... Yani anlayacağınız, bahsedilen borç 5 milyon dolardı!

Rabbimden ne yapmam gerektiği hususunda cevap gelmişti.

Ne var ki bu cevap, 9 sene sonra geldi. Ve ben 9 sene, hak ettiklerimi yaşadım. Bir diğer ifadeyle, tercihlerimin sonuçlarına katlandım.

Neler mi yaşadım?

Sonraki bölümlerde hep beraber göreceğiz.

Lakin şimdi size, vergi dairesinden gelen yazının akıbetini anlatayım. Sizleri merakta bırakmak istemem.

*

Eşim, bana yurtdışı tahdidi konduğunu ve 5 milyon dolar borcum olduğunu öğrenince, **ay ben fena oluyorum** deyip telefonu kapattı. Ben de hemen arabaya atlayıp eve gittim.

Eşim evin bahçesinde uzanmış yatıyordu. Fenalaştığı belliydi. Haklıydı da. 7 senedir çekmediği kalmamıştı...

Eve, yatak odamıza kadar giren avukat ve icra memurları mı istersiniz, borcumu ödeyemediğimden dolayı kesilen elektrikler mi, susuz geçen günler mi?

Tam bunlar bitti, feraha erdik diyeceğimiz anda da her şeyimizi kaybettiren bu vergi borcu ve yurtdışı çıkış yasağı!

-Böyle bir borç yok, dedim eşime. Bu borç benim değil! Bak A.Ş. yazıyor. Merak etme. Ben o şirketin sadece 6 ay yönetim kurulu başkanlığını yaptım. Ondan sonra da istifa ettim. Bir alakam kalmadı.

Tabii ne dersem diyeyim, eşim inanmadı bana.

-Devlet yanlış yapmaz ki, dedi.

-Yapar, yapar, dedim. Devlet de yanlış yapar. Hatta bazen kasıtlı yapar! Zira devlet diye bir şey yoktur aslında. Devlet adını kullanarak, (tıpkı Allah adını kullanıp aldatanlar gibi) zulmeden insanlar vardır. Bak göreceksin, Pazartesi günü sana, hem bir borcumun olmadığına, hem de yurtdışı yasağımın kaldırıldığına dair yazı getireceğim.

Hemen gittim ve arşivden, yönetim kurulundan istifa ettiğimi gösteren Ticaret Sicil Gazetesini buldum. Eşime gösterdim. Bunları görünce sakinleşti biraz. Ama ben sakinleşmemiştim...

*

Pazartesi sabahı erkenden, vergi dairesine gittim. Müdürün odasıdaydım. Bana gösterilen itibarı anlatamam. Sonuçta 5 milyon dolar tahsilat yapacakları bir adam vardı karşılarında. Yani ben onlar için, oldukça güzel bir avdım.

Ticaret Sicil Gazetesini verdim müdür beye.

-Böyle bir hata yapmamız mümkün değil, dedi. Araştırıp kontrol edelim.

Bir saat sonra müdür, süklüm püklüm karşımdaydı. Özür üstüne özür diliyordu. Efendim, **Vedop** diye yeni bir sisteme geçmişler. Her şeyi dijitale yüklüyorlarmış. Bu yükleme işlemini yapan memur, benim şirketten ayrılış tarihimi **şirkete giriş tarihi** olarak yazmış bilgisayara. Yanlışlık bundan kaynaklanmış.

-Valla, dedim. Eşimden helallik almalısınız.

-Alırız tabii, dedi müdür. Ama, Yönetim Kurulu Başkanı olduğunuz dönemle ilgili çok küçük bir borç çıktı. Sadece 1894 YTL. Onu da özür mahiyetinde ben kapatıyorum. Yurtdışı çıkış yasağınızın kalktığına dair yazıyı hazırladık, emniyete de bildirdik. Bir örneğini de şimdi size veriyorum.

Yazı şöyleydi:

Sayın Abdurrahim Dede,

27-2008 tarih ve 3665 sayılı yazımız ile yurtdışı çıkış yasağınız kaldırılmıştır. Bilgilerinizi rica ederim.

Vergi Dairesi Müdürü

(imza)

DÖNGÜ

Bizim doktor Ali Bey'in keyiften ağzı kulaklarındaydı. Bana minnetle bakıyordu. Dertleştiğimiz bir gün bana dedi ki,

-Sen nasıl bir insansın ya? Atak, cesur, son derece parlak bir zekâ. İman ve ilmi birleştiren acayip işler oluyor. Seni nasıl tarif edeceğimi bilemedim.

-Bende ne görüyorsan, ancak O'nun tecellileridir, dedim. Daha doğrusu sadece bende değil, her yerde ne görünüyorsa, sadece O'nun tecellileridir.

-Tamam susacağım, dedi. Ama Hitler de Firavun da mı O'nun tecellileri? Herkes O'nu tarif etse, sorgu suale gerek kalmazdı.

-Evet, dedim. Hitler ve Firavun'da da, Allah'ın Kahhar ve Cebbar isimlerinin tecellisi görünür. Ama bu Hitler'i de Firavun'u da kurtarmaz. Allah'ın **Adl** ismi gelir, onları cehennemine gayyasına gönderir. Habil ile Kabil'i bir arada bulundurma sanatı sadece O'na, Allah'a ait... Nitekim biri yanıcı, biri yakıcı olan hidrojenle oksijeni birleştirerek SU yapma sanatını icra eden sadece O! Bu sadece O'na mahsus... Aynı şekilde katil Kabil ile maktul Habil'i bir arada tutarak **kâmil insanı** yaratma sanatı da Allah'a ait.

-Perspektifini şimdi anladım, teşekkür ederim, dedi Doktor Ali Bey.

Ve şöyle devam etti konuşmasına,

-Yani şimdi sen diyorsun ki, aynı şeyi biz de yapmalıyız. Bilinç dışını bilince dönüştürmeli, nefsi yıkayıp, olgunlaştırıp, değiştirmeliyiz. Kabil'den korkmaya gerek yok! Küçükken Kabil'i sevmek gerek ve bu da yeterli oluyor. Biz travmatize olmuş çocuklarla, hem onların canına giriyor, hem onların intikamıyla geleceğimizi mahvediyoruz. Şeytani bir döngü! Verdiğin oksijen ve hidrojen örneği de çok iyiydi... Ayrımcılıktan vazgeçince birlik olur. SU ortaya çıkar. İyi ve kötüyü bölmek ise ölüm getirir. Birleşmesi ise, su ve bereket.

Bilim adamının değerlendirmesi ne kadar da farklı değil mi?

Ne müthiş sözlerdi bunlar.

İnsanın ezeli ve ebedi en büyük problemini iki cümlede özetlemek ve çözmek!

İçimizdeki Kabil'i kötü görüp uzaklaştırmaya kalkışırsak bu ölüm getiriyordu.

Habil Allah'tan korktuğu için, karşı koymadığından sonuç böyle olmuştu. Yani biri katil, biri maktul haline gelmişti...

Ve şeytani döngü başlıyordu böylece.

Bu yüzden Kabil asla ayrıştırılmamalı, uzaklaştırıp ötekileştirilmemeliydi. Aksine tıpkı hidrojen gibi, Habil'le kaynaştırılıp birlik olunmalıydı. Ve ikisi beraber suya dönüşmeli, hayat saçmalıydı. Çorak toprakları sulayıp ortalığı yeşertmeliydiler.

Lafa baksanıza: ***“Oksijen ve hidrojen örneği de çok iyiydi... Ayrımcılıktan vazgeçince birlik olur. SU ortaya çıkar. İyi ve kötüyü bölmek ise ölüm getirir. Birleşmesi ise, su ve bereket.”***

Ayrışma durumunun tarifi de müthişti: **“Biz travmatize olmuş çocuklarla, hem onların canına giriyor, hem onların intikamıyla geleceğimizi mahvediyoruz. Şeytani bir döngü...”**

*

Kararımı verdim. Doktor Ali Bey’le sohbet çok iyi geldi bana. Aydınlandım. Yolum belli olmuştu. Devam edecektim.

Gördüğüm uygunsuzluk yanlarını ötekileştirmeyecek, uzaklaştırmayacak, severek ıslaha çalışacaktım.

-Doktor Bey, dedim. Bundan sonra, o tek kullanımlık **kateterleri**, sterilize edip birkaç kez kullanmasan olmaz mı? Bir de **sütur** dediğimiz ameliyat iplerini ikiye kesmesen? Oradan kazanacağın parayı Allah başka yerden verir sana.

-Haklısın, dedi. Bundan sonra öyle yapayım.

-Bir de şu gayri resmi gelir -gider olayı var, dedim. Ona ne dersin?

-Şimdilik ona çare yok, yoksa çark durur, dedi. Gün gelip, özel hastalarımızın sayısı, masraflarımıza yetecek oranda yükselince, onu da düşünürüz. Ama şu an, inan başka çaremiz yok.

Derken odaya küçük kardeşim Salih geldi, telaşlıydı.

-Abiciğim, dedi. Kayınpederim Cafer Bey kalp krizi geçirmiş, onu getirdim. İlgilenebilir misin?

İSPAT

Kardeşimin kayınpederi Cafer Bey, benim yaşlarımdaydı. Yani gençti daha yaşı. Karadenizliydi. İki kızı bir de oğlu vardı. Emekliye ayrılmıştı.

Defalarca görüşüp sohbet ettiğim bir insandı. Sevecendi, yumuşak huyluydu. Son gördüğümde de sapasağlamdı.

İnsan nedense kendi yakınlarına, tanıdıklarına ölümü konduramıyor bir türlü. Bugün seninle capcanlı konuşan, kavga eden, fayda ya da zarar verebilen mukteditir insan, ertesi gün cesede dönüşebiliyordu. Çürümeye mahkumduk hepimiz, toprak olmaya mahkumduk. Sadece bir et ve kemik yığınıydık.

Bir doktor, *fizik açısından ölü bir insanla diri bir insan arasında hiçbir fark yoktur*, demişti. Sadece biri diri, biri ölüydü.

İnsana hayat veren, onu canlı tutan şey fiziki bir şey değildi yani... Ruh diyorduk ona. Ama ruhun ne olduğunu da bilmiyorduk.

Ruh bedenden ayrılınca cesette (kalpte) bulunan duygular, beyinde bulunan hatıraları da alıp gidiyor muydu? Yoksa cesetle birlikte toprak olup yok mu oluyordu duygular ve hatıralar?

-Doktor Bey, dedim. Bilgisayara yüklediğin bilgileri yedekliyor musun?

-Tabii ki, dedi. Şüphesiz... Bilgisayar kırılıp

bozulabilir, çalınabilir. İçindeki bilgiler benim için çok kıymetli. Şek ve şüphesiz.

-Peki, dedim. Bir bilgisayar hükmündeki seni var eden kudretin, sana yüklenen ve senin yüklediğin bilgileri-duyguları, bir gün bozulacağı muhakkak olan bedenini bildiği halde, yedeklememiş olma ihtimali var mıdır?

-Yoktur tabii ki, dedi. Ama ispatı yok işte.

-Yoo ispatı var, dedim.

-Nasıl? diye sordu.

-İspatı karşında duruyor, dedim. Ben bir ispatım! Anlatayım sana!

Ve ona o sırada neden böyle söylediğimi, gerçek bir hikâye üzerinden anlattım. Şimdi size de anlatmak istiyorum:

*

Sene, 1972... 31 Aralık gecesi...

18 yaşındaydım. Üniversitede öğrenciydim. Tifo nedeniyle, çok yüksek ateşle Çapa'da (hastanede) yatıyordum. Param olmadığı için, eczacı çırağı ilaçlarımı bırakmamıştı. Tedavim yarım kalmıştı ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Ateşim yükseldikçe yükseliyordu... Derken, önce derin bir çukura düştüğümü sandım... Sonra da kendimi, ruh olarak tavanda buldum. Hem kendi cesedimi hem de 35 kişilik koğuştaki biten her şeyi görüyor, izliyordum. Hafızam da duygularım da yanımdaydı.

Hemşirelerin ateşimi düşürmek için gösterdiği gayrete şahit oluyordum. Soğuk kompresler, buzlar...

Doktor geldi, **şu ilaç var mı**, diye sordu. **Yok**, dediler. **Bu ilaç var mı**, diye sordu. Yine **yok** dediler. **O zaman dua edin**, dedi doktor. **Benim yapacak bir şeyim yok**, deyip gitti.

Onun gidişine şahit oldum. Bir hemşirenin cesedime acıyarak bakıp, **Daha çok genç, kıyamam**, demesine de şahit oldum. Ardından da, prosedür dışı çözümler uygulayarak, beni hayatta tutmaya çalışmasına da şahit oldum. Her şeyi izliyordum tavandan...

Bir ara, düşer gibi oldum.

Ve kendime geldiğimde cesedimdeydim.

*

Cafer Bey'in durumu ağırdı, hemen yoğun bakıma aldık. Kan sulandırıcı (Heparin) uygulandı. Gerekli tedaviler eksiksiz yapıldı. Biraz toparlanır gibi oldu bir ara. Sonra, Cafer Bey'in kalbi durmuş dediler. Odasına koştum. Yugoslavya'dan gelen bir kalp doktoru vardı. Ona kalp masajı yapıyordu. Kalbi yeniden çalıştı. Gözlerini açtı. Beni gördü. Çok bitkin görünüyordu. Gülümsedi. Konuşmadı. Sağ elini biraz kaldırdı. Bana veda ediyordu sanıyorum... Tekrar gözlerini kapadı. Kalbi yine durmuştu. Doktorlar tam 1 saat masaj yaptılar. Biri yorulunca diğeri başlıyordu. Ama sonuç alamıyorlardı...

Sonunda bırakmaları için ben de onay verdim.

Yazdılar... Cafer Bey'in ölüm saati:15.15

*

Cafer Bey'in ömrü tükenir de benim aldığım 6 aylık süre tükenmez mi? 1 ayımız kalmıştı. Ve Doktor Ali Bey hala bir başka yerle anlaşılamamıştı.

-Balkan Hastanesi devren satılık, dedi doktor bey.

-Eee? dedim.

-Bir görüşsen, dedi. Başka bir hastanenin bünyesine gideceğimize müstakil bir kardiyoloji hastanesi kursak, daha iyi olmaz mı?

-Benle ne ilgisi var bunun, dedim. Siz gidin görüşün.

-Ben doktorum abi, dedi. Senin gibi ticari öngörülerim yok. İş de öğrendin. Ne kadar kârlı olduğunu kendin de gördün. Belki ortak olmak istersin. Olmasan da seni bırakmayız. Zaten biliyorsun, istediğin kadar hisseyi bedelsiz sana verebiliriz. Daha doğrusu senden rica ediyorum, tamamen feraha erişinceye kadar bizi yüzüstü bırakma. Sadece bir görüşsen, olmaz mı? Hastanenin 900 bin dolar borcu varmış. Bunu üstlenene devredeceklermiş hastaneyi. Ben, bu bedeli bir şekilde ödeyebileceğimize inanıyorum. Senin yönetiminde olması şartıyla tabii.

-Olmaz, dedim.

Ama sonrasında, ısrarlarına dayanamayarak, Balkan Hastanesi'nin yetkilileriyle görüşmeyi kabul ettim.

Görüşmeden bir zarar çıkmaz, diye düşündüm.

YENİ HASTANE

Balkan Hastanesi, Şafak Hastanesi'nden iki-üç kilometre uzaklıktaydı. 500 Evler adlı semtin ana caddesindeydi. 6 katlı, köşe bir binaydı... Alt katlarını da sayarsak 8 katlıydı. Toplamda 4500 metrekare kullanım alanı olan, kutu gibi bir binaydı. Ve daha en başında, hastane olarak yapılmıştı.

Hastanenin sahipleri de ünlü futbolculardı. Hem de herkesin çok iyi bildiği, tanıdığı futbolcular. Birileri, **bu iş çok kârlı** diyerek, sermayedar olarak bu işe sokmuştu onları. Hastane batınca da ortalıktan kaybolmuşlardı.

Hastane faaliyetini durdurmuştu. Piyasaya, doktorlara ve mal sahibine toplam 900 bin dolar borçları vardı.

Çok ilginç değil mi?

İnsan ihtiyacından fazla para kazanınca ne yapacağını bilemiyor.

Sonunda kolay kazanılan paralar, büyük paralar...

Bunları nasıl daha çok büyütürüm, çoğaltırım derdine düşüyor insan ve genellikle de birilerine kaptırıp batırıyor.

Bu döngü hiç değişmiyor.

Şu an okuduğunuz satırları yazdığım tarihte de Fatih Terim Fonu, banka müdiresi Erzan Hanım, yine çok meşhur futbolcuların on milyonlarca dolarlarının nasıl batırıldığı konusu gündemde. Erzan Hanım da hapiste tabii.

Bir yerlere kaptırma korkusuyla, paralarını altına, döviz veya faize yatıranların akıbeti de dolandırılanlardan farklı değil. Kafayı yiyorlar. Düşünsenize, 100 milyon dolarınız var. Dün altın alsaydınız, bugün 10 milyon dolar kazanacaktınız. Ama almadınız. Veya aldınız, ama altın artmadı, düştü. Bir anda 10 milyon dolar zarara giriniz.

Danışmanlık yapan bir arkadaşım şöyle demişti: Döviz büfelerinin önünde döviz fiyatlarını gösteren tabelalar var. Ne olur dikkat et. 100 doları bile olsa bir adamın, döviz bürosuna selam çakmadan geçemiyor.

Bu yüzden *büyük insan* ne diyor bize?

“En helal para, emeğinizle kazandığınız paradır” diyor.

Ayrıca biliyorsunuz, *bir insanın gelirinin, ihtiyaçlarını karşılayacak düzeyde olması Allah'ın o insana ayrı bir lütfudur*, mealinde söz ve tavsiyeleri de var...

*

Futbolcularla görüşüm. Binayı gezdik.

Bugün taşın, ertesi gün de işe başla... Yani o kadar hazırды her şey... Ruhsatlı hastane yeri ydi zaten. Yeme de yanında yat misali. Müthiş bir fırsattı gerçekten.

Borç listesini istedim, verdiler. İnceledim. Bizim hastanenin gelirleriyle karşılaştırdım. Üstesinden gelinebilirdi.

Bu arada bizim doktor, diğer ortakların hisselerini de almıştı. Diğer ortaklar hisselerini bilâ-bedel devredip, kurtulduklarına şükretmişlerdi. Yani artık şirketin tek sahibi Doktor Ali Bey'di.

Açık söyleyeyim, bina beni son derece etkilemişti.

İstanbul Kardiyoloji Hastanesi.

Ne güzel!

Borcun ödenmesi dışında ilave bir yatırım da gerekmiyordu.

Benim işlerim vardı ve iyiydi. Yeni iş arayışında değildim asla. Fakat hastane işi, çok itibarlı bir işti. Ayrıca her insanın eninde sonunda hastaneye, doktora işi düşüyordu.

Şu 5 aylık hastane tecrübemde bile, o kadar çok insanla muhatap olmuş, o kadar çok insanın hastalarına yardımcı olmuşum ki... Aldığım manevi lezzet, beni sarhoş etmişti adeta...

Düşünsenize, her gün yakınlarınız ya da yakınlarınızın yakınları sizi arıyor. Gerek yatak, gerek ilgi, gerekse fiyat konusunda sizden yardım istiyorlar. Ve siz onlara yardım edebiliyorsunuz.

Müthiş bir keyif ve tatmin!

Gerçi bazen farklı durumlar da oluyordu. Mesela, bir kadın ameliyat masasından kalkamamış, vefat etmişti. Ameliyatına, izleyici olarak ben de katılmıştım üstelik. Dışarı çıkınca hasta yakınları bana sordular. **Ne oldu hastamız** diye. Ben de saf saf **başınız sağ olsun**, dedim.

Kıyamet koptu. Ağlayan, dövünen, **yandım anam**, diye bağırان... Baktım ölen kadının oğlu, eline bir bıçak almış üzerime geliyor. Erkekliğin onda dokuzu kaçmak tabii. O kovalıyor, ben kaçıyorum. O kovalıyor, ben kaçıyorum can havliyle. Can korkusu sonuçta. Pisi pisine ölmek istemiyor insan.

Neyse, bir odaya girdim ve hemen kapıyı kilitledim. Delikanlı da kapıyı kırmaya çalıştı. Yumrukladı, vurdu, tekmeledi. İçeri girmesi an meselesiydi. Kapıyı kırarsa, pencereden kaçabilir miyim diye baktım. Pek olası değildi. Üçüncü kattaydık çünkü. Atlasam ölürüm, diye düşündüm. O arada güvenlik geldi. Delikanlıyı alıp götürdüler.

Ondan sonra, bir daha kimseye ölüm haberi vermedim.

*

-Talibiz, dedim futbolculara. Fakat alacaklılarınızla görüşmem lazım. Onlarla anlaşabilirsek, hastanenizi devralır, sizi de bu yükten kurtarırız inşallah.

-İnşallah, dediler.

ŞİFANIN KAYNAĞI

Hastane binasından etkilenmiştim. İstanbul'un KALP ile ilgili, ilk özel **branş** hastanesinin açılışına vesile olmak da beni ayrıca heyecanlandırmıştı.

Az önce de söylediğim gibi, asla ticari anlamda bir iş arayışı içerisinde değildim. Fakat hastane vesilesiyle; tanıdığım, tanımadığım insanlara yapabileceğim yardımları, vesile olacağım faydaları düşününce mest oluyordum.

Bu iş öyle bir işti ki yaptığın (ve yapmadığın) yardımın karşılığını derhal alıyordun. Daha doğrusu, hastalara şifayı Allah veriyordu; teşekkürü, minneti, hediyeleri de sen topluyordun.

Zaten doktorların ve hastanenin, şifa ile pek de alakası yoktu.

Gözlerimle gördüm, yaşadım... Doktorlar kesip biçerken ister istemez hastayı perişan ediyordu. Kesilip biçilen yerlerdeki hasarı tedavi etmek, şifa vermek ise tamamen Allah'a aitti.

Hatta doktorların (sonuçta hepsi insan olduğundan) hataları da çok olurdu. Bir yeri yaparken, istemeden de olsa, pek çok başka yere zarar verebiliyorlardı. İlaç verme konusunda da farklı değillerdi. Tamamen deneme yanılma metodu ile çalışıyorlardı bu konuda, diyebilirim. Her ilaç her hastaya farklı tesir gösteriyordu elbette. Bu

yüzden de sık sık, ***hastalık yok, hasta var*** diyorlardı. İlacın meydana getirdiği etkiye göre ya ilacı değiştiriyor ya da miktarını azaltıp çoğaltıyorlardı.

Neticede hasta, doktora ve hastaneye inanıyordu. Şifanın doktordan ve hastaneden geldiğini sanıyorlardı çünkü. Şifanın Allah'tan geldiğine inananlar da, doktorların ve hastanelerin sadece bir vesile olduğunu biliyorlardı. Ve vesileye, minnet, şükran duyuyorlardı.

Doktor değildim, ama doktorlarla bu denli beraber olunca bu minnet ve şükran duygularından ben de istifade etmeye başlamıştım. Beni bu işte en çok cezbeden kısım da buydu...

Müthiş bir manevi tatmin yaşıtıyordu bana!

Nefsin payı ne kadar mıydı? Bilmiyorum. Yaşadığım duygunun belki de tamamı nefis eksenliydi. Başıma gelenleri hatırlayınca öyle olduğunu düşünüyorum. Yoksa başıma gelenler, gelmezdi ki...

Rabbimin taahhüdü vardı zira. ***Siz durumunuzu değiştirmedikçe, ben sizin durumunuzu değiştirmem*** anlamında ayet vardı.

*

Neyse, bizim doktorla oturduk, konuştuk, durumu enine boyuna değerlendirdik.

Doktor Bey kendisiyle ortak olmam konusunda ısrarcıydı. Ben de ona;

-Asla ortak olmam, dedim. Ekonomik beklenti sokmam bu işe. Manevi doyum bile bana fazla geliyor. Ama seni de yüzüstü bırakmayacağım. Bu işin gerçekleşmesi için gereken her şeyi yapacağım.

Hastanenin mal sahibinin adı Sami Asyalı idi. Laleli’de bir oteli de vardı, orada görüştük. Sami Bey, Boşnak bir göçmendi. Çabucak kaynaştık. Hem alacağını hem de ilk 6 aylık kira bedelini 1 yıl sonrasına erteledi. En büyük alacaklı oydu zaten.

Diğer alacaklılarla da görüştük ve borçların 1 yıl sonrasında ödemesinde mutabık kaldık. Hiç alamamaktansa 1 yıl sonra alacaklarını tahsil imkanına kavuşmaktan dolayı memnunlardı. Onlar da bana da teşekkür etti.

*

İnsanoğlu bu konuda da çok enteresan...

Alacağına *atmaca* gibi yaklaşan ve gecikmeden dolayı uğradığı zararını faizle ayrı, döviz kuruyla ayrı, altın fiyatlarıyla ayrı hesaplayan insan; alacağının batma ihtimalini gördüğünde, ana parasına dünden razı oluyordu. Hatta böyle durumlarda, indirim yapmaya bile teşne oluyordu çoğu.

Oysa Rabbimin emri açıktı: Faiz kesinkes haramdı. Ve borçluya ödeyebileceği güne kadar mühlet vermenin, her gün o miktarda sadaka vermekle eş sevabı vardı. Ve borçlu hiç ödeyemeyecek durumda ise, alacağını ona bağışlamak, cenneti kazandırabilirdi insana.

*

Son olarak leasing şirketi ile görüştüm. Sabrettikleri için teşekkür ettim. Hastane binasını gösterdim. Onlar da çok memnun oldular. Sonuçta ilave makinalar da satabileceklerdi. Fakat bundan sonrası için şartları vardı: Ancak benim şahsi kefaletimle ve ipotek vermem şartıyla devam edebileceklerini söylediler.

Hayda! Bu olmadı işte!

Dediğim gibi, bu işe ticari olarak kesinlikle bulaşmak istemiyordum. Bunun ötesinde, eşimin ve çocuklarımın, ipotek verme konusunda rızaları yoktu.

Doktor Ali Bey'e kendisine bir başka ortak bulmasını söyledim. Bu kişinin ipotek verebilecek biri olması gerektiğini de ekledim...

Baktı, bakıştırdı, araştırdı, soruşturdu. Ama bulamadı. Üstelik vakit giderek daralıyordu. Şafak Hastanesi'nin verdiği sürenin dolmasına sadece 15 gün kalmıştı.

Ne yapmalıyım? ***Yapacak bir şey yok doktor bey! Benden bu kadar!*** mı demeliydim? Yoksa ticari olarak benimle alakası olmayan bu işe, eşimden, çocuklarımdan gizli ipotek verip, kefil mi olmalıyım?

Hadi benim yerime siz karar verin...

EVLÂT

Hayatım boyunca, ailemden, çocuklarımdan gizli bir şey yapmadım. Sır tutmayı da beceremem.

Eminönü Camii'nde imam hatiplik yapan Sabri Bağdaş Hoca, **“Çocuklar, tavuklar gibi. Bir yumurta yapıp mahalleyi ayağa kaldırıyorlar”** demişti babama.

Aslında insanın yapısı buydu. Küçücük, minnacık...

Ve belki de bu nedenle; Allah'ın lütfuyla, ihsanıyla meydana gelen yumurtayı **ben yaptım, ben yumurtladım, bu yumurta benim** deyip sahipleniyor, bütün dünyaya başarısını duyurmaya çalışıyordu.

İşte çocuklarımız da böyleydi, onlar da insanın yumurtasıydı... Onlarla övünüp durmamız, bundandı...

Nasıl da, **benim kızım, benim oğlum** der dururuz onlara... Ve sürekli nasıl da gururlanırsınız onlarla... Onların da tıpkı bizim gibi bir Yaradanı, yaşatanı ve sahip çıkkanı olduğunu unutarak!

Gözümün önüne oğlum Ahmet'in 4 yaşındayken duvardan düşüp başından yaralanması hadisesi geldi.

Karar vermeden önce bu olayı hatırlamam çok iyi olmuştu.

Size de anlatmak istiyorum yeri gelmişken;

*

Ülker'in plastik ambalaj işlerini yapardık. Enjeksiyon, bodinoz, şişirme, vakum makinelerimiz vardı.

Her sabah önce Ülker'in Topkapı'daki merkezine gider, yarım günümü orda geçirir, siparişleri toplardım.

Cep telefonları yoktu. Bir gün Ülker'in santralinden aradığımı öğrenince, merak ve endişeyle telefona koştum.

-Evinizden aradılar, dediler.

Santral telefonu bağladı.

Telefondaki ses evdeki çalışana aitti;

-Duvardan düştü çocuğunuz. Eşiniz Amerikan Hastanesi'ne götürdü. Kulaklarından kan geldi yavrucağın, dedi.

Dizlerimin bağı çözüldü, ayakta duramaz oldum.

-Hangisi? diyebildim sadece.

-Ahmed, dedi...

Arabamla hastaneye doğru gidiyordum. Dilimde sürekli tekrarladığım ayet “*Hasbünallahi ve nimel vekil*”di (Allah bize yeter, O ne güzel vekildir).

Aslında “*Ya Şafi!*” (Şifa Veren) demem gerektiğini biliyordum.

Her seferinde, “*Ya Şafi*” demeye yeltensem de, dilimden sadece “*Hasbünallahi ve nimel vekil*” dökülüyordu.

Bu durum, gün boyunca böyle devam etti... Zihnim ise sürekli seyahatleydi, zaman-mekân tanımaksızın oradan oraya savruluyordu.

Ahmed'im henüz 4 yaşındaydı.

O, diğer çocuklarımdan biraz farklıydı benim için. Annesi doğumunda ‘Trombofilibit’ diye bir damar

hastalığına yakalanmıştı. Ayaklardaki toplardamarların içinde küçük küçük kapakçıklar varmış. Bunlar asansör görevi görüp kanı kalbe taşırlarmış. İşte bu kapakçıklar iltihaplandığından görev göremez olmuşlar. Bacaklardaki kanın kalbe gidebilmesi için, sık sık bacakları kalp hizasından yukarıya kaldırmak gerekiyormuş. Yoksa bacaklarda biriken kan müthiş acı veriyormuş. Ayrıca çelik iplerden yapılmış özel bir çorap da kullanmalıymış ayakta kaldığı sürece...

İşte bu nedenle bebekliğinde genellikle Ahmed'imın altını ben temizledim. Geceleri ben pırpışladım, ben uyuttum onu. Emzirme dışında, bakımıyla ilgili tüm işlerinde ciddi katkım oldu. Böyle olunca da, ayrı bir bağım oluştu onunla...

-Allah'ım vekaletimi sana veriyorum. Vekaletim sende! Hakkımızda hayırlısı neyse onu nasip et! Hayırlı olanı ve her şeyi en iyi bilen sensin. “**Hasbünallahi ve nimel vekil**”, diye diye hastaneye vardım.

Yoğun bakım ünitesinin kapısında eşimi gördüm. Kireç gibi bembeyazdı yüzü. Ağlamıyordu, ruh gibi duruyordu karşımda. Beni görünce başını salladı sadece, ümitsizce...

Az sonra doktor geldi,

-Yapacak bir şeyimiz yok. İşimiz Allah'a kaldı. Burada beklemeyin isterseniz. Bir gelişme olursa biz size haber veririz. Ama fazla ümitlenmeyin, dedi.

-Onu görebilir miyim? dedim.

İzin verdi. İçeri girdim...

Yoğun bakımdaki 4 yaşındaki Ahmed'im, çırılçıplak halde, makinalara bağlı yatıyordu.

Uzaktan, evladımın bu halini gözlerimle görmeksizin vekaleti Allah’a vermek, kolaymış. Önümde, tamamen masum dünya tatlısı oğlum vardı. Doktorun “fazla ümitlenmeyin” sözü, bir türlü zihnimden gitmiyordu.

Tam o an, şeytan kulağıma fısıldadı.

-Hani Rabbin merhametliydi, adildi? Bu yavrunun suçu günahı var mı? Ne istedi bu yavrudan? Bu size reva mı?

Görünüşte mantıklıydı şeytanın söyledikleri. Ahmed’ime duyduğum derin muhabbet de onaylıyordu şeytanın dediklerini.

Eğildim, öptüm, kokladım, gözyaşlarımla suladım evladımı.

O kadar güzel, o kadar masum yatıyordu ki...

Yüreğimdeki akıldan gelen ses bana şöyle sordu:

-Bu güzellik, bu evlât kimin? Bunun oluşmasında, yaratılmasında senin payın, katkın var mı? Yaratıcının payı ne kadar, senin payın ne kadar?

Aman Allah’ım!

Gerçekten Ahmed’imin yaratılmasında, yaşatılmasında benim payım var mıydı ve varsa, ne kadardı?

Yumurtayı dölleyen spermi ben oluşturmadım.

Rabbim, eşimle bana bir iş yaptırdı. Lezzetini de peşin ödedi. Dölleme işinden dolayı hak talep edemem.

Doğduktan sonra onu, Rabbimin verdiği nimetlerle besledim. Bundan dolayı da hak talep edemem.

Ayrıca **“evladın kokusu, cennet kokusu gibidir”** sözü de doğruydu. Yani evlâdımın bana yaşattığı mutluluk, sarf ettiğim emeğin karşılığından çok daha fazlaydı.

O zaman bu çocuk nasıl benim oluyordu?

-Estağfurullah Allah'ım! Allah'ım affet beni, dedim.

Sonra devam ettim yalvarmaya:

-Ahmed'imi sen yarattın, sen yaşattın. Ben bana emanet ettiğin Ahmed'imi muhafaza edemedim, koruyamadım. Duvardan düşmesine mâni olamadım, affet! Ahmed senin kulun, senin yarattığın can! Biz Ahmed'i, Senin sevdiğin kadar seveyemeyiz. Ama ona çok alıştık. Söz, bundan sonra emanetine daha iyi bakacağız. Hakkında ve hakkımızda hayırlısıysa, onu bize bağışla. Sen ki merhametlilerin en merhametlisin!

Tekrar eğildim, kokladım, öptüm gözyaşlarımda yıkadım evladımı ve sonra da yanından ayrıldım.

Eşimle eve döndüğümüzde, ikimiz de ruh gibiydik, hiç konuşmuyorduk. Abdest aldık, namaza durduk.

Hayatımda öyle bir namaz nasip olmamıştı.

Selam verdiğimiz an, telefonumuz çaldı. Korka korka telefonu açtık. Hastaneden arıyorlardı.

-Müjde! Evladınız kendine geldi. Hemen gelin, dediler.

Sevinçten uçarak gittik hastaneye.

Ahmed'im uyanır uyanmaz, ablası Emine'yi istemiş. Ondan iki yaş büyük olan kızımız Emine'yi de götürmüştük bu nedenle yanımızda.

Ahmed'im 17 gün sonra taburcu oldu.

Şimdi hukuk ofisinde ortağım.

Elhamdülillah!

Elhamdülillah Rabbim!

TAC

Yumurta kapıya dayanmıştı. Ya Doktor Ali Bey'i kaderiyle baş başa bırakacaktım ya da taşın altına ben de elimi koyacak ve birlikte İstanbul'un ilk özel kardiyoloji hastanesini açacaktık...

-Bak Doktor Bey, dedim. Rabbim şahit, benim bu hastaneden ticari bir beklentim yok asla. Zaten istemem de... Ama **tamam** dersem bu işe, vereceğim ipotekleri de güvence altına almam lazım. Bu nedenle şirketten istifa ediyorum. Yeni bir şirket kuracağız birlikte. %50 - %50 hisseder olacağız. Ama bu, sadece ipoteğimi güvence altına alma amaçlıdır. Şirketin tamamı senindir.

-Abi, dedi. Sen ne diyorsun? Hisselerin tamamı senin olsun. Zaten batıyorduk... Ben de hiçbir hisse istemem. Benim bütün gayem insanlara hizmet etmek, mesleğimi icra etmek.

-Olmaz, dedim. Nefis taşıyoruz. %50-%50 olmalı ki hisseler, yoldan çıkan olursa diğeri onu frenlesin. Hatta dur, şimdi aklıma geldi. Senin de çok iyi tanıdığın Yusuf Ziya Özkan Bey var. Şu güzel sesiyle güzel seslendirmeler yapan güzel insan. Gel, %2 de ona hisse verelim. Böylece anlaşılmadığımız bir konu olursa, o bize hakemlik yapar.

-Çok iyi olur, dedi.

Ve ben de bunun üzerine, ilk defa ailemden gizli bir

iş yaptım. Aile konutum olan evi ipotek vermeye karar verdim ve kefil oldum.

Çünkü bu işte bir risk görmemiştim. Zira leasing kanununa göre kiralanan cihazların sigortasını leasing şirketi yapıyordu. Ve bu sigorta “**All risk**” sigortasıydı. Yani ne olursa olsun, her türlü hasarı kapsıyordu. Hatta borç ödenmeyip cihazlar geri alındığında, leasing şirketi bu malları satıp bedellerini kiraya mahsup ediyordu.

Bir başka ifadeyle ipotekten dolayı bir sıkıntı yaşama ihtimali sıfır gibiydi.

Tapuya ipotek vermeye gittiğimde, benim gibi ipotek verip sonra da canı yanan biriyle tanıştım. O da tapuyu, kefaletten dolayı devretmeye gelmişti. Benim de ipotek verdiğimi görünce,

-Verme, sakın verme kardeşim, dedi.

Dedi ama bende duyacak kulak yoktu. Hastane sahibi olmanın heyecanı sarmıştı beni. Dönüşü olmazdı artık.

İmza atarken yüreğim cız etmedi değil, ama ben hukukçuydum. Biliyordum. Yaş tahtaya basmazdım.

*

Şirketimizi kurduk.

Adını da kalbin ana damarları olan koroner damarlarından almıştık. Yunanca korona **taç** demektir. Koroner Limited Şirketi, Taç şirketi.

Bu şirket üzerine leasingten makineler kiralandı. Mal sahibiyle kira kontratı yapıldı, borçlar için senetler verildi. Medikal firmalarla da borç yapılanması yaptık.

Ve taşındık elhamdülillah.

Tabelayı da astık: Özel İstanbul Kardiyoloji Hastanesi.

Birkaç gün sonra gece saat 12’de beni eski dostum Taha Bey aradı. Sesi kırık ve bitkindi.

-Hayırdır abi bu saatte, dedim.

-Hayır mı şer mi bilmem, dedi. Sana bağlı... İşe ihtiyacım var. Çalmadığım kapı kalmadı. Hepsı yüzüme kapandı. Sen bana bir iş verebilir misin?

*

Taha Bey pırlanta gibi bir insandı. Kızlarımız okuldan arkadaşlıklar. Kendisiyle de Bulgaristan’da, 90’lı yıllarda tanışmıştım.

Öğretmendi... Öğretmen maaşları yetmeyince de çeşit çeşit işler yapardı. Üniversitede okuttuğu iki kızı vardı çünkü... Mesela bizim evdeki demir merdivenlerin ahşap kaplamasını o yapmıştı. Ustalığı tertemizdi. Bir ara da Bulgaristan’dan gül ithalatı yapmıştı galiba.

-Elbette iş var, güzel insan, dedim. Bir hastane işine bulaştım. Tam da vaktinde aradın. Gel, hastanenin kafeteryasını işlet. Kafeterya senindir...

-Gerçekten mi, dedi.

-Gerçekten, dedim.

Ertesi gün sabah geldi, işe başladı.

Maaşlı değil, patron olarak.

Kafeteryanın yarı kârını hastaneye verecekti.

*

Kafeterya 24 saat açıktı ve çalışıyordu. Bir akşam Taha Bey beni yakaladı.

-Ağabey, dedi biliyor musun? Hayatımı sana borçluyum.

-Saçmalama, dedim.

-Eğer o gece sana telefon ettiğimde bana hayır deseydin, intihar edecektim.

HAYIR DEMEMEK

Biliyor musunuz?

O **büyük insan**, rehber insan, kâinatın efendisi, Allah'ın habibi, hayatında hiç kimseye, bir defacık bile olsun **hayır** dememiştir. **Hayır** kelimesini sadece ve sadece **La ilahe illallah** demek için kullanmıştır. Ayrıca gelen hiçbir talebi de olumsuz karşılamamıştır... Borç isteyen varsa vermiş, yoksa vaat etmiştir.

Benim peygamberim böyle davranırken ve bana böyle örnek olurken, ben nasıl birine **hayır** diyebilir ve hayırlı olduğuna inandığım bir işin yıkılmasına seyirci kalabilirdim?

Yapamadım bu yüzden. Yanlış da olsa, bile bile yaptım o yanlış.

Bir alîmin şu sözü bana rehber olmuştu:

“Milletimin imanını selamette görürsem, cehennem in alevleri içinde yanmaya razıyım. Çünkü vücudum yanarken, gönlüm gül -gülistan olur.”

Ben de diyordum ki; milletin yararına bir kurum, bir müessese ihya olunacaksa, zarar görme ihtimali olsa da, razıyım. Çünkü bu sayede gönlüm gül- gülistan olur...

Sonuçta **hayır** kelimesi kurşun gibidir. Ulaştığı gönüldeki tesirini bilemezsiniz.

Taha Bey'de olduğu gibi...

Maazallah, ona hayır deseydim o gece, ertesi günü de intihar haberini alsaydım, ne olurdu? Nasıl yaşardım ondan sonra?

Bu yüzden Asım Ülker Bey'in (Ülker'in kurucusu) şu sözünü hiç unutmadım. Her tahsilâta gittiğimizde tekrar ederdi:

“Hayır diyecekseniz, hayır evetle söyleyin. Hayır kelimesi atılan ok gibidir. Hayır sözlüğünüzden çıkarın, evet deyin, sonra isterseniz evet dediğiniz şeyi yapmayın.”

Çevremdeki insanlar beni böyle yetiştirmişken, Doktor Ali Bey'e nasıl **hayır** diyebilirdim?

Bu yüzden **hayır** diyemedim, **hayırlısı** dedim. Ve kollarımı sıvadım, işe başladım.

Medikal kısım, Başhekim Doktor Bey'e aitti. Ben de finansal konular ve idare işleriyle meşguldüm. Yük ağırdı. Finansal dengeyi oluşturmazsam sıkıntı kapıda bekliyordu.

En büyük müşterimiz ve gelir kaynağımız SSK idi. Ve SSK ile anlaşmamız 45 günde ödeme yapılmasını içerdiği halde, SSK buna uymuyor, ödemelerini geciktiriyordu.

Özel hastalardan elde edilen gelir de hastanenin günlük ihtiyaçlarını karşılamaya yetmiyordu. Buna bir çare bulmalıyım. Kasaya günlük nakit girişini sağlamalıydım bir şekilde.

SSK bize sevk ettiği Eko ve Efor testleri için 4 TL ödüyordu (ikisi için toplam 8 TL). Bunların içinden, anjiyo ve ameliyat kararı çıkanlar da oluyordu, ama sağlam çıkanlar çoğunlukta idi.

SSK'nın bu fiyatları bana çok komik geldi. Tabipler birliğine göre Eko ve Efor 150 TL'den aşağı yapılamazdı.

-Doktor, dedim, bu durum çok garip. Eko-efor testi yap, 8 TL'lik ödemesini de 2-3 ay sonra al. Benim aklıma bir fikir geldi. ***Kalp Check-up Kampanyası*** başlatalım. Eko-efor testiyle beraber, hepsini 35 TL'ye yapalım. Millet sıraya girer. Biz de nakit sıkıntımızı böylece çözeriz.

-Yapamayız, dedi doktor. Yasak. Böyle bir şey yaparsak, hem reklam yasağına hem de Tabipler Birliği'nin asgari ücretine muhalefet etmiş oluruz.

-Muhalefet etsek ne olur ki, dedim. Tabipler Birliği gitsin, yasağı çiğneyip komik fiyatlar ödeyen SSK'ya dava açsın, SSK ile uğraşsın. Ben hukukçu olarak uğraşırım Tabipler Birliği ile... Kesilen cezaya da dava açar, Allah'ın izniyle iptal ettiririm.

-Öyle diyorsan yapalım o zaman, dedi.

Yaptık da...

Oluşan izdihamı önlemek için, sonrasında fiyatı artırmak zorunda kaldık hatta. 70 TL'ye kadar çıktık.

Ayrıca eski bir otobüsün koltuklarını söktük ve otobüsü, kalp check-up merkezine dönüştürdük. İstanbul civarındaki köylere gidip yerinde de checkup'lar yaptık.

Tabii basın da bizi haber yaptı hemen.

Tamı tamına 110 bin insanın check-up'ını yaptık o süreçte. Aynı zamanda da, İstanbul Üniversitesi ÇAPA Tıp Fakültesiyle akademik işbirliği yaptık. Ve bu check-upların sonuçlarını onlarla da paylaştık.

Zira bizdeki eko testi programı, Amerikan halkının kalp yapısına göre tasarlanıp bu doğrultuda sonuç verdiğiinden, test sonuçlarının %40'ı hatalı çıkıyordu.

Yani, eko programı Türk insanların kalbine göre dizayn edilmeliydi. Bizim yaptığımız check-up kampanyasından elde edilen verilerle, bunu yapmak mümkün olabilecekti...

DERGİ

Kalp check-up'ı para problemimizi çözmüştü. Tabipler Birliği ise soruşturma açıp küçük bir para cezası vermişti, o kadar.

Takır takır ödemelerimizi yapıyorduk. Keyfimiz yerindeydi. İtibarımız da tavan yapmıştı.

Kimleri ameliyat etmedik ki? Kimlere yardımcı olmadık ki?

Benim **yazarlık** tarafım da olduğu için, kalp üzerine bir **dergi** çıkarmaya da başlamıştık aynı günlerde...

Derginin yayın yönetmenliğini Hüseyin Gökçe üstlendi. Halkın anlayacağı türde yazı ve makalelere yer veriyorduk dergimizde. Çok güzel de dönüşler alıyorduk...

Sizlere dergi ile ilgili bir fikir versin diye, dergiye koyduğumuz yazılardan birini aktarmak istiyorum şimdi. Örnek mahiyetinde...

İKİ VELİ

Vaktiyle irfan aşığı bir zat, çok hürmet edilen kemâlli bir zata,

-Bana ermiş bir velî gösterebilir misin, diye yalvarmış.

O zat da talibe,

-Haydi sokağa çıkalım, istediğini sana göstereyim, demiş.

Sokağa çıkmışlar. Kâmil zat, bir kasap dükkanına uğramış. Talip de peşinden girmiş içeri. Kâmil zat, kasaba bir okka et kestirmiş. Ve eti eline alır almaz,

-Bu et yağlı, demiş kasaba. Ve beğenmemiş bırakmış tezgâha.

Bunun üzerine kasap bir daha et kesmiş, vermiş...

Ete bakıp, yine beğenmediğini belli ederek konuşmuş kâmil zat.

-Bu defa da çok yağsız et verdin, demiş.

Ve yine bırakmış eti tezgâha.

Kasap da bunun üzerine yeniden almış bıçağı eline ve bir daha et kesmiş müşterisi için.

Kâmil zat, önüne konan ete bakıp:

-Bu defa iyi, demiş. Ama bu da çok kemikli oldu!

Ve eti yine bırakmış tezgâha...

Hülasa, bizim kâmil zat, bir koyunu parça parça yaptırdıktan sonra kasaba,

-Beğenemedim, bugün et alamayacağım! diyerek dönmüş sırtını, dükkânın kapısına yönelmiş. Talip de peşinden tabii...

Kasap mahcup bir edayla arkalarından seslenip özür dilemiş;

-Kusura bakmayın, size layık et yapamadım, demiş.

Bizimkiler dışarı çıkmış.

Kâmil zat, talibe dönerek demiş ki;

-Bak işte böyle velî olunuyor. Koyununu parça parça ettirdik, ama adam gık bile demedi. Zira o, her sözü

-her işi Allah'tan diliyor ve biliyor. Hadi şimdi gel, sana evliyadan birini daha göstereyim...

Bu defa da bir bedestene girmiş, çuha satan bir dükkâna uğramışlar.

Kâmil zat, selam vermiş esnafa. Raftaki toplardan birkaçını işaret ederek,

-Şu çuhaları bana gösterebilir misiniz? demiş.

Esnaf da cevaben,

-Yok demiş, öyle alışveriş olmaz! Evvela çuhalardan birini katiyen beğeneceksiniz. Ve alacağınıza emin olduğunuz çuhanın fiyatını da öğrenip, son kararınızı vereceksiniz. Ondan sonra kestirip alabilirsiniz. Başka türlü olmaz... Çünkü ben kasap değilim. Bana kasaba yaptığınızı yapamazsınız. Eti parçalattırıp, sonra da beğenmedim diyerek çıkıp gidemezsiniz benim dükkanımdan!

Bizimkiler hemen oradan ayrılmışlar.

Kâmil zat, Çuha satan esnafın dükkanını göstererek;

-İşte bu da velî, demiş. Çünkü kasabın koyununu parçalattığımızı biliyor. Peki şimdi söyle bakalım, sence bunların hangisi daha büyük velî?

Talip biraz düşündükten sonra şöyle cevap vermiş;

-Herhalde kasap daha büyük velî olmalı...

-Hayır, demiş kâmil zat.

Ve şöyle devam etmiş sözlerine;

-Çuhacı daha büyük velî. Zira elinde şeriat terazisi var. Kur'an ile hareket ediyor. Ne zarara giriyor ne zarar veriyor. Kasap ise derya-ı vahdete dalmış, "Fena" mertebesine kendini salmış... Fakat henüz nâkıs, yani

eksik. Bu makamın da daha ilerisi vardır ki bunlar Bekâ ve İrşad mertebeleridir. Haydi şimdi gidelim, kasaptan etleri alalım da zarar görmesin.

*

Gelin şimdi de, derginin aynı sayısında yayınlanmış, benim kalemimden çıkmış bir *güneş nasihatinden* örnek vereyim size;

“İnsanların tamamı velîdir. İspatı da yaratıcının onları seçip insan olarak yaratması ve ruhundan üflediğiyle onları taltif etmiş olmasıdır. Bazıları bunun farkına varmaz. Sırtlarındaki velîlik elbisesini çıkarıp delilik elbisesini giyer, zulmederler. Hem kendi nefislerine, hem de çevrelerinde bulunanlara... Siz, delilerden misiniz, yoksa velîlerden misiniz?”

*

İşte böyle...

Bir kalp hastanesi olarak; çıkardığımız bu dergi vasıtasıyla, bir taraftan **kalp** konusunda hastalarımızı aydınlatmaya çalışırken, diğer taraftan da hastalarımızın manevi kalplerine, yani **ruhlarına** seslenerek onları irşat etmeye gayret ediyorduk.

AİLE DOKTORU

İnsanın ruhu da gıda istiyordu. Onun da beslenmesi gerekiyordu. Aç kalmış bir ruhun beslendiği bedenin sağlıklı düşünmesi, sağlıklı davranması olası değildi.

Bu yüzden dergimizle de hastalarımızı *manen* doyurmaya çalışıyorduk. Benim bu yönümü keşfeden hasta ve yakınları, doktorlardan çok benimle sohbet ederlerdi. Zaten doktorlar fevkalade ketumdu, ağızlarından söz almak mümkün değildi.

Dünya çok değişmişti. Özel hastaneler pıtrak gibi çoğalıyordu her tarafta. Rekabet artmıştı.

Kalp check-up'ı çok güzel tutmuştu, ama şimdi yeni bir şey yapmak gerekiyordu. Düşündüm, taşındım. **Aile Hekimliği** aklıma geldi. Doktora anlattım projemi. Aile Hekimliği kulübümüze üye olanların evine bir doktor gidecek ve ailenin bütün fertleriyle tek tek tanışıp onları muayene edecekti. Ve o günden sonra o doktor, o ailenin *aile doktoru* olacaktı. Aile, ona sormadan, ona danışmadan sağlıklı ilgili bir şey yapmayacaktı.

Aile hekimliğine üye olanlar, ailedeki fert sayısına göre bir kayıt ücreti ödeyeceklerdi.

-Güzel bir proje, dedi doktor bey. Tabii evlere gitmeyi kabul edecek doktor bulmakta zorlanabiliriz.

Aslında uzman olmasına da gerek yoktu. Pratisyen hekim olması yeterliydi. Önemli olan ailenin tek tek tüm

fertlerinin sağlıkla ilgili tüm özelliklerini bilmesi, onları tanınması ve sağlık durumlarına vakıf olmasıydı.

Ona, bir dostumun ilk oğlunun hikayesini anlattım:

-Yaşını bilmiyorum. 4-5 yaşında olabilirdi çocuk. Bahçede düşüp başını paspas demirlerine vurunca, ailesi onu hemen hastaneye götürür. Hastanenin **anemnezine** (hasta geçmişi- hasta hakkındaki önemli sağlık verileri) sahip olmayan hastane doktoru çocuğa penisilin iğnesi yapar. Ama çocuğun penisiline alerjisi vardır. Ve tüm çabalara rağmen, çocuk kurtarılamaz. Oysa bir aile doktorları olsaydı ve öncesinde ona danışılsaydı bu iğne yapılmayacaktı. Bu hadiseye çok üzülen dostum, oğlu adına bir cami inşa ettirdi sonra...

Sözlerime şöyle devam ettim;

-Bu gibi olayların yaşanmaması için **aile hekimliğini** çok önemsiyorum.

-Peki abi dedi, Doktor Ali Bey. Yapalım o zaman.

*

Böylece **Aile Kulübünü** oluşturdum.

Broşürlerimizi bastırdım ve orada, aile hekimliğinin önemine vurgu yaptım. Ailelerin, makul bir ücret karşılığında, aile ferdi gibi güvenecekleri bir doktorları olacaktı. Hem de her an, her ihtiyaç duyduklarında...

Bu proje de çok tuttu.

Pratisyen doktor eve gidiyordu. Ailenin bir ferdiymiş gibi tek tek bütün aileyi muayene edip anemnezlerini alıyordu.

Gittikleri evlerde doktorlarımız, en az üç-dört saat kalıyorlardı. Ve çok iyi karşılanıyorlardı. İzzet-i ikram,

sevgi, saygı sınırsız, sohbet şahaneydi. **Hastaların evlerine gitmem** diyen doktorlar bile sıraya girmişti, **aile hekimi** olmak için.

Bir gün, aile hekimliğine üye, yaşlı bir hastamız odama girdi.

-Senin doktorların beni ameliyat etmiyorlar, dedi. İşte anjiyo raporlarım burada. Üç damarım tıkalı. Ameliyat olmam lazım. Ama doktorların ameliyat yapmayız, diyorlar. Onları şikâyeteye geldim sana.

-Hele otur amcacığım, dedim. Hele bir sakın ol.

Elindeki tahlil ve evrakları aldım, baktım. Gerçekten ameliyat olması gerektiğini söylüyordu evraklar. Amcaya çay kahve söyledim.

-Sen burada bekle amcacığım, dedim. Ben doktorlarımla bir görüşüp geleyim.

Tahlil evraklarını aldım, ilgili doktora gittim. Adamın şikayetini anlattım. Doktor Bey de raporlara baktı ve bana;

-Adam haklı, ameliyat olması lazım, dedi.

Sonra da birlikte, **ameliyat olamaz** diyen profesör hocamıza gittik.

-Hocam bir yanlışlık mı var acaba? dedik. Bu hastaya ameliyat olamaz demişsiniz.

-Evet ameliyat olamaz dedim.

-Fakat neden ki hocam? diye sorduk

Hoca cevap olarak hastamızın yeni çekilen eko görüntülerini gösterdi.

-Hastanın kendisine de söyledim ama bana inanmadı.

Onun ameliyatını Allah yapmış. Tıkalı damarlarına yeni damarlar oluşturarak, baypasını yapmış Allah. Tabii adam söylediklerime inanmadı. Ameliyattan kaçındığımı sandı.

-Suphanallah, dedim.

Döndüm odama, beni beklemekte olan yaşlı adama, profesörden duyduklarımı olduğu gibi anlattım. Kendi lisanımca, ikna etmeye çalıştım onu.

TEHDİT

Hastanede, 2 seneye yakın bir süre muhteşem geçti, diyebilirim.

2000’e yakın veya fazla açık kalp ameliyatı, binlerce anjiyo, sayısız stent operasyonu, yüz binlerce eko-efor testi... Ayrıca, kalplere manen de dokunmamızı sağlayan bir kalp dergisi... Ve yenilikçiliğin önemini gösteren *aile hekimliği* sürecindeki başarılar. Makul fiyatlarla kaliteli hizmet sunmanın mutluluğu... Tatmin edici, hizmet dolu, fayda dolu öğretici bir süreç. Ölüm ve hayatla iç içe yaşanan, anlamlı bir dönem...

*

Üzücü, hatta kahredici anlar da olmadı mı? Tabii ki oldu... Onlar olmadan hayat olmaz ki...

Unutamadığım 2 olay var böyle, şimdi size onları anlatmak istiyorum:

İlki, 60 yaşlarında, Arnavutluk’tan Türkiye’ye göç etmiş güzel mi güzel bir insanla ilgili. 30-35 yaşlarında, çok samimi, sıcak bir de kızı var. Tavsiye ile gelmişler. Kalp kapakçığı değişecekti hastanın.

Yakın ilgi gösterdim. Ameliyatına da katıldım. Her şey çok güzel geçmişti. Ama hasta bir türlü yoğun bakımdan çıkamıyordu. Yüksek ateşi vardı.

Tahliller incelemeler sonunda anlaşıldı ki hastaya takılan kalp kapakçığında mikrop varmış.

Yani, medikal firma hatası veya hastane hatası!

Doktorumuz hastane hatasını kabul etmedi. Topu medikal firmaya attı. Enfeksiyonu gidermek için olağanüstü gayret sarf edildi. Fakat maalesef hasta kurtarılamadı.

Aradan 25 sene geçmesine rağmen, o adam hala aklımdadır. Nedense kendimi sorumlu hissediyorum bu olaydan.

Unutamadığım ikinci hadise de, hiçbir rahatsızlığı olmayan, Adapazarlı, 40 yaşlarındaki bir bayanla ilgili. Kalp check-up'a gelmişti. Sapasağlam biriydi. İşlem sırasında görüldü ki damarları tıkalı, stent uygulaması gerekiyor. Uygulandı da...

Ne var ki, istatistiklere göre 20 binde bir olan olay gerçekleşti ve **anjiyo kateteri** damarın iç zarını yırtarak kalp krizine sebep oldu. Açık kalp ameliyatı yapılarak hasta kurtarıldı. Hastaneye sapasağlam gelen kadını, tabiri caizse **sakatlayarak** göndermemiz bana çok dokundu. Hafızama kazındı o olay...

Bu yüzden kendi kendime söz verdim. Zorunlu olmadıkça hastaneye gitmeyecektim. Tabii kendi hastaneme (yani iş yerime) gitmekten değil, gerçekten hasta olup da hastaneye gitmekten bahsediyorum.

Sonuçta hastanelerde “**insan**” çalışıyordu ve insanın bulunduğu yerde **hatanın** oluşmaması mümkün değildi.

*

Hastanenin ekonomik yapısına gelince...

Durumlar şahaneydi... Balkan Hastanesi'nden kalan borç (900 bin dolar) kuruşuna kadar ödenmişti. İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi ile de akademik iş birliği içerisindeydik. İstanbul'un muhtelif semtlerinde

şube açarak poliklinikler oluşturmuştuk. Leasing banka ödemelerinde de aksama yoktu. Hatta hastaneye, yine leasinge, yeni cihazlar da almıştık.

Yani asayiş berkemaldi.

Derken, doktorumuzun eski şirketten ortağı Musa Bey ortaya çıktı. Doktor Ali Bey'den hak talep etti. Beni de hakem yaptılar. Ve benim hakemliğimle uzlaştılar. Sonuçta Doktor Ali Bey, Musa Bey'e belli bir bedel ödemeyi kabul etti.

Daha sonraları bu hakemliğimin beni çok üzeceğini ve bana çok pahalıya patlayacağını görecektim.

Ne olduğunu sonra değil, şimdi mi anlatayım diyorsunuz?

Öyle olsun...

*

Bir gün cep telefonuma bir mesaj geldi:

“Seni parçalarım, gırtlığını keserim avukat. Atacağım hesabına akşama kadar 30 bin lira yatır. Tabii yaşamak istiyorsan!”

Tanımadığım numaraları açmazdım genellikle. Devam etmesine fırsat vermeden kapattım telefonu. *Allah Allah! Hayırdır, ne oluyor, kim bu acaba?* derken kendi kendime, bir mesaj daha geldi aynı numaradan.

Mesaja göre; benim falan kişiye 3 milyon dolar borcum varmış. Ödemiyoymuşum. Alacaklı da tahsil için işi ona (mesajı atan adama) havale etmiş. Daha sonra görüşürmüz. Ancak şimdi, başlangıç olarak akşama kadar verilen hesaba 30 bin lira yatıracakmışım. Yoksa ölürmüşüm, falan....

Bu emri veren, bana bu mesajların atılmasını söyleyen Musa'dan başkası olamazdı. Musa, az önce de söylediğim gibi, doktor bey ile arasındaki ihtilafta hakemlik yaptığım kişiydi. Rica üzerine yaptığım hakemlik dışında, onunla aramızda hiçbir alışveriş olmamıştı. Meselenin iç yüzünü öğrenmek için kendisini aradım, ama ulaşamadım.

Bu arada taciz mesajları had safhada devam ediyordu. Giderek çok daha çirkin, çok daha ağır ifadeler içermeye başlamıştı.

Adam telefonla da arıyordu beni, ama ben asla cevap vermiyordum. Tanımadığım numaralardan gelen diğer aramaları da açmıyordum.

Savcılığa suç duyurusunda bulundum. Beni ölümle tehdit eden telefonun tespiti ve dinlenmesini talep ettim. Kabul görmeyeceğini bile bile...

Öyle de oldu. Savcılık ancak tehdit, eyleme dönüşünce devreye girerdi. Yani başımın çaresine kendim bakmalıydım.

Bir müvekkilim vardı. Meşhur bir mafya babasının kardeşiyle çocukluk arkadaşı olduğunu söylemişti. Durumu ona anlattım. O da onlarla görüşmüş. Bana selam göndermişler müvekkilimle. ***“Avukat bey rahat olsun. Kuru tehdit bunlar. Rahatsız oluyorsa telefonunu değiştirsin, işine baksın”*** demişler.

Hukukçuluğuma yediremedim telefon değiştirmeyi.

Bu arada taciz telefonları, tehdit, hakaret mesajları tam gaz devam ediyordu.

Beni arayan, mesajlarıyla tehditler savuran mafya bozuntusunu en çok çileden çıkaran ise, telefonunu asla

açmamam, mesajlarına cevap vermememdi. Ne denli kudurup köpürdüğü mesajlarından belliydi.

Asayiş şubesinde tanıdık bir komiser vardı. Ona gittim, mesajları gösterdim. Tam o sırada tekrar aradı tahsilatçı...

Komiser bana telefonumu uzatırken,

-Aç telefonu konuş, dedi. Hoparlörü de aç ama, biz de dinleyelim.

Açtım. Okkalı bir küfürden sonra,

-Artık sen ölüsün avukat! Bilesin! dedi. Bizde telefon açmamanın cezası budur.

-Allah'ın verdiği canı ancak Allah alır kardeşim, bilmiyor musun? dedim. Telefonumu açmamamın sebebi, korkudur. Doğru... Ancak ölüm korkusu değil. Ben, senin gönlünü kırabilirim diye korkuyorum. Allah ne diyor? **Ben yere göğe sığmam. Lakin müminin kalbi benim evimdir,** diyor. Peki pirimiz ne diyor? **Eğer bir müminin kalbini kırarsan, Hakk'a eylediğin secde, secde değildir,** diyor... Peki söyle şimdi, sen Müslüman evlâdı değil misin?

Benden böyle bir cevap beklemediği belliydi. Uzun bir sessizlik oldu. Biz, telefonu kapattığımızı zannettik hatta. Komiser Bey ile birbirimize bakıyorduk. Anlaşılan, komiser de şaşırmıştı verdiğim cevaba.

Aslında, ben de şaşkındım. Böyle şeyler söylemeyi tasarlamamıştım. Aniden gelişmişti her şey... O an aklıma gelenler, gerçekten de bunlardı. Ve o kişinin de bunları duyması gerektiğini hissetmiştim.

Telefonumu tam kapatacaktım ki cevap geldi.

-Dedem, hakkını helal et, dedi...

Bu seferki ses başlangıçtakinden çok farklıydı. Daha yumuşaktı bir kere. Pişmanlığı, üzüntüsü sesine yansiyordu...

-Bu işi bize ihale eden, seni bize yanlış anlatmış. Aldatmış, kandırmış bizi. Senin böyle biri olduğunu anlamadık, affet. Bizi kandırandan hesap sormasını biliriz biz. Bu arada sana söz veriyorum, günün birinde kendimi sana belli etmeden, yanına gelecek, elini öpüp hayır duanı alacağım.

Telefon kapandı. Yine komiserle bakıştık bir süre. İkimiz de şaşkındık.

-Ben böyle bir olay yaşamadım hiç, dedi komiser... Bizlik bir şey kalmadı galiba Avukat Bey. Baksana, kendi meseleni kendin çözdün.

*

Birkaç gün sonra beni mafyaya veren Musa Bey aradı.

Yanıma geldi hatta sonra ve meseleyi anlattı:

Hakemlik yaptığım olayda, Doktor Ali Bey, ona olan borcunu ödemiş. Musa da benim sadece hakemlik yaptığımı anlamamış, doktora kefil olduğumu düşünmüş. Onun için bu işe girişmiş.

Hemen özür diledi. Ben de özrünü kabul ettim.

Tabii bu olay yaşandığında, henüz avukat değildim.

SU GIBÌ...

Dünya var olalı beri, kurulmuş imparatorluklardan veya hanedanlardan batmayanı var mıdır?

Roma, Hitit, Mısır, Moğol, Çin, Japon imparatorlukları...

İsimlerini bildiklerimiz ya da isimleri unutulmuş nice uygarlıklar; Göbeklitepe, Maya, İnka vs.

Dinozorların ise, topyekûn sülalesi silinmiş.

Geceye dönüşmeyen bir tek günü biliyor musunuz?

Ölümü tatmamış bir tek nefis var mı?

İşte bu zıtlıkları bir arada yaşamaktır, hayat.

Doğru, yanlışın kardeşi. Başarı, kaybetmenin.

Yanında yanlış barındırmayan doğru, yanında hüsrân barındırmayan başarı anlamsızdır. Kıymeti yoktur. Değeri bilinmez.

Tartılamayan, ölçülemeyen değer, değer olmaktan çıkar.

Zaten Rabbim de bu yüzden dünyayı, kâinatı, insanı yarattı.

Eksiğiyle, gediğiyle, kusuruyla, yanlışıyla, günahıyla.

O'nu bilebilelim diye!

Bütün yanlışları, kötülükleri, zulümleri ölçü olarak kullandı...

Bu yüzden su H₂O...

2 hidrojen yanıcı. 1 hidrojen ise yakıcı.

Bir araya gelince su oluşuyor.

Farkında mısınız?

Allah ateşle barutu bir araya getirerek hayatın kaynağı olan suyu oluşturuyor.

Yanıcı ile yakıcı ayrışınca da hidrojen bombası oluyor.

Bana öyle geliyor ki Rabbim, suyun oluşum formülüyle; nasıl, **su gibi hayat kaynağı olabileceğimizi** gösteriyor bize!

Yanlışlarımızı, hatalarımızı, günahlarımızı sahiplenerek...

Demek ki doğruyu, iyiliği, güzelliği temsil eden ve yakıcı olan **oksijen**; kötülüğü, yıkımı, zulmü temsil eden **hidrojeni** yakarak suya dönüştürüyor.

Ve 1 oksijen (yani 1 doğru & iyi), 2 hidrojeni (2 yanlış & kötülüğü) yakıp su yapıyor.

Formül belli oldu: Kötülerden kaçmayacağız. Onları kucaklayıp suya dönüştüreceğiz. Birlikte, **suya** dönüşüp **rahmet** olarak yaşatacağız insanlığa.

Tabii içimizdeki katil Kabil'le kucaklaşıp, onu da suya dönüştürdükten sonra!

Tırtılın kelebeğe nasıl dönüştüğünü de anladım böylece. Kozanın içinde kendinde bulunan oksijenle hidrojenleri yakarak suya dönüştürüyor önce. Sonra da kelebeğe dönüşüyorlar beraberce.

*

Ketenlik Köyü'nden Mehmet Hoca'yı hatırladım. 14-15 yaşlarındaydım. Bana şöyle demişti:

-Kardeşine çok dua etmelisin. Aslında sen de normal bir çocuksun, ama kardeşin yanında olduğunda **çok iyi biriymiş** gibi görünüyorsun. Kardeşine borçlusun. Ona sahip çık. Düşmanınla dost olursan, birlik olursan, su olur, yağmur olur, bereket olursunuz. Unutma, düşmanın senin öz be öz kardeşindir. İkinizin de anası babası birdir; Âdem ile Havva. Ve bu yüzden Rabbimiz ferman ediyor: **“Düşmanına iyilik yap. Onun sana dosta dönüştüğünü göreceksin.”** (Fussilet suresi 34. Ayet). **“İyilikle kötülük bir olmaz. Sen kötülüğü en güzel olan davranışınla sav. O zaman, bir de göreceksin ki, aranızda düşmanlık bulunan kimse, kesinlikle sıcak bir dost oluvermiş sana.”** (Fussilet suresi 35. Ayet). Bu sonuca ancak sabırlı olanlar ulaşabilir. Yine buna ancak, erdemlerde büyük pay sahibi olanlar ulaşabilir. Biri sana kötülük ettiğinde, onu **affetmen** iyiliktir. Ama bundan daha iyi olanı, onun sana yaptığı kötülüğe, **iyilikle** karşılık vermendir. Eğer bunu yaparsan, amansız düşmanın bile sıcak bir dost haline gelir.

*

Yıllar sonra, Ketenlik Köyü’nden Mehmet Hoca’dan dinlediğim bu öğüdün önemini anlamış ve o ayetlerin tecellisini, beni ölümle tehdit eden mafyada görmüştüm. **Kalbini kırmaktan korktuğumu** söyleyince, birdenbire dosta dönüşmüş, özür dilemişti benden.

Benzer bir hadiseyi, fabrika arazimin 1 dönümlük kısmını işgal edip bahçesine katan doğulu bir vatandaşımızla yaşamıştım. Size de anlatmak isterim:

İşgali sona erdirmek için, Jandarma ile birlikte araziye gittiğimizde işgalci durumundaki 100’den fazla kişi, karşımızda savaş pozisyonu almıştı.

Çatışma kaçınılmazdı. Gereksiz can yanacak, olay iyice büyüyecekti.

Ben de jandarmanın önüne geçip, izin alarak, önden bir konuşmak istediğimi söyledim. Sonra da gittim, komşuma kısa bir süre misafir oldum.

Sohbete, bu güzel bahçesinden dolayı, muhatabımı tebrik ederek başladım. Bu tavrım, adamı gerçekten de çok şaşırtmıştı. Sonra da, **toprak işleyenin, su kullananın kardeşim** diyerek; ektiği sebzelerden bir miktarını bize vermesi karşılığında, işgal ettiği araziyi ona kiraladığımı söyledim.

Son söylediğim, şaşkınlığını iyice artırmıştı. Ne diyeceğini nasıl davranacağını bilemedi. Teşekkür etti bana, yanından ayrılırken. Yetiştirdiği sebzelerden verdi, eve götürmem için.

Sözün özü; önce **sulh** olduk, sonra **dost** olduk...

Ve 1 yıl sonra da işgal ettiği araziyi, özür dileyerek iade etti bana...

KARA ÇARŞAMBA

Tarih 19 Şubat 2001. Nam-ı diğer **Kara Çarşamba**.

Milli Güvenlik Kurulu toplantısında Cumhurbaşkanlığı Ahmet Necdet Sezer, Başbakan Bülent Ecevit'e, Türkiye Cumhuriyeti Anayasası kitapçığını fırlattı.

Siyasetle hayatım boyunca hiç ilgilenmediğim için, olanları izledim ve gülüp geçtim. Gece de rahat bir uyku uyudum...

Sabah kalkıp hastaneye gittiğimde öğrendim ki, benim gülüp geçtiğim o olay, ekonomi dünyasında bir **depreme** sebep olmuş meğer.

Bankaların gecelik faizleri yüzde 2 binlere, 3 binlere çıkmıştı bir anda. Döviz kurları (sabit kur uygulaması olduğu halde o dönem) ikiye- üçe katlanmıştı. Borsa çökmüştü. Merkez Bankası sabit kurdan vazgeçmiş, dalgalı kura geçmişti.

Bütün bunlar bizi çok yakından ilgilendiriyordu, çünkü hastanenin banka ve leasing şirketlerine döviz borcu vardı. Hem de hatırı sayılır miktarlarda.

Üstelik, hastanenin bir döviz geliri yoktu.

Gelirlerimizin tamamı doğal olarak TL idi.

Döviz borcundan dolayı, banka ve leasing şirketlerine olan borcumuz bir gecede 2'ye 3'e katlanmıştı.

Ve hastanenin bu borcu ödeme imkânı yoktu!

Benim ipotekler tehlikeye girmişti.

Beklenmedik, öngörülmemiş bir gelişmeydi bu.

Binlerce iş yeri kapandı, iflas etti o günlerde.

İşsizlik tavan yaptı.

Günlük döviz artışları sonucu, borcumuzun 1 gecede çok ciddi oranda katlandığını görmek, sadece bizim için değil benzer durumdaki herkes için kafayı oynattırarak bir hadiseydi.

Kalbimizin sıkışmaması mümkün değildi.

Gelirimizin tamamını leasinglere versek, borcun ancak üçte birini karşılardı.

Doktor Ali Bey’le toplantı yaptık. Durumu değerlendirdik... Hastaneye **yeni ortak bulmak** dışında bir çözüm bulamadık.

-Biliyorsun ben hastanenin ortağı değilim, dedim. Kendine paralı birini bul. Benim ipoteklerimi kaldırsın, ben de ona hisselerimi devredeyim.

-Olmaz, dedi. İkimiz yarı yarıya hisselerimizi devrederiz...

-Ben sana baştan söyledim kardeşim, benim işim gücüm var zaten. Bu iş senin! İpoteklerimi kurtarayım yeter bana. Sen şimdi buraya ortak olarak, parası olan, borçları kapatacak birini bul. Senin kafana denk biri olsun...

-Tamam, dedi.

Dedi ama günler, haftaları izliyor, ödeme zamanları gelip geçiyor, yeni ortak, bir türlü gelmiyordu.

Ve beklenen oldu, hacizler gelmeye başladı.

Ben imkânım ölçüsünde maddi destek veriyordum.

Yetmeyince borç alıyordum. Hatta Prof. Dr. Cemal Şanlı'dan bile 5 bin Alman markı borç almıştım.

-Doktor Ali Bey acele et, yoksa burası batır, diyordum.

Yok, olmuyordu. Günler geçiyor, ortak bulunamıyordu bir türlü.

*

Bir gün, borç aldığım birine geri ödeme yapılması için, muhasebeye talimat verdim. Az sonra doktor bey geldi. Ödemeyi durdurduğunu, daha acil ödemelerimiz olduğunu, buraya ödeme yapamayacağımızı söyledi.

-Yapmalıyız, dedim. Borç alırken söz verdim ben!

-Ödeme yapılmayacak, dedi doktor.

Dondum kaldım.

-Ödeme yaptırmazsan, ben giderim, dedim.

Önce duraksadı biraz. Sonra da diyeceğini dedi...

-Gidersen git! Sen ne sanıyorsun? Gidersen bu hastane batacak mı? Batmasını önleyen sen misin yani?

Konuşana değil, konuşturana bakacaksın.

İçime baktım, Doktor Ali Bey doğru söylüyordu. Gerçekten ben gidersem, hastanenin batacağını öngörüydüm. Batmayı benim engellediğimi sanıyordum. Çünkü borç bulan **ben**, haciz geldiğinde muhatap olan **ben**, mal sahibini kira konusunda sabrettiren **bendim**.

Farkına varmadan **ben, ben, ben** demeye başlamıştı içim.

Ve Doktor Bey uyandırmıştı beni.

-Peki kardeşim, dedim. Haklısın. Ben gitsem de şüphesiz hastane batmaz. Yeter ki yeni ortağı gecikmeden bulasın. Hakkını helal et.

Ceketimi aldım. Çıktım hastaneden.

Bir daha da o hastaneye ayak basmadım.

Ne mi oldu bundan sonra?

Ne olmadı ki?

HACİZ

A radan aylar geçti.
Doktor, kendisine yeni bir ortak bulamadı.

Hacizler sükün etti. Benim evime de geldi.

Ben o sırada evde yoktum. Alacaklı vekilinin talebiyle, yatak odasını bile karıştırmışlar.

Eşim, o avukatla icra memuru için,

-Hakkımı helal etmem, dedi.

-Memur onlar, görevlerini yaptılar, dedim.

Ama o gün yüreğim cız etti. *İyi ki avukat değilim*, diye düşündüm. Borçla ilgisi olmayan aile fertlerine travma yaşatmak bana hiç doğru gelmemişti. Üstelik bir başkasının alacağı için, yanına devleti de alarak ev halkına baskın vermek çok acımasız ve tartışmalı bir durumdu.

*

Hastaneye geri dönmem için çevremden yapılan telkinleri de duymadım. Dersimi almıştım ben. İşim olamazdı bir daha hastaneyle. Cezam neyse çekecektim.

Ekonomik kriz, diğer işlerimizi de vurdu. Oğlumun plastik fabrikasındaki makineleri de bir Alman firmasından yenilemişti. Yani onlar için de dövizle borçlanılmış ve orada da borç üçe katlanmıştı.

Zaman kış zamanıydı. Zaman geceydi.

Gündüzü, baharı beklemeliydik.

Her şeyin bir zamanı vardı çünkü.

*

Bir gün Doktor Ali Bey aradı beni. İpoteklerimi kaldırma karşılığında, hisselerimi devralacak birini bulmuştu sonunda. Bizi buluşturmak istediğini söyledi.

Hastanedeki hisselerimi devralacak olan bu kişi, kendisini yakinen bilmesem de, tanıdığım çıktı. Hayırseverliğiyle ün yapmış, hayrına okul, cami yaptırmış biriydi. Adı, Hacı Rıza Kadiroğlu.

Eyüp Sultan’da buluştuk. Protokolümüzü karşılıklı avukatlarımızla birlikte imzaladık. Limited şirket olduğu için noterde imzalamaya gittik. Ne var ki, harçları çok yüksek çıkınca Kadiroğlu;

-Yahu, dedi. Çocuklara burs verelim bu parayı, devlete gitmesin!

Söylediği makul değildi. Devlete gidecek parayı sanki ziyan edilmiş para gibi görmesi hoşuma gitmedi. Ama sonuçta para ondan çıkacaktı. Sorun çıkarmak istemedim.

Avukatlık yasası 35. maddeye güvendim. Bu maddeye göre bir sözleşme, taraf avukatları ile birlikte imzalanırsa, bu sözleşme *ilam* hükmünde sayılırdı ve doğrudan icraya, mahkeme ilamı gibi konulabilirdi.

Protokolü vekillerle birlikte imzaladık. Akabinde notere gittik ve ben, sahip olduğum hastane hisselerinin yarısını Kadiroğlu’na devrettim. Kalan yarısını da ipoteklerimi kaldırdıktan sonra devredecektim.

-Elhamdülillah Rabbim, dedim.

Hem hastane, hem de ben kurtulmuşa benziyorduk bu dertten.

Çok varlıklı bir adamdı Kadiroğlu. Söylenene göre, parasının pulunun hesabı yokmuş, Eminönü'nün yarısı onunmuş. Aylık kira gelirleri bile, dünya kadar tutuyormuş. Tutuyormuş tutmasına da, eşinin kanser hastalığına çare olmuyormuş bu para.

Kadiroğlu yaşlı bir adamdı. Bizim doktor nasılsa onu ikna etmişti.

Ertesi günü onunla Albaraka Türk adlı bankaya gittik. Hastane ile ilgili, benim kefil olduğum icra dosyasını ödettim ona. Bu bankaya kefaletim kalmamıştı artık. Ama hastanenin, aynı bankaya, benim kefil olmadığım bir başka borcu daha varmış. Onu ödemedi Kadiroğlu o gün.

Kadiroğlu yönetimindeki hastane, daha sonraları batınca, Albaraka'nın deha sayılacak *Ali Cengiz oyunu* sayesinde, borcum olmadığı halde, bana hacze geldiler.

Nasıl mı? Anlatayım...

Kadiroğlu'na yaptırdığım ödemeyi, bu akıllılar gidip, kefil olmadığım icra dosyasına işletmişler. Bu nedenle benim kefil olduğum dosya ödenmemiş görüldüğünden, icra dairesi işleme devam etmiş ve evime hacze gelmişler!

Beynimden vuruldum. Namazında, niyazında olan insanlarınböyle*Ali Cengiz* oyunlarına başvurabilmelerine halâ şaşarım.

Şaşarım dediğime bakmayın. Hiç şaşırmadım aslında. Çünkü **büyük insan**, Efendimiz (SAV), bu konuda insanları açıkça uyarıyordu: *“Bir kişinin namazı ve orucu sizi aldatmasın. Onun, dirhemle ve dinarla, yani*

parayla olan ilişkisine bakın” diyordu.

Ben de öyle yaptım. Ödemeyi yaptığım makbuza baktım. Orada açıkça benim kefil olduğum dosya numarası yazılıydı. Hemen adliyeye gittim. İcra dosyasını çıkarttım. Ödemem görünmüyordu.

Kefil olmadığım diğer dosyaya baktım. Benim ödemem, o dosyaya ibraz edilip işlenmişti.

İşlem yapmadan önce Albaraka Türk’ün Mecidiyeköy’deki merkez binasına, hukuk departmanının başındaki Avukat Naci Bey’e gittim... Elimdeki evrakları gösterdim. Ramazan’dı. Ben de o da oruçluyduk o gün. Hemen halledecek sandım. Ama öyle olmadı.

-Yanlış yok Abdurrahim Bey, dedi. Biz doğru olanı yaptık!

Kan beynime sıçradı.

Parmaklarımı Naci Bey’in gırtlığında buldum.

ÖFKE

Yüzde yüz haklı olduğumdan mı, yoksa karşı tarafın hinliğinden ya da hak tanımazlığından mı bilmiyorum.

Belki de oruçlu olduğumdan... Veya hepsi bir araya geldiğinden...

Sonuçta, kendimi kaybetmiş, şeytanın oyuncağı olmuştum.

Efendimizin; ***“Siz topla nasıl oynarsanız, öfkelendiğinizde şeytan da sizinle öyle oynar”*** anlamındaki sözü tahakkuk etmişti...

Bir taraftan Naci Bey’in gırtlığını sıkarken, diğer taraftan deliler gibi bağıırıyordum. Özel güvenlikçiler, ofis çalışanları toplandı başıma.

Naci Bey, ***Allah*** dedi, ben de ***Allah*** dedim.

Bıraktım Naci Bey’i. Ve bağırarak çıkışa yöneldim. Güvenlikçiler beni engellemeye kalkışınca, onlara doğru hamle yapıp bağırdım. Geri çekildiler, yol verdiler. Ben de binadan ayrıldım.

Tabii ki ertesi gün adliyedeydim. Albaraka yetkililerini ve icra memurunu savcılığa şikâyet ettim. Suç duyurusunda bulundum. Ticaret mahkemesinde icra dosyasından *borçlu olmadığının* tespitini istedim, ödeme makbuzunu ibraz ederek.

İcra hukukta da; ödemenin, yanlış dosyaya işlenmesi

sebebiyle icranın durdurulmasını talep ettim. Hakimle de görüştüm. O da icrayı hemen durdurdu.

Bir de yapılan işlemlerden dolayı ticaret mahkemesinde, yine manevi tazminat davası açtım.

Çok değil, 15 gün sonra Albaraka'dan davet aldım. Bankanın sahiplerini Ülker'den dolayı şahsen tanıyordum. Güzel insanlardı. Belki de haberleri bile yoktu olanlardan. Bu yüzden gittim zaten. Çok çok özür dilediler. Naci Bey de özür diledi.

-Bize para yatıranların hakkını korumak benim görevim, dedi. Ama yanlış yaptım, kabul ediyorum. Sonuçta hastanenin ortağısın ve ben bu nedenle, kefil olmasan da sorumlu olduğumu düşündüm. İcraya gelince... Kadiroğlu'nu getirir, ona bu borcu da ödetirsin sandım.

-Hakkını helal et kardeşim, dedim.

Çünkü 15 gün geçmesine rağmen boynundaki tahrişin izleri vardı. İsteseydi rapor alır, beni şikâyet edebilirdi, kendisini darp ettiğim için... Ama etmedi. Etmezdi de. **Kardeşim** dedi bana. **Kardeşim** dedim ben de. Kucaklaştık, helalleştik.

Ben de bankadan, tazminat ve menfi tespit davalarını çektim.

Sulh ve ibra protokolü yaptık.

Böylece Albaraka serüvenim bitti...

*

Başa dönelim...

Hacı Kadiroğlu ile aile konutumu ipotek verdiğim leasing şirketine gittik. Kadiroğlu pazarlık etti şirketle.

Aralarında sadece 5 bin TL fark kaldı. İki taraf da taviz vermedi. Ve anlaşma sağlanamadan, ipoteğim kaldırılmadan ayrıldık.

Çıkınca Hacı Kadiroğlu bana şöyle söyledi;

-Merak etme, bunlar beni arar, dediğim rakama razı olurlar.

-Yahu 5 bin TL için bozmasaydın olmaz mıydı? dedim.

-Olmazdı, dedi. Paralar kolay kazanılmıyor. 5 bin TL'yi küçümsersen büyük paranın da kıymetini bilemezsin.

*

Leasingden aramadılar. Hacı Kadiroğlu da gitmedi.

Aradan 2 ay geçince de Kadiroğlu hastaneden ayrılmış.

Beni doktor kandırdı diyerek.

Bana, hastane borçları üç dedi, on çıktı diyerek.

Kadiroğlu ayrıldıktan 2 ay sonra da, hastanenin cihazları personel tarafından -maaşlarına mahsuben- yağmalandı.

Risk sigortasına göre ***yağma***, sigorta kapsamı dışında kalıyormuş. Bu yüzden banka, ipoteği paraya çevirmek üzere, bana icra emri gönderdi.

O arada benim avukatım Av. Sami, benden istifa ederek, her nasılsa Hacı Kadiroğlu'nun avukatı olmuştu.

Anlayacağınız; Hacı Kadiroğlu, benim eski avukatımla dava açtı bana, aramızdaki protokolün şekil şartı noksanlığından geçersiz sayılması için!

Yasaya göre protokolün de (Limited Şirket devriyle ilgili olduğu için) noterde yapılması gerekiyormuş. Yani bu yasal zorunlulukmuş.

Diğer yandan Maliye, şirketin vergi borçlarından dolayı ödeme emri gönderdi bana. SSK'da durur mu? O da prim borçlarının ödenmediğinden dolayı icra gönderdi. Devasa borçlar oluştu özetle...

Bazı firmalar ise *dolandırıcılıktan* savcılığa şikâyet etmişti beni. İfadeye çağrıldım. Bazı firmalar da *hileli iflas* davası açmıştı.

Sizi üzmemek için, isterseniz devamını hiç anlatmayayım...

DOĞRU ZAMAN

Hastane kaynaklı problem ve borçların dışında, plastik fabrikamda da sorunlarım vardı. Orada da leasing borçlarını ödeyemiyordu oğlum.

Bunun ötesinde; bir dostumuz, patentli oyuncak kalıplarımızı taklit etmiş ve bize rakip olmuştu.

Ülker firması da, bir Ermeni vatandaşımız olan Bay Arman'a ait koli fabrikasını satın alınca, Mati Çikolata'nın bu fabrikaya borcu sebebiyle oğlumun ödemelerini durdurmuştu. Zira ben Mati Çikolata'ya da kefil olmuştum.

Murat Ülker Bey ile görüştüm.

-Benim kefaletimden dolayı oğlumun ödemesini niye durdurdunuz, dedim.

-Siz baba -oğul aynısınız, birsiniz. Bunun için durdurdum, dedi.

Bunun üzerine ***Hiç kimse bir başkasının günahını yüklenemez*** diyen Kur'an emrini hatırlattım. O da kısmi ödeme yapmaya karar verdi.

Ama çok kırılmıştım. Her taraftan darbe üstüne darbe yiyordum.

Hukukçuydum ama avukat değildim...

Avukat -hoca arkadaşlarımla görüştüm. Avukatım olmaları için talep ettikleri rakamlar, benim için astronomikti. Başka çarem kalmamıştı. İstanbul

Barosu'na gidip okul diplomamı vererek, avukatlık başvurusu yaptım ve staja başladım.

*

Artık stajyer avukattım.

Kendi davalarımı kendim bakacak, göbeğimi kendim kesecektim.

Başıma gelenler neydi? Nedendi? Hikmeti neydi?

Ben nerede yanlış yapmıştım, nerede hatalıydım?

İnsanın başına kötülük adına ne gelirse bizzat kendi elleriyle işledikleri yüzündendir, diyordu ayet-i kerime. Allah hiç kimseye düşman değildi. Zalim de değildi, haşa... Aksine **benim rahmetim gazabımı aşmıştır**, diyordu.

Önümde **Masal Terapi** isimli kitap vardı. Tefeül yaptım. Yani **Bismillah** deyip rastgele bir sayfasını açtım. Masalın adı **Doğru Zamandı**.

Okuyalım mı beraber?

*

Bir zamanlar bir memlekette bir tüccar varmış. Hangi işi yapsa, nereye dokunsa altın olur, oluk oluk kazanırmış. Çok da cömertmiş bu tüccar. Kazandıklarını, hayır ve hasenata harcar, zorda kalanlara yardım edermiş. Hatta uzak bir memleketin kralına bile yardımda bulunmuş.

Buna rağmen malları, paraları çoğaltmış.

Günler böyle sorunsuz geçip giderken, bir gün birdenbire, görünürde hiç sebep yokken, talihi ters dönmüş. Kervanlarına hırsızlar dadanmış. Gemileri batmış. İşgal orduları tüm malına el koymuş.

Çaresiz kalan tüccar bir zamanlar yardım ettiği uzak memleketin kralına gitmek için yollara düşmüş. Az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş. Sonunda yardım ettiği kralın memleketine varmış.

Kral onu büyük bir memnuniyetle karşılamış. Onur konuğu ilan etmiş. Hikayesini dinleyip, tüm servetini kaybettiğini öğrenince;

-Üzülme, demiş. Her işte bir hayır vardır. Yardım etme sırası şimdi bende. Sana 200 koyun veriyorum. Seni de ayrıca kraliyet çobanı ilan ediyorum.

Tüccar duyduklarına sevinmiş sevinmesine ama yaşadığı hayal kırıklığını da gizleyememiş. Aslında kraldan kendisine yaraşır bir iş vermesini bekliyormuş.

Neyse bu da iyidir demiş içinden ve kabul etmiş verilen işi.

-Teşekkür ederim kralım, demiş.

Ve buruk bir kalple çayırlara gitmiş.

Yeni görevinde bir hafta geçmemiş ki, bir salgın hastalık koyunları vurmuş. Hepsi ölmüş. Bunu duyan kral da ona 100 koyun daha göndermiş.

Bir ay geçmemiş ki bu sefer de bir hırsız çetesi gelip bütün sürüyü çalmış. Kral bu sefer de tüccara 50 koyun göndermiş.

Fakat bu kez de vahşi kurtlar sürüyü telef etmiş. Tüccar hem şaşkın hem de utanç içindeymiş. Kral bu sefer kendisine 20 koyun göndermiş.

Ancak bu defa durum farklı gelişmiş.

Ve birkaç hafta içinde tüm dişi koyunlar 3'üz doğurmuş. Yavruları kısa sürede semirmiş, güçlenmiş.

Beyaz yünler vermeye başlamışlar. Tüccar, şişman koyunlarından birini, zayıf 3 yavru koyun karşılığında takas etmiş. Ve 1 ay içinde yeni koyunlar, diğer koyunlar gibi sağlıklı hale gelmişler. Böylece alıp satarak, sürüsünü katlamış da katlamış tüccar...

1 sene sonunda başı dik bir şekilde, yünlerden yaptırdığı, oralarda **kepenek** denilen güzel işlemeli bir paltoyla, kralın huzuruna çıkmış, yıllık raporunu sunmuş.

Tüccarın iyi bir sene geçirdiğini gören kral emir vermiş.

-Bundan böyle memleketimin falan eyaletini sana veriyorum, demiş. Oranın kralı, yani oranın valisi sensin artık!

Tüccar hem çok şaşırmış hem de çok mutlu olmuş. Fakat merakını yenemeyerek sormuş.

-Kralım, demiş. Bu cömertliği neden ilk geldiğimde göstermediniz?

-Göstermedim, demiş kral. Çünkü bütün girişimler için **doğru zamanı** beklemek gerektiğini öğrendim. Hayatın rüzgarına karşı yürümek iyi değildir. İlk geldiğinde sana bu eyaleti verseydim, herhalde bugün eyalette tek taş bile kalmamış olurdu. Her şeyin bir mevsimi var. Çayırarda edindiğin bu derse sahip çık ve hayatının bu yeni mevsiminin tadını çıkar.

*

Masal bitmişti. Ben de cevabımı almıştım. Şaşkınlığım öyle büyüktü ki, **Allah Allah! Allah Allah!** diyordum sürekli içimden...

Sonra okuduğum masalın altında yer alan, bir alıntı gördüm. Zebur'dan yapılmış bir alıntıydı bu. Ve şöyle diyordu:

Her şeyin bir zamanı ve gökler altında her işin vakti var.

Doğmanın vakti var ve ölmenin vakti var.

Dikimin vakti var ve dikilmiş olanı sökmenin vakti var.

Öldürmenin vakti var ve şifa vermenin vakti var.

Yılmanın vakti var ve bina etmenin vakti var.

Ağlamanın vakti var ve gülmenin vakti var.

Dövünmenin vakti var ve oynamanın vakti var.

Taşları atmanın vakti var ve taşları devşirmenin vakti var.

Kucaklaşmanın vakti var ve kucaklaşmaktan çekinmenin vakti var.

Aramanın vakti var ve yitirmenin vakti var.

Saklamanın vakti var ve atmanın vakti var.

Yırtmanın vakti var ve dikiş dikmenin vakti var.

Susmanın vakti var ve söylemenin vakti var.

Sevmenin vakti var ve nefret etmenin vakti var.

Cenk etmenin vakti var ve barışmanın vakti var.

YAĞMUR SUYU

Verilen mesaj çok netti: Her şeyin bir zamanı vardı.

Ve zaman, **mücadele** zamanıydı.

Hayır, hayır, mücadele değil; **mücâhede** zamanıydı demeliyim.

Çünkü kılıçla, silahla değildi; başkalarına karşı değildi bu mücadele.

Zaman, **büyük cihat** olduğu bildirilen **nefsimle** cihat zamanıydı.

*

Ben de öyle yaptım.

Bizim patentli, tescilli enjeksiyon kalıplarımızı taklit edip, işimizi bozan dostumuz aleyhinde Fikrî ve Sınai haklar hukuk mahkemelerinde dava açıp kazandım.

Adam aleyhinde, hem 2 sene hapis, hem tazminat, hem de kalıplarına müsaadere kararı çıktı.

Hak yerini bulacak, diye düşünürken; çevremdeki esnaf, tüccar ve sanayici dostlarım **hak gaspı** yapan bu kişiyi ayıplayacaklarına, onu dava eden beni ayıplamaya başladılar.

Efendim ticarete olurmuş bu...

Ticarete rekabet normalmiş...

İslam hukukunda patent, fikri mülkiyet hakkı diye bir şey yokmuş...

Ben dava açarak ayıp etmişim...

Hele de hapis kararı çıkartmam, çok ayıpmış. Hatta günahmış.

-Şaka mı bu söyledikleriniz, dedim.

Ne dediğimi hiç anlamadılar. Beni ayıplamaya devam ettiler.

Ya ben kafayı yemiştim ya da onlar.

Hangisi olursa olsun, sonuçta onlar çoğunluktu.

Ve eğer onlar gibi düşünmezsem, onlarla beraber olma şansım yoktu.

-Peki, dedim. Dediklerinizi yapacağım. Sizinle yaşamamın, sizin gibi düşünmemin, sizin gibi davranmamın başka yolu yok anlaşılan! O zaman getirin **sizin içtiğiniz sudan** bana da. Sizin gibi düşünmemi sağlayacaksa, o **yağmur suyundan**, ben de içeceğim!

*

O yağmur suyunun özelliğinin ne olduğunu gelin size de anlatayım:

Ülkenin birinde, münecimler sultana gidip demişler ki;

-Sultanım, önümüzdeki ay öyle bir yağmur yağacak ki, o yağmurdan kim 1 damla ıslanırsa ya da içerse, delirecek. Tedbir olarak saray erkanını delilikten korumak için büyük sarnıçlar inşa edip, şimdiden su biriktirelim!

Öyle de yapmışlar. Delirten yağmur da çok geçmeden yağmış. Saray erkanı hariç bütün ülke insanları delirmiş.

Halk, saray erkanı ve sultanın kendilerinden farklı davrandığını görünce (onlar akıllıymış çünkü, kendileri ise deli), tedirgin olmaya başlamış.

Halk demiş ki;

-Sultanımız ve saray erkanı galiba delirdi. Ama biz başımızda, deli sultan da deli saray erkanı da istemiyoruz. İyisi mi onları, bizim gibi akıllılarla değiştirelim!

Bunu duyan sultan da vezirine şöyle demiş;

-Çabuk vezirim, çabuk şu delirten sudan bana da getir. Sonra git bütün saray erkanına da içirt. Yoksa ne saray ve ne de sultanlık kalacak!

Öyle de yapmışlar. Herkes tek tek içmiş bu sudan...

Sonra da deli sultan, deli halkıyla beraber, mutlu, mesut yaşamış...

*

Nedense kendimi o sultana benzetmiştim.

Onun gibi, ben de çaresiz, o yağmur suyundan içtim.

Sonra, mahkûm ettirdiğim adamı getirdiler bana. Benden özür diledi. Ben de ona kalıplarımı patent haklarıyla birlikte devrettim. Tazminat olarak da ondan, 33 talebeye burs verme sözü aldım. Şikâyetimden de vazgeçtim. Böylece adam hapisten kurtuldu.

Bunu yapınca herkes alkışladı beni. **Bravo, bravo örnek davranış**, dediler. **Ya sen en doğrusunu yaptın, bu adam zaten gariban** (Gariban dedikleri adam İstanbul'un neredeyse en zenginlerinden biriydi) dediler. **Sen zaten zekisin, yeni bir iş kurabilirsin kendine, o öyle değil ki**, dediler. **Sen aslansın, sen kaplansın**, dediler.

Ben öyle değişik bir aslandım ki; avladığım avın,

yelelerimi yolup, beni kediye dönüştürmesine izin vermiştim.

*

Yaşanan sıkıntılar sonucu, plastik enjeksiyon işi bitmişti. Alman firmasından aldığım enjeksiyon makineleri işsiz kalmıştı. Ben de plastik işini tasfiye etmek zorunda kaldım. Leasingle aldığım makineleri de Almanlara iade ettim. O güne kadar yaptığım ödemeleri, kullanma bedeli saydık, helalleştik.

Fabrikayı da kiraya verdim. Hiç olmazsa geçim derdim olmayacaktı bundan böyle.

Fabrika kapanınca işsiz kalan oğlum bana şöyle dedi:

-Baba ben Yunan vatandaşıyım ya aynı zamanda. Ama Yunanca hiç bilmiyorum. Uygun görürsen Yunanistan'a taşınayım. Oralarda hem Yunancamı geliştireyim, hem de bir iş bakayım. Şansımı bir de oralarda deneyeyim.

Çok mutlu oldum. Memleketime dönmek, hayalimdi benim. Oralarda insanlarıma hizmet etmek, rüyamdı. Oralarla ilgili 10'dan fazla kitap yazıp yayınlattım...

Aşıktım memleketime ve memleketimin insanına. Sadece Müslüman kardeşlerime değil, Hristiyan insan kardeşlerime de. Ama kader izin vermemişti dönüşüme. Yunanlılar ıskat etmişti beni vatandaşlığımdan... Ve ülkeye giriş yasağı koymuşlardı, yayınladığım kitaplardan dolayı.

Yani ben gidemiyordum oraya. Ama oğlum gidecekti şimdi... Benim rüyalarımı o gerçekleştirecekti.

İnanır mısınız bilmem, bunu düşününce plastik işlerimin tasfiye edilmesinden duyduğum hüznün yok oldu, sevince dönüştü. ***İyi ki ben de o kral gibi, delirten suyu içmişim***, dedim kendi kendime. Elhamdülillah.

MEKTUPLAR

Avukat olabilmem için 6 ay adliyede, 6 ay da bir avukatın yanında staj yapacaktım. Sonra da bana avukatlık ruhsatımı vereceklerdi.

Şu kadere bakın. Avukatlık yapmayı asla düşünmemiştim.

Avukatlık çok zor bir meslekti. Adalet terazisi başka terazilere benzemezdi. Allah'ın *Adl* isminin tezahürü ve tecellisiydi. Çok büyük sorumluluktan yani...

Ama gel gör ki şimdi zorunlu olarak avukat olacaktım. Müşterim de hazırды; **kendim**. Herhalde sadece kendi davalarım, bana 10 yıl yeterdi.

*

Avukatlığımı bırakıp, Hacı Rıza Kadiroğlu'nun avukatı olan, 20 yıllık avukatım Sami'ye çok içerlemiştim. Bir insan bunu nasıl yapardı? Üstelik bir avukatı o! Müvekkilinin bütün sırlarını bilen bir avukat! Benim sırlarımı (sırlarım yoktu aslında) kullanıp, benim aleyhimde dava açan birini, nasıl temsil ederdi?

Üstelik aynı anda hem benim hem de Hacı Kadiroğlu'nun avukatlığını yaparak...

Bu nasıl mı oldu? Anlatayım:

Avukat istifa etse de, istifa tarihinden itibaren 15 gün daha avukatlık görevine devam eder. Ancak benim avukat, bu sürenin dolmasını beklemeden Kadiroğlu'nun

dosyasına vekalet sunmuş, onun avukatı olarak çalışmaya başlamıştı. Ben de dayanamadım, baroya şikâyet ettim. Kınama cezası aldı.

*

Başımdaki en büyük sorun Garanti Leasing'di... Aile konutumu, ipotek vermiştim çünkü. Vergi davaları sonucu haciz uygulanmıştı. SSK da prim borçları için haciz uygulamıştı.

Bir taraftan staj yapıyor, diğer taraftan aleyhimde başlatılan icra ve davalarla uğraşıyordum. Öncelikle Levent'te yer alan ve çocuklarımin büyüdüğü evimi kurtarmalıydım. Maddi değerinin dışında manevi değeri de vardı çünkü.

Leasing şirketi bana icra emri göndermişti. Devletin icra müdürlüğü vasıtasıyla, ipoteğin paraya çevrilme sürecini başlatmıştı. En geç 4-5 ay içerisinde evim satılırdı. İcra emrini durdurmanın, uzatmanın bir yolu yoktu.

Ancak ev satılır ve ben de satıldıktan sonra, **ihalenin feshi** davasını açarsam, dava sonuçlanıncaya kadar oturabilirdim satılan evde. Bu da birkaç sene demekti. Ama sonuçta her türlü, evimizden çıkmak zorunda kalacaktık. Bu kaçınılmazdı.

Aile içinde; **“Bizden habersiz evi nasıl ipotek edersin?”** faslının yaşanmaması da mümkün değildi tabii. Ve yerden göğe kadar da haklıydılar. Suçluydum. Yanlış yapmıştım. Şimdi bu yanlışın bedelini sadece ben değil onlar da ödüyorlardı.

Çok üzgündüm. Çok mahcuptum. Kendimi savunmayıp suçumu kabul edince ev halkı acıdı bana.

Merhamet ettiler. Ve bir ikinci vakti dört çocuğum, ellerinde zarflarla, yanıma geldiler. (Büyük oğlum Yunanistan’a gitmişti, o yoktu sadece).

Evin bodrum katında dava dosyalarım çalışıyordum. Ellerindeki zarfları masama bıraktılar. Bana sarılıp öptüler. Her biri, **“Baba üzülme sen e mi?”** dediler, gittiler.

Onlar çıktıktan sonra, bıraktıkları zarflara baktım. Birinin üzerinde, **baba çabuk oku**, yazıyordu. Önce onu açtım. En küçük oğlum, Abdülhamid’in mektubuydu bu. Belli ki zar zor yazmıştı bu mektubu.

Size de okumak istiyorum:

“Sevgili babacığım. Seni bu aralar evde üzgün görüyorum. Ev ile ilgili bu iş seni çok üzüyor. Üzülmeni istemiyorum. Çünkü ben seni çok seviyorum.” Oğlum Abdülhamid.

Bir de üzgün surat çizmiş mektubun altına.

Aman Allah’ım, dedim içimden. Gözlerimden akan yaşları durdurmam imkansızdı...

Bir yandan ağlarken, bir yandan da Abdülhamid’den biraz daha büyük olan oğlum, Ahmet’in mektubunu açtım. O da kendi el yazısıyla yazmıştı. Onu da okumak istiyorum size:

“Canım babacığım... Seni, beni sevdiğin kadar çok seviyorum. Böyle basit para konuları için kafa yormanı istemiyorum. Para gelip geçer, biz mutlu olalım yeter:) (Bir de gülücük işareti koymuş oraya.) Seni üzgün görünce, seni üzen adamların kafasını kırmak istiyorum. Bir büyüseme... Ama her neyse... Bu mektubu sen üzülmeysin, biraz da olsa mutlu

olasın diye yazdım. Ama kısa oldu. Seni çok seviyorum. Hatırlatırsan sana dua da ederim. Yeter ki sen üzülme. Sevgilerle, Oğlun Ahmet.”. Bir de imza atmış altına...

Sıra, onun büyüğü Emine Betül’ün mektubundaydı:

“Canım babacığım, bir süredir işlerinin iyi gitmediğini, bu yüzden bazen sinirli, bazen de üzgün olduğunu biliyoruz. Sen, her ne kadar bizlere yansıtmak istemesen de biz bunları görüyoruz. Senin üzülmene hiç istemiyoruz. Unutma ki senin birbirlerini çok seven muhteşem bir ailen var. Seni böyle görmek istemediğimiz için; sana, seni ne kadar çok sevdiğimizi anlatan mektuplar yazdığımızı unutma ve daha fazla üzülme. İmza, Emine Betül Dede.”

Ondan sonra da en büyük kızım Ayşe’nin mektubunu aldım elime:

“Canım babacığım... Hastaneden ayrıldığından beri üst üste gelen sıkıntıların seni günbegün yıprattığını, yorduğunu, yaşlandırdığını görmek beni çok üzüyor. Sen her ne kadar bu olayları eve yansıtmamaya çalışsan da annemle, abimle konuşmalarını işittikçe, telefondaki konuşmalarına kulak misafiri oldukça, olayın boyutunu daha iyi kavırıyorum. Sen her zaman duygusal biriydin. Baharda çiçeklere, kışın yağın kara bakıp ağlayan bir yapın var. Ve bu yüzden biliyorum ki, seni para kaybetmek değil, insanların aldatması kırıyor. Güvendiğin insanların sonradan seni üzmelerine dayanamıyorum. Kalbinin kırık ve buruk olmasını istemiyorum.

Babacığım, sen, annem, abim ve biz hep birlikteyiz. Her ne olursa olsun, ev de gitse önemli olan birlikte olmak. Ev de tekrar alınır, para da tekrar kazanılır,

diyorduk. Allah da dualarımızı kabul etti. Herkesin kışkandığı bir aile yaşantımız var. Herkes birbirini çok seviyor. İnsanlar, aile bağlarımıza imrenerek bakıyor. İnşallah abimin işleri de açılmaya başlamış. Seni üzen olaylar mutluluğumuzun nazar boncuğu. Ya tersi olsaydı? Sen demez misin? Dünya cennet değil. Ya çok paramız, evimiz, işimiz, arabamız, her şeyimiz tam olsaydı? (Zaten var da!) Seni üzen olaylar da olmasaydı. Evimizde huzurumuz olmasaydı. Allah'a şükürler olsun ki hep birlikteyiz. Dualarımız kabul olmuş.

Babacığım, bazen annemle ben sana çok üzülüyoruz, acıyoruz. Çok çalışıyorsun, ama Allah kimseye taşıyamayacağı yükü vermezmiş. Demek ki sen bunları kaldırabilecek güce sahipsin, Allah'ın izniyle. Babacığım, sen Rabbi ile irtibatı kuvvetli olan bir insansın. Ben sana dua ederken hep diyorum ki; Allah'ım, babam seni ve Resulünü çok seviyor. Ben şahidim Allah'ım. Sen onun imtihanını hafiflet!

Babacığım, benim için, bizim için, yaptığın her şey için Allah senden razı olsun. Seni çok seviyorum... Kızın Ayşe."

HUZUR

Hıçkırına hıçkırına ağladım. Secdeye kapandım. Mektupları koynuma soktum, yüreğimle ısıttım. Tek tek öptüm hepsini. Her bir satırını... Sevgilimi öper gibi.

Ve bugün, tamı tamına 24 sene geçti onlar yazılalı...

Ama ben her birini, kutsal emanetler gibi yanımda saklıyorum, gezdiriyorum onları. Her sıkıldığımda açıp tekrar tekrar okuyorum. Zira biliyorum ki bu mektuplar Rabbimden geldi bana. **Büyük insan** Efendimden geldi.

Bana en sevdiklerim aracılığıyla gönderilmişti bu mektuplar. Masum evlâtlarımla ve onların lisanıyla hitap etmişlerdi bana.

Allah, Miraç'ta (Allah'la görüşmesinde) Efendimize, onun en sevdiği kişinin (Hazreti Ebubekir'in) sesiyle hitap etmişti, ürkütmemek için.

Şimdi de bana en sevdiklerimle, evlâtlarımla sesleniyordu.

Bu ne saadetti, bu ne şerefti.

Tarifi mümkün değildi hissettiklerimin.

İliklerime kadar huzur ve mutluluk sardı beni.

Elhamdülillah dedim, Rabbime... **Varsın, birsin Allah'ım. Sen benim penâhimsin! Sığınağımsın, koruyucumsun!**

Öyle bir enerji ruhumu sardı ve sonra da bedenime sirayet etti ki, aşkla, şevkle çalışmaya başladım. İcra dosyasını kelime kelime didikledim. Hukuki bir ayıp, bir kusur bulmalı, satışı durdurmalıydım.

Önce **icra emri** kelimesini ele aldım. İcra emri ne demekti? İcra emrini kimler gönderebilirdi? Ve kimlere gönderebilirdi?

Çalışınca gördüm ki ancak elinde bir mahkeme kararı bulunduranlar, devlet ve bankalar icra emri gönderme hakkına sahipti. Bir başka deyişle ancak hakkı kesinlik ifade eden kimselere tanınan bir haktı bu.

Devlet, mahkemeler ve bankalar hata yapmazdı. Bu yüzden doğrudan haciz yapma yetkileri vardı. Bir yanlışlık varsa da borçlu dava açarak borçlu olmadığını ispat edebilirdi.

Peki, leasing şirketi? Ne bir mahkemeydi, ne devletti ve ne de bankaydı o. Leasing şirketi sadece bir bankanın adını taşıyordu. Ve kurucuları o bankaydı. Doğru. Ama sonuçta leasing şirketleri banka değildi. O zaman bana nasıl olur da icra emri göndermişlerdi? Bu işte bir yanlışlık vardı.

İşin uzmanı, İstanbul 10. icra müdürü Enver Karmış Bey'e gittim. Yaptığım çalışmayı gösterdim ona. Düşüncelerimi aktardım. Aldı baktı.

-Yahu kardeşim, dedi. Biz 15 senedir icra emri gönderiyoruz borçlulara. Bu işlem hatalı olsaydı 15 sene içerisinde, mahkemeler, avukatlar, yargıtay fark etmez miydi bunu?

-Vallahi bilmem Enver Bey, dedim. Ama fark etmemişsiniz bir şekilde. Üstelik sen de suç işliyorsun

15 senedir. Harç alman gerekirken leasing şirketlerinden, icra emri göndererek harçsız işlem yapıyorsun. Devleti zarara sokuyorsun ve bu zarardan sen de şahsen sorumlusun.

-Git başımdan ya, dedi. Her evi satılan başıma hukukçu kesiliyor.

Ve kovdu beni.

*

Bunun üzerine dediğim gerekçelerle bana gönderilen icra emrinin iptali için icra hukuk mahkemesinde dava açtım. Davam hızlıca görüldü ve kazandım. Tespitim doğrudu. İcra emri, leasing şirketlerinin icra emri gönderme hakkı olmadığından iptal oldu. Satış işlemleri durduruldu.

Artık leasing şirketi, devlete harcını yatırdıktan sonra, bana ödeme emri gönderebilirdi. O da öyle yaptı.

Ödeme emri gelince, buna **icra dairesinde borcum yoktur** diyerek itiraz edip, takibi durdurdum. Şimdi, leasing şirketi itirazımı kaldırmak için ticaret mahkemesinde dava açacaktı. O davada alacaklı olduğunu miktar olarak ispat edecekti. Davayı kazanırsa ve itirazım iptal edilirse, satış işlemlerine devam edebilecekti.

Müthiş bir zaman kazanmıştım bu sayede. Zira bu davalar en az 4-5 sene sürüyordu. Bu süre içerisinde ben de bir iş yapar, kazanır, borcumu ödeyerek evimi kurtarabilirdim. Rahatlamıştım.

Ama leasing şirketleri tutuşmuştu. İşlem yaptıkları icra müdürü Enver Karmış Bey benim mahkeme kararını görünce leasinglerin, leasing şirketlerinin başlattıkları

bütün diğer dosyaları da, aldığı kararlarla durdurdu.

Bana da şöyle dedi;

-İnanamıyorum ya, 15 senedir yanlış işlem yapıyormuşuz. Ne mahkemeler, ne avukatlar ve ne de yargıtay... Kimse bunu fark etmemiş bugüne kadar! Bravo sana. Bunu nasıl anladın? Anlatsana bana, nasıl fark ettin?

-Fark etmedim, dedim. Çocuklarımın bana yazdığı mektuplarla ***fark ettirildim.***

-Bravo, dedi tekrar. Ama dikkat et kendine. Leasing şirketlerinin bir dernekleri var. Adı: FIDER. Duydum ki, bu konu için toplanacaklarmış. Yani konu senmişsin. Seni nasıl durdurabileceklerini konuşacaklarmış. Düzenlerini tarumar ettin çünkü onların. Büyük çomak soktun olaya.

-Allah Allah! Öyle mi? dedim.

HUKUK CİNAYETİ

Aynı zamanda, SSK ve vergi dairesinden gelen ödeme emirlerine karşı, vergi ve iş mahkemelerinde davalar açtım. 30'a yakın davam vardı. Çünkü her ödeme emri için ayrı dava açmak gerekiyordu.

Açtığım davalar hukuken icrayı durdurmuyor, ama devleti de yavaşlatıyordu. Ya mahkemeden haksız çıkarlarsa? Bu yüzden kaydî hacizlerin dışında işlemi devam ettirmezlerdi.

Nasıl oldu bilmiyorum, Bayrampaşa'da 2 tane dükkanım vardı ve kiraya vermiştim. Bir gün kiracıım aradı ve bana bir yazı gönderdi. İnanamadım. Yazıyı bir daha okudum. Anladım ki; SSK, alacakları için bu iki dükkanımı satışa çıkarmış ve ihaleyle satmıştı. İhaleyi kazanan kişi de tapuyu aldığından, kiracılarıma ihtar göndermiş ve kiranın bundan sonra kendisine yatırılmasını ihtar ediyordu.

Benim bunlardan zerrece haberim yoktu. Olacak iş değildi... Resmen devlet eliyle işlenmiş bir hukuk cinayeti vardı karşımda.

Benden habersiz yapılan ve neticelenip tapusu devredilen ihalenin feshi için derhal dava açtım. Ve mahkemeden tedbir istedim. Tapuyu alan kişinin başkalarına devri önlenmeliydi. Mahkeme de, bana yapılan, daha doğrusu yapılmayan tebligatların usulsüzlüğünü görünce tedbiri hemen verdi. Davayı kazandım sonunda. İhale fesh oldu. Tapular da bana iade edildi.

SSK'ya açtığım maddi ve manevi tazminat davalarını da kazandım. SSK'dan hem maddi hem de manevi tazminat aldım.

*

Bu arada; hastane ile ilgili bir de anonim şirket vardı. Meditext AŞ. Ben o şirketin sadece hissedarıydım. Yönetimde hiçbir zaman bulunmadım. Buna rağmen o şirketin prim borçlarından dolayı da ödeme emri tarafıma gönderilmişti. Bu nedenle, onlar için de dava açmıştım.

Anonim şirketlerde ortakların kamu borçlarından sorumlu tutulmaları, yasaya göre mümkün değildi. Fakat buna rağmen inanılmaz bir şey oldu. Hâkim yasaya açıkça aykırı olarak, anonim şirket ortağı olan beni, borçlardan sorumlu tuttu.

Hakimle görüştüm. Acemi bir avukat olduğumu söyledim. Kaçırdığım, göz ardı ettiğim hususun ne olduğunu anlamak istiyordum. Çünkü gerekçeli kararda da bunun açıklaması yoktu.

Hâkim adeta, *Canım öyle istedi. Tipini beğenmedim* dercesine bir gerekçe yazmıştı. *Acemi olduğun belli* dedi. Başka cevap vermedi bana.

Neyse, nasılsa Yargıtay'da bozulur dedim. Temyiz ettim kararı.

Karar çabucak geldi. Yargıtay diyordu ki, hâkim haklı bu kararında. Anonim şirketin kamu borçlarından, ortak olarak sen de sorumlusun. Yani senin bu borcu ödemen lazım.

İş mahkemelerinde karar düzeltme yolu kapalıydı. Mahkemenin kararı kesinleşmişti. Yani, bu mahkeme kararını bozduracak, başka bir merci kalmamıştı.

Yanında staj yaptığım Prof. Dr. Cemal Şanlı'ya danıştım;

-Yapacak bir şey yok, dedi. Karar kesinlikle yanlış. Ama hukuken de yapacak bir şey kalmadı.

-Olmaz ki hocam! dedim. Bu açıkça kanuna aykırı. Bozacak bir yol mutlaka olmalı.

-Yok, dedi. Hukukun bu yanlış kararları, hukuk tarihinin ayıpları sayfasında yer alır sadece. O kadar... Sen dua et ki bu karar canınla, özgürlüğünle ilgili değil.

-O da ne demek hocam? dedim.

-Yahu, dedi. Bu ülkede yanlış kararlarla, uzun süre hapis yatanlardan, dar ağacında can verenlere kadar, yığınla insan var! Hatta hukuk adına hukuksuzlukla bir başbakan asıldı bu memlekette. Sen ne diyorsun?

Ne diyebilirdim ki?

Ancak **Allah** dedim. İyi ki ahiret var dedim. İyi ki hesap günü var dedim. İyi ki kimsenin hakkı kimsede bırakılmayacak dedim.

Zerre miktar hayrın, zerre miktar şerrin hesabı görülecekti elhamdülillah.

*

Ama mutlaka bu işin bir çözümü olmalıydı.

Oturdum tekrar çalıştım.

Yargıtay kararlarını, kanunları bir daha gözden geçirdim.

Ararsın da Allah yol göstermez mi?

Hukukta maddi hatanın düzeltilmesi yolu her daim açıktı. Süreye de tabi değildi. Oturdum. Dilekçemi

yazdım. Ve Yargıtay’dan yaptığı **maddi hatayı** düzeltmesini istedim.

Peki Yargıtay’ın maddi hatası neydi?

Dedim ki, Yargıtay yanlışlıkla “Sonunda bozulmasına” diyeceğine, “Maddi hatayla bu yanlış kararın onanmasına” demiştir.

Tabii kararın üstü hiç de öyle demiyordu. Tanıdığım hocam, arkadaşlarım **boşuna gayret ediyorsun** dediler.

Bir ay sonra Yargıtay kararı geldi. Kararda diyordu ki:

İş mahkemesi davaları kamu düzeniyle ilgili olduğundan her ne kadar karar düzeltme yolu kapalıysa da, açıkça yasaya aykırılık durumlarında, dosyanın yeniden ele alınıp değerlendirilmesi zorunludur. Yapılan yeni değerlendirmede yerel mahkeme kararının yasaya aykırı olduğu görülmekle kararın bozulmasına karar verilmiştir.

BORÇ

Yanında staj yaptığım Prof. Dr. Cemal Şanlı hocamdan, hastane borçlarım için 5 bin Alman Markı borç aldığımı, söylemiştim size daha önce.

Hastane battığından ve o ara benim de ödeme imkânım olmadığından bu parayı kendisine iade edememiştim.

Bir gün bana şaka yollu şöyle dedi hocam;

-Bak, stajının sonuna yaklaştın. Borcunu ödemezsen staj belgeni olumlu imzalamam ha!

Dostumdu Cemal Hoca. Sevdığım bir insandı. Geçmişte, aynı ofiste beraber çalışmışlığımız bile vardı.

Ben fakültede talebeyken -yani 70’li yıllardan bahsediyorum- Beyoğlu’nda Turnacıbaşı Sokağı’nda 5 metre tavan yüksekliği olan, 200 metrekarelik bir daireyi, bir İstanbul Rum’undan satın almıştım.

Dairenin içinde bulunan iki tane porselen şömine, sanat eseri idi. Odaları da boldu bu dairenin. Bir odayı bedelsiz veya uygun bir kirayla avukatlık ofisi olarak kullandırırıldım Cemal hocaya. Benim ofisim de oradaydı. Cemal Hocalar olmadığı zamanlar gelen müvekkilleriyle ben görüşüyordum. Ne de olsa hukuk fakültesi öğrencisiydim. Ama tabii aynı zamanda iş adamıydım. İzmir’de mum ham maddesini ürettiğim bir fabrikam vardı. Sanayiciydim yani.

Ofise gelen müvekkillerle sohbet ederdik bazen. Bana sorunlarını, geliş sebeplerini anlatırlardı. Ben de

dayanamaz, pratik esnaf çözümleri önerirdim onlara. Mesela kiracısını tahliye etmek isteyen adama diyordum ki; *Avukata vereceğin parayla kiracını derhal çıkartabilirsin. Parayı avukata vereceğine kiracına ver. Davayla çıkarmak en az 3-4 yıl sürer. Benim sana önerdiğim yolla hemen işini halledersin...*

Tabii beni dinleyen müvekkiller de dava açmaktan vazgeçerdi.

Bir gün, Avukat Salih Şanlı ve Prof. Dr. Cemal Şanlı, bana dediler ki (İkisi kardeş değil sadece soyadı benzerliği);

-Bize zarar veriyorsun Abdurrahim Bey. Müvekkillerimizi kaçırıyorsun. Bu yüzden biz bir arada olamayız seninle. Ya sen git bu daireden ya da biz gidelim.

-Olur mu hocam, dedim. Ben giderim. Hakkınızı helal edin.

Ve çok makul bir fiyata, dairenin tapusunu onlara devredip ayrıldım oradan.

İşte bu kadar eski bir geçmişimiz olan Cemal Şanlı hocam, bana şaka yollu *borcunu öde* diyordu. Hem de böyle bir zamanda, param olmadığını çok iyi bildiği halde...

Zoruma gitmişti sözleri ama yapacak bir şeyim yoktu.

Gerçekten geçim sıkıntısı çekiyordum. Fabrikanın kirası ancak çok zaruri ihtiyaçları karşılamaya yetiyordu. Sıkıntımı fark eden, tekstilci iki esnaf dostum, bir gün beni yakaladılar.

-Çok sıkıntı çektiğini görüyoruz. Allah rızası için sana yardım etmemize izin ver, dediler.

-İyyake nestain, dedim.

Yalnız Rabbimden yardım isterim, demekti bu.

Israr ettiler... Benim de aklıma Cemal Hoca'ya olan 5 bin marklık borç geldi.

-Peki, dedim. Sizden, 5 bin Alman markı borç kabul edebilirim. Ama söyleyeyim, 1 seneden önce ödeyemem.

-Hiç sorun değil, dediler. Ödemesen de olur.

Fakat garip bir şey oldu sonra. Onu da anlatmak istiyorum:

Ben onlara gitmemiştim. Onlardan asla, şaka yollu dahi olsa, borç istememiş, bu konuda herhangi bir yardım talebinde bulunmamıştım. Onlar gelmiş, onlar teklif etmişti. Az önce de söylediğim gibi...

Sonuçta bir teklifte bulunmuşlardı bana. Ben de kabul etmiştim.

Fakat vermediler, yani getirmediler parayı. İnanılır gibi değildi... Bana niye bunu yaptılar, hiçbir zaman anlayamadım. Onlara gönül koyacak oldum, ama sonra bundan da vazgeçtim. Çünkü harika bir fikir gelmişti gönlüme... Ve çok mutlu oldum.

Biliyordum; onları Rabbim engellemişti.

Kendisinden başkasına müteşekkire olmamı istemişti Rabbim.

Bu yüzden izin vermemişti, onların bana 5 bin mark getirmelerine.

*

Dava harçlarımı ve ufak tefek borçlarımı ödemek için gelire ihtiyacım vardı. Avukatlık ruhsatımı da almıştım

artık. Resmen avukattım yani. Müvekkil bulmalı, para kazanmalıydım.

Çevrem çok genişti, doğru. Lakin onlarla, iş adamı ve sanayici olarak görüşürken, şimdi avukat olarak iş dilenmem olmazdı, içime sinmezdi bu.

Başka bir çare bulmalıydım. Ben de Rabbime iltica ettim. Ve müthiş bir fikir verdi Rabbim bana.

Derhal İstanbul'un icra müdürlüğüne gittim. Bütün leasing şirketlerinin, milletin gayrimenkullerini sattırdıkları o icra dairesine...

Kimliğimi ibraz edip, oradaki büyük dosyaları inceledim. 1 milyon dolardan daha büyük, 100'e yakın dosya buldum. Onların içinden 35 tanesini seçtim. Sonra da o dosyaların avukatlarına ulaştım.

-Ben, evimin satışını iptal ettirdim, dedim. İsterseniz, sizinkileri de iptal ettirebilirim.

14 kişiyle **başarı garantisi** şartıyla anlaştım, vekaletlerini aldım. İstanbul'dan, Bolu'dan, Antalya'dan, Maraş'tan, Ankara'dan müvekkillerim olmuştu. Allah'ın izniyle, sözümü yerine getirdim. 1'i hariç hepsinin gayrimenkullerinin satılmasını önledim.

Ve Rabbim, bu işte, hiç de fena olmayan paralar nasip etti bana... Böylece; *Ne isteyeceksen Ben'den iste* dedi bir kez daha bana. ***İnsanlardan isteyerek dilenci olma!***

SABIR

Elimde Hacı Kadiroğlu ile ilgili protokol vardı. Ve yapmış olduğum bu protokole göre, taahhüt ettiğim edimlerimi İcra-İflas Yasasının 68 normundaki gibi, yani resmî belgelerle ispat edebiliyordum. Ayrıca avukatlık yasası uyarınca 35 a maddesi hükmüne göre de ilam hükmündeydi. Ne var ki 35 a maddesi de kanuna yeni konmuştu. Ve icra müdürlükleri bundan habersiz olabiliyordu.

Bu protokole göre benim hiç borcum yoktu. Bana gelen haciz ve icraların tamamını Hacı Kadiroğlu'nun ödemesi gerekiyordu. Ben de bütün borçları topladım ve Hacı Kadiroğlu aleyhine ilamsız icra takibi başlattım.

Beklediğim gibi takibim itiraza uğradı. Artık ben dava açıp itirazın iptalini isteyebilirdim. Ama bu benim işimi görmezdi. En az üç-dört sene sürerdi çünkü dava. Benimse bu kadar bekleyecek takatim yoktu.

Oturdum çalıştım. Ne yapabilirdim?

Hacı Kadiroğlu, protokoldeki imzasını inkâr etmedi. Protokoldeki edimi noter belgesi ispat ediyordu. İcra Hukuk Mahkemesi'nde itirazın kaldırılmasını deneyebilirdim. Lakin bu mahkemeler protokolü görür görmez iki taraflı edim içerdiğinden, **yargılamayı gerektirir** diyerek davayı reddediyorlardı. Protokole dayalı bir takibin kaldırıldığına dair de bireysel Yargıtay kararı yoktu. İşim çok zordu. Lakin başka çarem de yoktu.

İcra-Hukukta açtım davamı. *Hiç şansın yok* dedi meslektaşlarım. *Aksine bir tek emsal oluşmamış Cumhuriyet tarihinde*, dediler. Dedikleri gibi de oldu.

Mahkeme, *protokol yargılamayı gerektirir*, diyerek reddetti davamı. Oysa yasaya göre bu mümkündü. Senet ya da çek gibiydi benim protokol. Net borç ikrarı vardı ve ben üzerime düşeni -hisse devrini- noterden yapmışım. Temyiz etsem yıllar sürecekti. Temyiz etmedim. Genel mahkemede çaresiz itirazın iptali davasını açtım. Fakat bu da çok uzun sürerdi. Evimi kurtarmaya yetişemeyebilirdim. Elimi açıp yalvardım:

-Allah'ım, dedim... Bir *çıkış*, bir *fereç*, bir *mahreç* lütfen.

Yeniden oturdum masaya; çalıştım, çalıştım, okudum, inceledim...

İcra-İflas Kanunu 67. maddesi ilgimi çekti. Borçlunun yaptığı itiraz alacaklıya tebliğ edilmediği sürece, dava açma süresi başlamıyordu. Ve bu husus emrediciydi. Bu konuda da yüzlerce yargıtay kararı vardı. Yani icra dosyasından, itirazdan haberdar olsan da, *tebligat* yerine geçmiyordu bu.

Bir başka ifadeyle ben davaları erken açmışım. Çünkü Hacı Kadiroğlu'nun itirazı bana tebliğ edilmemişti. Demek ki ben şimdi icra dairesine gidip Hacı Kadiroğlu'nun itirazını kendime tebliğ ettirirsem, yeniden icra hukuk mahkemesinde dava açabilecektim.

Bu harika bir haberdî!

Meslektaşlarım *icra dosyasında 50 tane işlemin var*, dediler.

İttıla kesbettin. İptali için davalar açtın.

Olmaz bu iş, dediler.

Ama yine de denemekte fayda var, zarar yok, dediler.

Ben de denedim ve oldu!

Kendime Hacı Kadiroğlu'nun itirazını tebliğ ettirdim. Sonra tarafıma yapılan tebligat parçasını da ekleyerek çok daha iyi bir şekilde hazırladığım davamı, İcra Hukuk Mahkemesinde açtım.

Gelin görün ki davam bu sefer reddettiğim bir İcra Hukuk Mahkemesi'ne düştü. 50-55 yaşlarında bir bayan hakimdi. Aksi bir kadındı ve bir davada da onunla ***nizalaşmış*** (bir çekişme yaşamış) ve kendisini reddetmişim. Yani, ne o benden haz ederdi ve ne de ben ondan. Davanın ona düştüğünü öğrenince içimden ***Elhamdülillah Rabbim*** dedim, ***galiba bu işi olduracaksın.***

Neden mi öyle deyip, hamdettim?

İnsan kavgalı, husumetli olduğu kişilere karşı ***haksızlık yaparım*** endişesiyle, şüpheli durumlarda, husumetlisi lehine karar verir. Ona, ***sen husumetten dolayı aleyhe karar verdin*** denmesin diye. Veya kendi vicdanını rahatlatmak için böyle yapar insan...

Hâkime hanımın odasına girdim. O da ben de huzursuzlandık.

-Çok özür dilerim hâkime hanım, dedim. Benim şahsi bir dosyam, bir davam size düştü. Aramızdaki husumetten dolayı adil davranamayacağınızı düşünüyorsanız, bu dosyaya bakmaktan çekilebilirsiniz. Benim açımdan davaya sizin bakmanızda sorun yok. Sizin adaletinize güvenim tamdır.

-Avukat Bey, dedi. Ben bütün dosyalarımı, miktar ve kişi kısımlarını kapatarak okurum ve bu yüzden de 15

senedir bu mahkemedeyim. Müsterih olun!

Teşekkür ettim, çıktım.

Duruşma günü Hacı Kadiroğlu, yanında bir profesör, bir doçent ve bir avukatla birlikte geldi. Kendisiyle beraber 4 kişi gelmişlerdi yani.

Duruşma başladı. Taraflar dinlendi. Hâkime hanım karar vermeden önce dedi ki,

-Vereceğim karardan emin değilim. Çünkü bu konuda hiçbir emsal karar yok. Hiç olmazsa böylelikle, bir emsal oluşmuş olur.

Ve kararını açıkladı:

-Hacı Kadiroğlu'nun yaptığı itirazın kaldırılmasına, icra takibinin devamına...

Çok sevindim ama biraz daha sabretmem gerekirdi. Bakalım temyiz ne diyecekti.

KÜN

Hacı Kadiroğlu ve üç hukukçusu, şok yaşadılar. Ve hâkime hanıma;

-Emsal oluşturmak için, emin olmayan karar mı verilirmiş, dediler

-Neden verilmesin ki? dedi hâkime hanım. Yasaya göre davacı haklı. Emsal yok diye, yasayı uygulamayayım mı?

Bu arada, unuttum daha önce söylemeyi, şimdi ekleyeyim şu detayı:

Hacı Kadiroğlu ile mahkemelerde ne zaman karşılaşsak, gider önce elini öperdim. Ve ona derdim ki;

-Dava başka, insanlık Müslümanlık kardeşliği başka. Sen güzel insansın Hacı Kadiroğlu. **Rabbim Allah**, diyorsun. Bana zarar verdi diye Rabbimin değer verdiği bir kuluna düşmanlık besleyemem. Nitekim bir gemide 9 katil olsa, içlerinde sadece 1 kişi de masum bulunsa, o 1 kişinin hatırına, hiç kimse, 9 katili cezalandırmak için gemiyi batırmaz. Polis, 1 tek rehineyi kurtarmak için, yeri geliyor, bir çetenin kaçmasına izin veriyor. Öyle de olmalı... Hacı Kadiroğlu'nun içinde bulunan ve bana zarar veren **Kabil** yüzünden **Habil**'e kıyabilir miyim? Ben bu sebeple Hacı Kadiroğlu'nun yani Kabil'in değil, Habil'in elini öpüyorum.

Bir duruşmada fenalaştı, baygınlık geçirdi Hacı Kadiroğlu. Sahip çıkan yine ben oldum.

İstanbul 4. Ticaret Mahkemesindeki duruşmamızda ise ağladı. Ama sonradan mahkeme başkanı söyledi bana, kendisi görmüş. Ağlamasının tesirli olup olmadığını, heyetin etkilenip etkilenmediğini görmek için parmaklarının arasından bakmış meğer Hacı Kadiroğlu...

Bir gün duruşma beklerken, bana hastane olayını anlattı. Bizim doktor ona maksimum 1 milyon dolarla hastanenin yarı hissesine sahip olacağını, hastanenin değerinin de en az 10 milyon dolar ettiğini söylemiş.

-Fakat, dedi. Baktım ki öyle değilmiş. 1 ayda 2 milyon dolarım gitti, ama borçlar bir türlü bitmedi. Hatta senin de onunla beraber, beni tezgâha düşürdüğünü düşündüm.

-Sen haklısın ama ben de haklıyım, dedim. Davaların sonunda kim haklı kim haksız belli olacak. Kaldı ki bir de mahşerdeki hesap var. Ben her işte, her olanda **hayır** olduğuna inanıyorum. Bak işte ben de senin sayende avukat oldum. Hiç avukat olmayı düşünmemiştim oysa. Bakalım... *Mevla'm neyler, neylerse güzel eyler, süphesiz.*

*

İcra-Hukuk mahkemelerinde temyiz süresi tefhimle yani duruşmanın yapıldığı günden itibaren başlar. Kadiroğlu'nun avukatlarının 10 gün içinde temyiz dilekçelerini sunmaları zorunluydu. Sunmazlarsa mahkeme kararı kesinleşiyordu. Her gün mahkeme kaleminden takip ettim. Temyiz dilekçesi geldi mi, diye. Bir gün, iki gün, üç gün, dört gün, beş gün, altı gün, yedi gün, sekizinci gün, dokuzuncu gün, yok. Temyiz dilekçesi, yok!

Onuncu gün bütün gün adliyede bekledim. Yok, yok, temyiz etmediler. Şaka gibi. Kaleminden kesinleşme

istedim. ***Muhabere ile göndermiş olabilirler. Beş gün daha beklememiz lazım,*** dediler.

O beş gün beş yıl gibi geçti. Yok temyiz dilekçesi yoktu! Muhabere ile de gönderilmemişti. Mahkeme kararını kesinleştirdim. Kesin kararı icra müdürlüğüne götürdüm. Artık hacze gidebilirdim.

Ama içime sinmedi. Böyle bir hata nasıl olabilirdi? Neden temyiz etmemişlerdi? Olacak bir şey değildi bu. Üç hukukçu, bir profesör, bir doçent, bir avukat vardı ekipte... Dayanamadım, avukatı aradım.

-Meslektaşım, dedim. Neden temyiz etmediniz kararı?

-Temyiz için gerekçeli kararın tebliğini bekliyoruz, dedi. Elbette gelince temyiz edeceğiz.

-Nasıl, nasıl? dedim.

-Gerekçeli kararı bekliyoruz, dedi.

-Anlamadım, dedim. Yani şimdi sen, icra-hukuk kararlarının *tefhimle* başladığını bilmiyor musun?

-Vallahi ben de senin gibi biliyorum. Hocalarıma da söyledim bunu açıkça. Ama onlar gülüp azarladılar beni, acemi olduğumu söyleyerek. ***Hiç tefhimle gerekçeli karar gelmeden temyiz edilebilir mi,*** dediler. ***Mahkemenin gerekçesini bilmeden nasıl temyiz edelim,*** dediler. Yani anlayacağın, meramımı anlatamadığım yetmezmiş gibi, bir de acemi oldum nazarlarında!

Aldığım cevap karşısında ne yaptığımı söyleyemiyordum, siz tahmin edin.

Hey her şeye gücü yeten Rabbim, Senin icraatlarına hayranım.

Ol deyince oluveriyor. Neye ol dediysen, oluyor.

Ama olan şeyin ayakta durması için Kün (ol) demene ihtiyaç var.

Ol demeyi durdurduğun anda, olaylar yok oluyor çünkü.

Göz açıp kapayıncaya kadar bir süre bile, bizi bırakmaman lazım.

Varlıkta kalamaz, yok oluruz yoksa.

*

Hacı Kadıroğlu'nu aradım telefonla.

-Avukatların temyiz etmediler kararı, dedim. Bak hacze geliyorlar. Eşin kanser hastası. Onu evden uzaklaştırırsan iyi olur. Üzülmesin kadıncağız.

KADI

Hacı Kadiroğlu'nun evine hacze gitmezden önce size anlatmam gereken önemli bir bölüm var. Hacı Kadiroğlu biraz beklesin... Hatta o arada avukatlarıyla, *bu hayati kararı nasıl olur da temyiz etmediklerini* öğrenir, hatta sonra belki de azleder onları.

Oysa düşünse biraz, kimseye kızmaz. Bir profesör, bir doçent ve bir avukat, yani **üç** hukukçu duayenin birden, böyle bir hata yapmaları olası değil ki... Onlara bu hatayı yaptıranı bulsa, ne kızabilir onlara ne de azleder.

Gittiğimde anlatacağım ona bunu. Ve sonra umarım sulh olur, kucaklaşırız. Protokolde verdiği sözleri yaptırmanın dışında bir talebim de olmaz ondan. Yaraticımız açıkça beyan etmiş çünkü: ***Hayır! Kim sözünde durur, günah ve haksızlıktan sakınırsa, şüphesiz ki Allah takva sahiplerini sever.*** (Âli İmran 76).

Müminler verdikleri sözleri tastamam yerine getirirler.

Onun aleyhinde dava açmam, onun iyiliği içindir.

Onu haksızlık, zulüm yapmaktan korumak içindir.

Verdiği söze, attığı imzaya sahip çıkmasını sağlamak içindir.

Verdiği sözü tutabilecek imkana fazlasıyla sahip çünkü.

Rabbimden dilerim, Hacı Kadiroğlu'na bunları fark

ettirsin. Ve gittiğimde haciz baskısıyla da olsa, doğruya, attığı imzaya sahip çıksın.

*

Neyse. Biz dönelim, benim en büyük problemime. Yani evimin ipotek olayına.

Leasing şirketi beklediğim gibi harcını ödeyerek, bu sefer bana ödeme emri gönderdi. Ben de **borcum yok** diyerek itiraz edip, icrayı durdurdum. Leasing **itirazın iptali** davasını açtı.

Yine oturdum, çalıştım. Leasing şirketinin bir açığını, bir eksigini bulmalıyım. Bulup onları da sulh masasına oturtmalıyım. Çünkü onlar beni ipotek vermeye zorlamışlardı, istemediğim halde. Yoksa cihazları alarak, hastaneyi batıracaklardı.

Noterde yaptığımız leasing sözleşmesinde veya tapuda imzaladığım ipotek sözleşmesinde bir eksiklik, bir açık bulursam, güzel olurdu.

Neden mi?

Ta ortaokul, lise dönemlerinde derleyip Batı Trakya Türk Folkloru kitabıma koyduğum **Fukaranın Masalı**'ndan, çok önemli bir şey öğrenmiş, müthiş bir hukuk dersi almıştım.

Problemlerimi nasıl çözdüğümü anlatan, acayip bir hikâye bu... Anlatayım size de:

FUKARANIN MASALI

Köyün birinde çok ama çok fukara bir adam varmış.

Aynı köyde yaşayan bir de zengin bir cambaz varmış.

Fukara, cambazdan borç para istemiş.

Cambaz da ertesi gün istediği parayı getirmiş. Ama şartı varmış;

-Bu parayı sana bir şartla veriyorum, demiş. Parayı zamanında geri vermezsen, 1 kilo et çıkarırım vücudundan.

-Tamam, demiş fukara, çaresizce.

Yani şartını kabul etmiş cambazın. Ama borcun günü gelince ne parayı ödeyebilmiş, ne de cambazın, vücudundan 1 kilo et çıkarmasına razı olmuş.

Cambaz öfkeyle, katmış onu önüne.

-Seni Kadı'ya götüreceğim, demiş. Kadı bulsun bu işin ortasını.

-Pekâlâ, demiş fukara.

Zaten başka çaresi de yokmuş.

Yolda giderken, atını kaçırmış olan bir adamın, onlara seslendiğini duymuşlar. Adam hem bağıyor hem de el sallıyormuş, **Çevirin, tutun atımı**, diyerek. Fukara adama yardım etmek, yani atı geri çevirebilmek için, hemen harekete geçmiş ve yerden bir taş alıp fırlatmış atın kafasına doğru. Ama taş, atın kafasına değil, gözüne denk gelmiş ve göz yerinden çıkıvermiş...

Bu sefer adam, **atımın gözünü çıkardın, davacıyım senden, şikâyet edeceğim Kadı'ya** demiş.

Biz zaten oraya gidiyoruz deyince cambaz, o da takılmış arkalarına.

2 davacı, 1 davalı devam etmişler yola; **ha bakalım, de bakalım** diyerek.

Bu arada adamın biri, eşiyle birlikte değirmene doğru gitmekteymiş. Ama adam, çok fazla buğday yüklemiş eşğine. Yolda da yağmura tutulunca, olan olmuş. Eşek çamura takılıp düşmüş... Eşğin sahibi de, bizimkileri görünce, **yahu gelin şu eşiği kaldıralım** demiş.

Eşiği kaldırmak maksadıyla, kimisi sırtındaki çuvallardan, kimisi yanlarından, kimisi semerinden, kimisi kafasından tutmuş. Bizim fukara da başka yer kalmayınca, kuyruğundan tutmuş hayvanı.

Fukaranın kısmeti tersine ya, kopuvermiş kuyruk o anda. Bunu gören eşek sahibi de başlamış bağırmaya: **Eşüğimin kuyruğunu kopardın! Eşüğimin kıymeti düştü, satamam artık ben bunu. Benim tek malım bu eşektir. Seni kadiya şikâyet edeceğim**, demiş.

Diğer adamlar da demiş ki; **Zaten biz de onu Kadı'ya götürüyoruz. Bize de suç işledi.**

Ve yeniden düşmüşler yola... 3 davacı, 1 davalı kadıya doğru yürümeye devam etmişler.

Fukara, yol boyunca düşünmüş; **Kadı bana çok büyük ceza verecek belli ki... Acaba bunların elinden nasıl kurtulurum?** diye...

Bir köye varmışlar. Bunu fırsat bilen fukara, demiş ki içinden; **ben şimdi şu evin şu kapısından girsem, öbür kapısından çıksam, bu adamlar belki kaybederler izimi.**

Bir omuz vurmuş gördüğü ilk kapıya. Evin harem kapısından içeri girmiş. Bir omuz da sonraki kapıya vurmuş. O sırada kapının tam arkasında bulunan ev sahibinin karısı, altı aylık gebeymiş. Kapının hızla kendisine vurmasıyla birlikte, kadıncağz yere düşmüş. Ve çarpmanın etkisiyle de bebeğini düşürmüştü.

Kadının kocası yakalamış fukarayı. ***Gel bakalım sen buraya. Benim karıma zarar verdin, altı aylık bebeğimizin düşmesine sebep oldun. Senden davacıyım,*** demiş. Ve o da katılmış diğerlerine...

Olmuşlar 4 davacı. Ve yine katmışlar fukarayı önlerine, Kadı'ya doğru yola çıkmışlar.

Umudunu iyice kaybeden fukara; ***Artık benim bunların elinden kurtulmama imkân yok*** demiş içinden. ***4 adama karşı suçluyum. Kadı cezaların en büyüğü olan ölüm cezasını verecek bana! Beni kurtaracak tek şey, önümüzdeki köy! Ne yapıp edip, orada kaçmalıyım bunların elinden!***

O köyden geçerken, yolun kenarında bir cami görmüşler. Fukara demiş ki içinden; ***şu camiye girersem, minaresine çıkıp şerefesinden aşağı kendimi atarsam, kurtulurum. Nasıl olsa Kadı beni ölüme mahkûm edecek. Bari kendi kendimi öldüreyim.***

Bir yolunu bulup, çıkmış minarenin şerefesine. Atmış kendini aşağı. Minarenin gölgesinde bir ihtiyar adam uyuyormuş. Fukara, tam o ihtiyarın üstüne düşmüş. İhtiyar ölmüş oracıkta. Ama fukaraya bir şey olmamış.

İhtiyarın oğlu durur mu, yakalamış hemen fukarayı. ***Sen babamı öldürdün*** demiş. ***Şikayetçiyim senden.***

Öteki adamlar da demiş ki ona; ***Zaten biz hepimiz bundan şikayetçiyiz. 4 kişiydik, senle beraber 5 kişi olduk. Hadi bunu alalım da, bir an evvel götürelim Kadı'ya...***

5 davacı 1 davalı, katıp bizim fukarayı önlerine, birlikte yola çıkmışlar yeniden. Ve sonunda kadıya varmışlar.

Tabii cezalı olduğu için en önde fukara varmış. Demişler ki ona, ***Sen öndesin madem, aç kapıyı bak içeri, kadı müsait mi?***

Fukara denileni yapmış. Ama Kadı o anda uygun değilmiş. Daha doğrusu fukara, Kadı'yı uygunsuz bir vaziyette görmüş. Ve bunun üzerine dönüp diğerlerine demiş ki; ***Kadı Efendi namaz kılıyor. Beş dakika bekleyelim de, namazını bitirsin.***

Kadı da bu arada durumunu düzeltmiş, toparlanıp, açmış kapıyı.

İlk sorusu şu olmuş: ***Kadıyı namazda gören kimdi içinizden?***

Benim demiş, fukara. Zaten en önde de o varmış.

Geç otur buraya, demiş Kadı. Fukara oturmuş cezalı masasına.

Sonra dönmüş diğerlerine; ***Evet, buyurun efendiler,*** demiş. ***Şikâyetiniz ne?***

En öne cambaz geçmiş. Ve ***Kadı Efendi*** demiş, ***bu fukarayla bir iş yaptık.***

Ne yaptınız diye sormuş Kadı. Cambaz da olanı biteni anlatmış. ***Benden 10 bin drahmi para istedi. Ama borcunu zamanında veremedi. Şart koşmuştum, borcunu gününde veremezse, 1 kilo et çıkaracaktım ondan. Ama o ne parayı verdi, ne eti çıkarttı. Ondan sana geldim. Bunun ortasını bul diye...***

Sakince her şeyi dinleyen Kadı, ***Haklısın oğlum,*** demiş cambaza. Ve bir bıçak verip eline, şöyle söylemiş: ***Al şu bıçağı, bir kilo et çıkar fukaradan. Tam 1 kilo olacak ama. Ne 999 gram, ne de 1 kilo 1 gram. Tam bir kilo çıkarmayı gözün alıyorsa, al şu bıçağı, neresinden***

istersen çıkar. Olur da çıkaramazsan biz senden çıkaracağız.

Bizim cambaz tedirgin; *Aman Kadı Efendi*, demiş. *Nasıl denk getireceğim ben 1 kiloyu! Ya aşağı olur ya yukarı olur illa ki.*

Madem öyle, demiş Kadı, *göze almıyorsun, bırak mahkeme masrafını, kalk git buradan.*

Cambaz, *para da helal olsun, et de helal olsun, benim etim de yerinde dursun* demiş ve mahkeme masraflarını bırakıp gitmiş. Fukara da ilk davadan berat etmiş böylece.

İkinci dava başlamış. Kadı sormuş atın sahibine: *Sen söyle oğlum, sana ne yaptı bu adam?* Atın sahibi başlamış olanları anlatmaya: *Kadı Efendi, ben atımı kaçırmıştım. Yolda da bunlara rastladım, yardım istedim. Atımı yoldan çevirin, dedim. Bu fukara da tuttu, atı yoldan çevirmek için bir taş attı kafasına. Taş, atın gözüne denk gelince, kör oldu hayvan. Bunun için de şikâyet geldim size. O atı kime satabilirim ki ben? Satsam da değerine satamam. Onun için şikayetçiyim bu adamdan!*

Sen de haklısın, demiş Kadı. *Madem kör yaptı atını, sen de aynısını yap. Geç bakalım şimdi şu tarafa...* Sonra fukaraya dönmüş Kadı, aksi yönü göstererek; *hadi sen de öteki tarafa, tam karşısına geç*, demiş.

Kadı, atın sahibinin eline bir taş vermiş: *Al şu taşı, fukaranın bir gözünü çıkar. Ama eğer bir atışta gözünü çıkaramazsan, biz senin gözünü çıkaracağız.* Atın sahibi hemen taşı geri vermiş Kadı'ya. *Aman Kadı Efendi*, demiş. *Bir kafaya bir göz yeter, berat olsun.*

Evet, demiş Kadı; Berat! Ama bırak mahkeme masraflarını, öyle git.

Adam da denileni yapmış ve kaçmış gitmiş oradan.

Üçüncü adama yani kuyruğu kopan eşek sahibine gelmiş sıra. **Sen söyle bakalım**, demiş Kadı. Kuyruk adamın elindeymiş o sırada. Panikle, kuyruğu atmış masanın altına, hiçbir şey demeden kaçmak istemiş oradan. Kadı, **nereye gidiyorsun** demiş. **Kadı Efendi** demiş eşek sahibi, **Ben de gidiyorum. Zaten eşeğim kuyruksuzdu.** Kadı izin verir mi? **Buraya gel**, demiş. Sonra masanın altındaki kuyruğu göstererek; **Bu kuyruk kimin? Öde mahkeme masraflarını, defol.** Yani ödetmiş mahkeme masraflarını ve onu da kovmuş.

Sıra dördüncü adama gelmiş. **Sen söyle şimdi** demiş Kadı. **Benim derdim başka türlü** demiş adam. **Benim ailem, yani karım, altı aylık gebeydi. Bu fukara, birden kapıya yüklenince, arkasında duran karım yere düştü. Ve bebeğimizi kaybettik bu yüzden! Onun için kendisinden şikayetçiyim.**

Kadı adama, **Aaa, sen çok haklısın** demiş. **Cinayet bu. Şimdi bunu düzeltmek için, senin karını 6 ay bu fukaraya vereceğiz. Ne zaman yeniden gebe kalır, o zaman gidip alırsın karını onun evinden...**

Adam şaşkın bir haldeymiş. **Aman aman Kadı Efendi** demiş, **ne çocuk isterim ne de davacıyım. Benim karım bende dursun yeter.**

Pekâlâ demiş Kadı, **bırak muhakeme masraflarını, kaç o vakit sen de.**

Adam da koşarak uzaklaşmış oradan. Ve böylece sıra sonuncu adama gelmiş. Fukaranın minareden aşağı

atlarken, üzerine düşüp öldürdüğü adamın oğluna...

Sen söyle demiş kadı. Kadı efendi demiş adam. Benim babam minarenin altında, gölgesinde uyumayı pek severdi. Bu da peşindeki adamlardan kurtulmak için, minarenin üstüne çıkmış. Şeytana uyup kendini öldürmek için atlamış minareden aşağıya. Babamın üstüne düşmüş. Ve bu arada da babamı öldürmüş. Kendine ise bir şey olmamış.

Kadı başını sallayarak girmiş söze; *Aaa oğlum sen de çok haklısın. Kan yerine kan almak lazım. Şimdi ben bu fukarayı minarenin gölgesine yatıracağım. Sen de minarenin üstüne çıkacaksın. Bu fukaranın üstüne düşerek, onun canını çıkaracaksın. Bu iş de böylece tamam olacak.*

Adam anlamış başına gelecekleri ve demiş ki kadıya; *Ah, Kadı Efendi ben bunu yapamam. Bu cesaret bende yok...*

Olmaz demiş Kadı, başka türlü düzelmez bu iş.

Ben davacı değilim demiş şikayetçi bunun üzerine.

Öyleyse demiş Kadı, bırak mahkeme masraflarını git. O da bırakmış mahkeme masraflarını, gitmiş.

Velhasılıkelam, fukara 5 davacıdan da yakayı kurtarmış.

En sonunda Kadı fukarayı yanına çağırıp, topladığı mahkeme masraflarını vermiş. Ve demiş ki ona, *İşte Kadı'yı namazda görmek bu kadarı sevaptır. Hadi bu paraları al git.*

BÖCEK

Kendimi Fukaranın Masalı'ndaki fukara gibi hissediyordum. Başıma gelenler onun başına gelenleri andırıyordu. Anlaşılan, benim de kurtulmak için, **Kadı Efendi'yi namaz kılarken yakalamam** gerekiyordu. Yani ben de leasing şirketinin bir açığını, bir eksiğini gediğini bulmalı, fukara misali, **yakalamalıydım** onları.

Bir bayram günüydü. Herkes bayram yaparken, ben de bizim bayramımız olacak o açığı bulma peşindeydim. **Onlar kurumsal yapılar, en iyi hukukçuları istihdam eder, açık gedik bırakmazlar,** diyordu meslektaşlarım. Ben de onlara, **insanın olduğu her yerde mutlaka açık gedik bulunur,** diyordum.

Bir açık bulma umuduyla, her şeyin üstünden tekrar tekrar geçiyor, hatta bu sefer harf harf ilerliyordum... Ama yoktu ya da gizlenmişti bir yere ve ben o açığı göremiyordum.

*

Ara verdim. Abdestle, namazla nefesleneyim dedim. Tam namaza duracaktım ki bahçemizde bulunan havuzdaki suyun halkalandığını gördüm. Titriyordu sanki havuzun üzerindeki su... **Deprem mi oluyor** dedim içimden. Deprem değildi elhamdülillah. Dikkatli bakınca, havuzun üzerindeki yeşil renkli, pis kokulu o böceği görmüştüm. Can havliyle suda debelenince halkalanma oluşturmıştı yüzeyde. Havuzun dibine

baktım. Daha önce, ağaçtan aynı şekilde düşüp boğulan onlarca kokarca böceği vardı dipte. Yani o an çırpınmakta olan böceğin de akıbetinin ne olacağı belliydi.

Fark ettiğim bir şey oldu o an:

Havuzda çırpınan böcek bendim sanki. Ben de aynen onun gibi, ateş havuzuna düşmüştüm. Aynen onun gibi çaresizdim.

Biraz sonra böceğin gücü kesilecek, boğulacaktı. Benim de öyle... Hayatım boyunca çalışsam ödeyemeyeceğim borçlar içinde boğulacak, batacaktım dibe...

Acıdım böceğe. Yanı başımda duran gazeteyi rulo yapıp uzattım havuza. Çırpınan böcek gazeteye tutundu, kurtulmuştu. Çimlerin üzerine bıraktım onu. Bir- iki dakika sonra silkelenip uçtu gitti.

Mutlu olmuştum. Onu kurtarmaktan zevk almıştım. Namaza döndüm. Alnımı secdeye koydum. **Rabbim dedim. Bu böceği kurtarmak beni hiç yormadı. Böceği, mutlak ölümden kurtarmaya vesile kıldın beni. Allah'ım, senin için beni de kurtarmak, şüphesiz ki çok kolay. Neyi vesile kılacaksan kıl. Kurtar beni Rabbim, dedim.**

*

Tekrar dosyalara gömüldüm. Defalarca okuyup göremediğim şeyler bu sefer göründü gözüme. Şöyle ki; kanuna göre leasing sözleşmesinin geçerli olabilmesi için bu sözleşmenin kiracının ikametgahının noterliğinde tescil edilmiş olması zorunluydu. Ve bu, sözleşmenin kurucu unsuruydu.

Dosyada bu tescilin yapıldığına ilişkin bir belge ya da bir kayıt yoktu. Eğer leasing şirketi bu hususu ihmal

ettiyse, sözleşme **batıl** (geçersiz) olduğundan evim kurtulabilirdi. Zira batıl sözleşmelerden borç oluşmazdı.

Tek yapacağım şey, hastanenin adresine yakın noterlere gidip, bu tescilin yapılıp yapılmadığını öğrenmekti.

Bunun dışında sözleşmeye konu medikal cihazlar ikinci eldi. Ve bu mallar teşvikli mallardı. Yine kanuna göre teşvikli mallar, gümrük bedelleri ödenmedikçe, üçüncü kişilere satılamazdı. Teşvikleri kapatılmadan, leasing sözleşmesine konu edildiyse bu cihazlar, o da toplu gümrük kaçakçılığına girerdi. Ve cezası çok ağırdı, hatta hapis söz konusuydu.

Dosyada, bu konuda da teşviklerin kapatıldığıyla ilgili bir evrak yoktu. Konusu suç olan sözleşmeler de **yok** hükmündeydi ve borç oluşmazdı bu sözleşmelerden. Bu bakımdan da evim kurtulabilirdi. Tek yapmam gereken şey, teşvikin kapatılıp kapatılmadığını öğrenmekti.

Garip değil mi? Defalarca okuyup incelediğim halde fark edemediğim hususları, boğulmak üzere olan kokarca böceğini kurtarınca ve Rabbinimden yardım dileyince fark etmem veya daha doğrusu **fark ettirilmem** çok ilginç değil mi sizce de? Çok ibretlik değil mi bu yaşananlar?

Sabırsızlıkla bayramın geçip gitmesini ve çalışma günlerinin gelmesini bekledim. Noterde yaptığım incelemede leasing şirketinin kiracının ikametgahı noterliğinde sözleşmeyi tescil ettirmediğini saptadım.

Sıra, leasinge konu makinelerin teşviklerinin kapatılıp kapatılmadığını öğrenmeye gelmişti. Teşvikler kapatılmadıysa süper olacaktı.

Konuyu bizim Fukara'nın hikayesi üzerinden özetlersek; Leasing şirketinin bütün yönetim kurulu, topluca namaz kılarken (!) yakalanmış olacaktı.

HELÂLLEŞMEK

Teşvik belgesinin kapatılıp kapatılmadığını öğrenemedim. Aslında epey uğraştım. Gümrük Müdürlüğünü, Sanayi ve Teknoloji Bakanlığı'nı aradım. Araya insanlar soktum. Ama öğrenemedim. Çünkü bilgi vermediler.

Düşününce, boşuna uğraştığımı fark ettim. Bu hususu fark ettiren zat kimdi? O'nun, olmayan bir hususu bana fark ettirmesi, mümkün değildi. Bu yüzden araştırmadan vazgeçtim ve doğruca leasing şirketine gittim. Oturduk konuştuk. Onları namaz kılarken (!) yakaladığımı söyledim, uygun bir dille.

Kiracının ikametgahı noterliğinde tescil yoktu. Ve gümrük kaçakçılığı yapmışlardı. Tepkilerinden, teşviği kapatmadıklarını anladım. Buna rağmen *yanılıyorsun* dediler. ***Bizi namazda yakalayamadın!***

O zaman bana başka yol bırakmıyorsunuz. Hakkınızda hukuki işlem başlatmak zorundayım, dedim.

Güle güle, dediler. ***Tabii ki başlatabilirsin!***

*

Derhal Bakırköy Cumhuriyet Başsavcılığına suç duyurusunda bulundum. Suçun failleri olarak da uzun bir liste yaptım. O listeye, leasing şirketinin bütün Yönetim Kurulu Üyelerinin isimlerini tek tek yazdım.

Leasingin açtığı itirazın iptali davasına da sözleşmenin kiracının ikametgahı noterliğinde tescil

edilmediğinden **batıl** olduğunu, **batıl** sözleşmeden de borç doğmayacağını bildirdim. Ayrıca sözleşmeye konu cihazlarının suç konusu mallar olduğunu ve bu konuda savcılık soruşturulması yürütüldüğünü, bu nedenle de borç oluşmadığını bildirdim.

Mahkeme, konunun uzmanı bilirkişilere (3 profesör) sevk etti dosyayı. Rapor geldi. Sözleşme kiracının ikametgahı noterliğinde tescil edilmediğinden geçersizdi. Ve geçersiz sözleşmeden borç doğmazdı.

Bu arada savcılık da soruşturmasını tamamlayıp leasingin bütün yönetim kurulu aleyhinde **toplu gümrük kaçakçılığı** suçlamasıyla Bakırköy Ağır Cezada dava açmıştı.

Evimin kurtulması garanti gibiydi. Ama gelin görün ki karar duruşmasında Ticaret Mahkemesi beklediğimiz gibi karar vermedi. Benim yaptığım itirazın kaldırılıp evimin satılmasına karar verdi. Hepimiz şok olduk. **Olmaz öyle bir şey, mümkün değil** dedik. Sadece biz değil, Leasing'in avukatları da şok oldu. **Bu karar olmaz** dediler. **Bu karar temyizden kesin bozulur** dediler.

Ben kararı temyiz ettim. Ama sonra düşündüm, acaba hakimlerin kalbi kimin elindeydi? Rabbim bana bu kararla bir mesaj vermişti yine. Bu kez diyordu ki; **Bak kulum, bu davayı sen usulî hatalarla kazanmış olabilirsin. Ama hak açısından bu doğru değil. Sonuçta sen bu cihazları aldın, kullandın. Bunlarla 2 bin açık kalp ameliyatı, 10 binden fazla anjio stend takıp para kazandın. Bunun için, sakın ha aldanıp da, leasing şirketiyle helalleşmeden, evini kurtarmaya kalkışma.**

Elhamdülillah Rabbim dedim.

*

Bu arada leasing şirketinden davet aldım. Yönetim kurulu üyelerinin haklarında açılan toplu gümrük kaçakçılığı suçundan yargılanmaları, onları çok mustarip etmişti.

-Ben de çok mustaribim. Çok üzgünüm, dedim. Siz de biliyorsunuz gerçeği, bu hastane için evimi zorla ipotek aldınız. Üstelik geri aldığınız cihazların bir kısmını da satıp kira bedellerine mahsup ettiniz. Hacı Kadiroğlu'nu getirmiştım ayrıca size. Bütün borcu ödeyip ipoteğimi kaldıracaktı. 5 bin TL için yapmadınız, anlaşılmadınız. Neyse. Ben size olan borcu Hacı Kadiroğlu'na ödettireceğim. Sadece biraz zaman lazım. Sizinle helalleşmeden bana rahat yok çünkü!

Sonra da şöyle devam ettim;

-Ağır ceza davasına gelince... Buraya gelip ikaz etmişim sizi. Şikayetimi geri alsam da dava düşmez, biliyorsunuz. O konuda size faydam dokunmaz herhalde.

Hesap kitap yaptılar. Bütün faizleri sildiler. Çok makul bir rakam söylediler.

-Bu borcu öder veya ödettirirsen, seninle helalleşiriz, dediler.

*

Evet...

Hacı Kadiroğlu'nu, evinde çok beklettik değil mi?

Devletin haciz memurları ve polisleri ile birlikte, Kadiroğlu'nun Boğaz'ın mutena semtindeki evine gittik.

Bizi çok güzel karşıladılar. Avukatları da oradaydı.

-Hacı abi, dedim. İcra dosyasında yazan rakama bakma. Seninle imzaladığımız protokolde yazdıklarının

dışında senden hiçbir talebim yok. Leasingle de anlaştım. Küçük bir parayla helalleşmeye hazırlar. SSK ve Maliye'ye gidip borçları kapatacaksın. Protokolde yazdığı gibi. O kadar.

-Gerçekten mi, dedi.

-Gerçekten hacı abi, dedim.

Ve icra tutanağına taahhütleri geçirdik.

*

Ertesi günü hem leasinglerin hem SSK'nın, hem vergi dairesinin borçları ödenmişti. Benim evim de kurtulmuştu.

Hacı abinin elini öpmek istedim. Öptürmedi. Kucakladı beni.

SON SÖZ

DEDE HUKUK OFİSİ

Hayat serencamıma bakınca, Homeros'un Odessa'sı (Odysseia) veya G. Lucas'ın Star Wars filmleri gelir aklıma.

Hayatımın her anını dolu dolu yaşamamı, manâlı ve anlamlı geçirmemi sağlayan, yanımdan göz açıp kapayıncaya kadar bir süre bile ayrılmayan Senarist ve Yönetmenime, sahip olduğu ilmi adedince hamd ederim.

Beni, bu müthiş oyununa dâhil ettiği için...

Bana da rol verdiği için...

Yaşamamın, hayatta olmanın ne demek olduğunu iliklerime kadar gösterdiği, yaşattığı için...

Beni yokken var ettiği için...

Bana bir isim verdiği için...

Şer görünen olaylardan ne müthiş hayırlar çıktığını gösterdiği için...

*

Yunanistan, Türkiye, Göç!

Çamaşır suyu üreticisi, bulaşık teli üreticisi...

Balon, çekirdek, fındık fıstık, sabun tozu, çikolata, mısır, patates satıcısı...

İstanbul'da mumun hammaddesi olan parafinin

üreticisi... İzmir’de Fabrika... Lüleburgaz’da Peynir Fabrikası... Plastik Ambalaj fabrikası... Petrol Bayiliği, Sigorta Acenteliği, Emlakçılık...

Ve kitaplarım... Rumeli’nde Bırakılanlar, İnhanlı Destanı, Balkanlarda Türk İstiklal Hareketleri, Tarih ve Memleketim...

Batı Trakya Türk Folkloru, Batı Trakya’da Türk Sanatı konulu sergilerim...

Türk Dünyası Araştırmaları Vakfı...

Kırım’da İlk Ezanlar ve adını sayamadığım 30’dan fazla kitap....

Ve şimdi de yıkım sandığım...

Hastane batışından doğan Dede Hukuk Ofisi...

Avukatlığın bu kadar güzel yapılabileceğini bilseydim, estağfurullah, her şeyi bilen ve en güzel şekilde, hakkımdaki senaryoyu yazan ve bana rolümü tevdi edip oynatana, hiç karşı gelir, bir fikir söyler miyim?

Haşa... O ne yaparsa o kadar güzel yapıyor ki...

Bana yaşattıklarını yaşatmadan, Avukatlık yaptırsaydı, ben böyle olur muydum? İhtimal “Şeytanın avukatı” olma ihtimalim, daha fazla olurdu...

Tabii ya... Hukuk Fakültesini bitirmeden, Baro sınavlarını geçmeden ruhsat alınamadığı gibi; Senarist ve Yönetmenin sınavından geçmeden de AVUKAT yapmazlar insanı...

Şimdi Dede Hukuk Ofisi’nde hizmet zamanı...

Abdurrahim DEDE / 15 Kasım 2024

GÜNEŞ NASİHATİ

Sabah, akşam; gece gündüz

Yok bende...

Batmak, doğmak nedir,

Bilmem ben...

Bunlar sizin kendi

Kendinize uydurduğunuz

Verdiğiniz isimler

Hayal yani,

Bütünüyle...

Lütfen!

Uyanın, kendinize gelin...

Gerçekleri görün...

Bana iftira edip

Durmayın...

ABDURRAHİM DEDE DAVAM İÇİN AVUKAT OLMAK

Davam İçin Avukat Olmak adlı bu kitap, bir iş adamının kendisi için verdiği zorlu hukuk mücadelesini anlatıyor.

Gençlik yıllarında **iş adamı** kimliğini **hukukçu** kimliğinin önüne koyan yazar, bir anda içinden çıkılmaz hale gelen **davası** nedeniyle, bu kimliklerin yerini değiştirmek zorunda kalıyor. Ve iş dünyasının acımasız savaş meydanlarında hukuk mücadelesi vermek için, avukat cübbesini giyiyor.

Elinizdeki kitap, davası uğruna her şeyi göze alan bir **savaşçının** hikâyesi. Bir avukatın gerçek yaşam öyküsü... Sadece kötülerle değil, içinde yaşadığı sistemin yanlışlarıyla, adaletsizlikleriyle de savaşan bu avukat, aynı zamanda kendi içinde -kendine karşı da bir savaş başlatıyor ve büyük bir açık yüreklilikle, yaptığı seçimleri, verdiği kararları sorguluyor.

Adalet ya herkes için vardır ya kimse için yoktur diyerek kollarını sıvayan **Abdurrahim Dede**, bu savaşta önce **hak** diyor, **adalet** diyor. Adaletin terazisini en doğru şekilde tutmak için elinde, insanüstü bir gayret sarf ediyor. **Hakk**'a olan inancının gerektirdiği gibi, referansını hep **O**'ndan alarak ve insanlığından asla ödün vermeden ilerliyor yolunda.

"Avukatlık çok zor bir meslek.

Adalet terazisi başka terazilere benzemez.

Çünkü Allah'ın Adl isminin tezahürü ve tecellisidir."

Abdurrahim Dede